

หนึ่ง

กล้วยไม้ส่งางาม โบตันโดดเด่น ให้งถึงอ่อนหวาน

เมื่อย่างเข้าเดือนสองของฤดูวสันต์ ก็ถึงเวลาที่บุปผานับร้อยเบ่งบาน ภายใหนุทยานหลวงมีกลิ่นหอมฟุ้งลอยเตะจมูก ดอกไม้นานาพรรณหลากสีล้วนแข่งกันอวดโฉม

ฉินเหมยค่อยๆ เต็ดกลีบดอกไม้ในอุทยานอย่างเบามือ คิดจะเอาไปตากแห้งก่อนแล้วจึงนำไปผสมกับใบชาชุดใหม่ เพื่อปรุงให้ได้ชาดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมที่สุด

ชาดอกไม้มันเป็นหนึ่งในประเภทชาที่เหล่านางสนมในวังชื่นชอบเป็นที่สุด ไม่เพียงชุ่มคอ แต่ยังบำรุงผิวพรรณให้ชุ่มชื้นอีกด้วย

“ฉินเหมย” เสวี่ยเอ๋อร์เดินมาหยุดอยู่ด้านหลังฉินเหมย ก่อนจะยกมือขึ้นตบไหล่นางเบาๆ

“เสวี่ยเอ๋อร์! เจ้านั่นเอง ทำข้าตกใจแทบแย่” ฉินเหมยหันกลับไปมอง ที่แท้ก็เป็นสหายสนิทที่ทำงานอยู่ในแผนกคลังใบชา¹ เช่นเดียวกับนาง นางยกมือขึ้นลูบอกพร้อมกับหัวเราะออกมาเบาๆ

“ข้าว่าแล้วว่ายามเจ้าเด็ดกลีบดอกไม้มักจงด้อเกินไป เมื่อครู่ข้าเรียกเจ้าตั้งหลายครั้ง แต่เจ้าก็ไม่ตอบ” เสวี่ยเอ๋อร์ส่ายหน้า

“ก็ได้ๆ ข้าหูตึงเอง เจ้าก็อย่าโทษข้าเลย” ฉินเหมยฉิกยิ้ม รอยยิ้มนี้งามยิ่งกว่าดอกไม้ในอุทยานหลวงเสียอีก

“แผนกคลังใบชาขาดเจ้าไม่ได้ ไหนเลยข้าจะกล้าว่าเจ้า” เสวี่ยเอ๋อร์เพิ่งนึกถึงจุดประสงค์ในการมาที่นี่ของตนได้ “จริงสิ หัวหน้าแผนกอันกำลังหาเจ้าอยู่นะ”

“หัวหน้าแผนกอันหาข้าหรือ” ฉินเหมยพยักหน้า “ข้าจะไปเดี๋ยวนี้”

นางรีบคว้าตะกร้าสานที่มีกลีบดอกไม้เป็นก่องพะเนินขึ้น ก่อนจะเร่งรุดเดินกลับไปยังแผนกคลังใบชา ขณะเดียวกันหัวหน้าแผนกอันก็รอนางอยู่ในห้องโถงแล้ว

“หัวหน้าแผนกอัน ท่านหาข้าหรือเจ้าคะ” ฉินเหมยย่อตัวทำความเคารพ

นางเข้ามาทำงานอยู่ในแผนกคลังใบชานี้ได้สองปีกว่าแล้ว ช่วงเวลาที่ผ่านมาก็ล่วงได้หัวหน้าแผนกอันคอยช่วยเหลือดูแล ทำให้นางอยู่รอดปลอดภัย ทำงานที่ต้องรับผิดชอบได้อย่างราบรื่นในวังหลวงที่แสนเข้มงวดนี้ นางจึงรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของหัวหน้าแผนกอันอย่างหาที่สุดไม่ได้

“เจ้านั่งลงก่อน ข้ามีเรื่องจะบอกเจ้า” หัวหน้าแผนกอันยิ้มบาง

“เจ้าคะ”

“คืออย่างนี้...” หัวหน้าแผนกอันยื่นรายชื่อใบชาที่อยู่ในมือให้

¹ แผนกคลังใบชา หรือ 司茶库 เป็นหนึ่งในหกแผนกคลังที่อยู่ภายใต้การดูแลของฝ่ายงานวังหลัง

จินเหมย “นี่เป็นรายชื่อประเภทไบบาที่ฝ่ายในเพิ่งส่งมาให้สำหรับถวาย
ฮ่องเต้ในปีนี้ หลิวกงกงบอกว่านอกจากพวกที่อยู่ในรายชื่อนี้แล้ว พวกเรา
ยังสามารถคิดสูตรปรุงชาใหม่ได้ด้วย ข้ารู้ว่าเจ้าชื่นชอบเรื่องชาดอกไม้
อีกทั้งยังกล้าจะค้นคว้าและลองผสมสูตรชาใหม่ๆ หลังจากที่ข้าปรึกษา
กับคนอื่นๆ แล้วก็ตัดสินใจจะมอบเรื่องปรุงชาสูตรใหม่นี้ให้เจ้า”

“ภารกิจสำคัญเช่นนี้ จินเหมยจะกล้ารับได้อย่างไรเจ้าคะ” แม้
จินเหมยจะรู้สึกยินดี แต่ก็กลัวว่าหากทำได้ไม่ดีจะทำให้พวกพี่น้องใน
แผนกคลังไบบาเดือดร้อนไปด้วย

“เจ้าอย่าปฏิเสธเลย ทุกคนต่างเสนอชื่อเจ้า เจ้าก็อย่าทำให้ทุกคน
ผิดหวังเลยนะ” หัวหน้าแผนกอันพูดกับจินเหมยด้วยสีหน้าจริงจัง “ข้า
นะมีความมั่นใจในตัวเจ้าเป็นอย่างมาก”

เดิมจินเหมยยังนึกกังวล ทว่าตอนนี้เมื่อได้ยินคำพูดของหัวหน้า
แผนกอันแล้วก็สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะตอบด้วยรอยยิ้มที่เยิ้มด้วย
ความมั่นใจ “ขอบคุณท่านและพี่น้องทั้งหลายที่เมตตาจินเหมย จินเหมย
จะพยายามอย่างสุดความสามารถเจ้าคะ”

“เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้ ถ้าชาที่เจ้าปรุงขึ้นได้รับคำชมจากฮ่องเต้ก็ถือเป็นเกียรติของพวกเราแผนกคลังไบบาเช่นกัน เจ้าต้องการให้ใครมาช่วย
ก็บอกได้เลย ทุกคนล้วนเต็มใจที่จะช่วยเจ้า”

“เจ้าคะ ขอขอบคุณหัวหน้าแผนกอันที่มอบโอกาสนี้ให้แก่ข้า” จิน
เหมยย่อตัวคารวะก่อนจะเดินกลับห้องของตัวเอง

เดิมทีการปรุงชาเป็นเรื่องที่นางถนัดอยู่แล้ว จินเหมยจึงไม่ได้รู้สึก
กังวลอะไร เพียงแต่การจะทำให้ฮ่องเต้พอพระทัยนั้นเป็นเรื่องที่นางรู้สึก
อกล้นขวัญแขวนอยู่บ้าง พระทัยของโอรสสวรรค์เดิมาก็ยากจะคาดเดา
อยู่แล้ว

ความโปรดปรานในอดีตไม่ได้หมายความว่าปัจจุบันจะยังเป็นเช่นนั้น อีกทั้งการปรงชาติใหม่ยังต้องทดลองกลิ่น ทดลองรส ทดลองสัมผัสสู่ปลายลิ้น และทดลองสัมผัสในลำคอ เรื่องเช่นนี้แน่นอนว่าต้องใช้ระยะเวลาสักพัก ทว่าเวลาที่พ่ายในมอบให้กลับไม่มากนัก นางต้องเร่งมือมากกว่าปกติถึงจะสำเร็จได้

ไม่นานนัก เสวี่ยเอ๋อร์ก็เดินเข้ามาในห้องของนางพร้อมกับเอ๋ยถาม “จินเหมย มีเรื่องอะไรให้ช่วยก็บอกข้าได้เลยนะ อื่นๆเองก็บอกว่านางยินดีจะช่วย”

“ดียิ่งนัก แต่ว่าพวกเจ้ากับพี่น้องคนอื่นมิใช่ต้องยุ่งเรื่องคัตไปซา ถวายหรือหรือ เช่นนี้จะเป็นการรบกวนพวกเจ้าหรือไม่”

เสวี่ยเอ๋อร์นั้นเข้ามาในวังพร้อมกันกับนาง ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองเดิมก็ดีอยู่แล้ว แต่อื่นๆนั้นเพิ่งเข้าวังมาเมื่อเดือนก่อน แม้จะยังเป็นมือใหม่แต่ก็ประณีต รอบคอบละเอียดอ่อน จินเหมยเองก็รู้สึกว่ามีนางดีทีเดียว

“เรื่องพวกนั้นมีพวกเสี่ยวมันกับซู่เพ่ย์รับผิดชอบก็พอแล้ว ข้าหวังว่าเจ้าตัวคนเดียวจะทำไม่ทันมากกว่า” หากการถวายชาครั้งนี้ทำให้ฮ่องเต้พอพระทัย นางเองก็พลอยได้หน้าไปด้วย อีกทั้งหากเคยดื่มชาดีที่จินเหมยปรงแล้วก็จะนึกถึงมันเสมอ นางเชื่อว่าฮ่องเต้เองก็ต้องโปรดปรานเป็นแน่

“เช่นนั้นข้าก็ต้องขอบคุณเจ้ากับอื่นด้วยนะ”

จินเหมยมองสี่ห้องฟ้าผ่านทางหน้าต่าง “ยังไม่ถึงเวลาอาหารกลางวัน ข้าจะไปขออนุญาตหัวหน้าแผนกอันและหัวหน้าฉีออกจากวังเสียหน่อย”

“ออกจากวัง! ไปทำอะไร”

“แน่นอนว่าไปเด็ดดอกไม้” นางลลิตาก่อนจะฉีกยิ้มหวาน “เจ้าจะไปกับข้าด้วยหรือไม่ ข้ารู้ว่าเจ้าอยากออกจากวังไปสู่ตออากาศข้างนอกมาโดยตลอด”

เสวีย์เออร์ทำปากเบื่อก่อนจะถอนหายใจเบาๆ “ยามบ่ายหัวหน้าแผนกอันให้ข้าเอาพวกใบชาไปตากแดดที่ลานใบชาเพื่อไม่ให้มันอับชื้นนะ ฉะนั้นข้าคงไม่ว่างจะไปด้วย”

“เดิมข้าควรจะไปกับเจ้าด้วย ขออภัยนะ” ฉินเหมยยกมือขึ้นกุมมือเสวีย์เออร์เบาๆ

“เจ้าก็จริงๆ เลย ชูระของทุกคนในแผนกคลังใบชานี้เจ้าก็เข้าไปช่วยเหลือหมด เช่นนี้เจ้าจะเหนื่อยเอาได้นะ”

คำพูดของเสวีย์เออร์ทำให้ฉินเหมยได้แต่ส่ายหน้าช้าๆ “พวกเราล้วนสนิทกันเหมือนพี่น้อง ช่วยเหลือดูแลกันถือเป็นเรื่องที่สมควรอยู่แล้ว”

“เจ้าก็เป็นคนจิตใจดีเช่นนี้เสมอ” นิสัยดีอึดของฉินเหมยทำให้เสวีย์เออร์อับจนคำพูดจริงๆ “เช่นนั้นครั้งหน้าตอนออกจากวังอย่าลืมเรียกข้าล่ะ”

“วางใจได้ ข้าจะเรียกเจ้าแน่”

“จริงสิ ออกจากวังยามนี้จะต้องพลาดอาหารมื้อกลางวันแน่ เจ้าเอากล่องนี้ติดตัวไปด้วยเผื่อจะดับหิวได้บ้าง” เสวีย์เออร์เอาแผ่นแป้งอย่างแผ่นเล็กที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อของตนยื่นให้นาง “นี่เป็นสิ่งที่เสี่ยวฝางจื่อเก็บไว้ให้เรา ใช้กระดำน้ำมันห่ออย่างดี ถ้าเจ้าหิวก็เอาออกมากินนะ อย่าให้ท้องต้องทนหิวล่ะ”

“ขอบคุณเจ้ามากเสวีย์เออร์ ข้าจะกินแน่” ฉินเหมยพยักหน้าอย่างซาบซึ้งใจ

“เออละ รีบไปเถิด ยังต้องไปยื่นเรื่องขอป้ายคำสั่งอนุญาตออกจาก

วังอีก หากยังซ้ำเดี๋ยวก็นายแล้ว”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นเข้าไปก่อนนะ” ฉินเหมยหิ้วตะกร้าสาน ก้าวเท้าเดิน ออกจากห้องไปในทันที ขณะเดียวกันก็ครุ่นคิดว่าจะไปเก็บดอกไม้ชนิดใด กลับมาบ้าง

ฉินเหมยไปขออนุญาตหัวหน้าแผนกอันออกจากวัง แล้วค่อยไป

ขอรับใบออกจากวัง นำส่งไปยังกองพระคลังตำหนัก ก่อนไปหาหัวหน้า ขันทีเพื่อขอยืมคำสั่งอนุญาตออกจากวัง

เมื่อนางออกจากวังแล้วก็มุ่งหน้าไปยังเขาหมวกแบนที่อยู่ทางทิศ ตะวันออกของปักกิ่ง เพื่อไปเด็ดกลีบดอกไม้หอมมาเป็นส่วนผสมในการ ปรงชา แม้ผู้คนมักพูดว่าในวังหลวงมีดอกไม้ไบหญ้าแปลกพิสดารหลาก ชนิดที่สุดในใต้หล้านี้ แต่มีใช้ว่ามีแต่ชาที่ปรุงด้วยดอกไม้ล้ำค่าเท่านั้นถึง จะถือเป็นชาชั้นยอด

เทียบกับดอกไม้ที่งดงามอ่อนช้อยในวังหลวงแล้ว พวกดอกไม้ที่ เติบโตในป่าเขาเคยประสบกับพายุลมฝนและการถูกทำลายหลากหลายรูปแบบ ทว่าพวกมันก็ยังคงผลิบานพร้อมกับยิ้มรับฟ้าใส กลีบดอกไม้เช่นนี้ถึงจะ แสดงรสชาติความสดใหม่และสัมผัสที่อ่อนคลายของชาได้อย่างแท้จริง

ดอกเสैयाช่วยบำรุงเลือด เสริมธาตุหยิน แก้ปวดคลายร้อน ดอก อวิ์หลานแก้ไอ ขับเสมหะ มีกลิ่นหอม ขจัดโรคอับชื้น ดอกตู๋เจี๋ยเย็นดับ ร้อน ขจัดพิษ หยุดเลือด ลดบวม ขิงป่าอ่อนคลายอารมณ์ หลับง่าย สบาย กาย...

หากผสมสมุนไพรเหล่านี้ในปริมาณที่พอเหมาะจะมีสรรพคุณช่วย รักษาอีกมากมายด้วย

ฉินเหมยสูดดมกลิ่นหอมที่น่าหลงใหลซึ่งโอบล้อมรอบกายอีกครั้ง

นี่เป็นสิ่งที่ดอกไม้ในวังหลวงไม่อาจเทียบได้เลย

การที่ฉันเหมยมีความรู้เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะบิดาของนางชอบศึกษาวิชาแพทย์ ปกติมักศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับดอกไม้และสมุนไพร จำได้ว่าตอนที่ฉันเหมยยังเล็ก บิดาของนางมักอุ้มนางขึ้นมานั่งบนตัก มองสวนดอกไม้ขนาดเล็กที่อยู่ด้านหน้าเรือน ก่อนจะเล่านิทานเกี่ยวกับดอกไม้ชนิดต่างๆ ให้นางฟัง

การที่ฉันเหมยชื่นชอบคั้นคว่ำวิธีปรุงชาดอกไม้ก็ได้รับการถ่ายทอดมาจากบิดาเช่นกัน ตอนนั้นนางอยากให้บิดาเห็นผลงานชาที่นางปรุงขึ้นจริงๆ แต่น่าเสียดายที่หกปีก่อนบิดากับมารดาของนางประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตแล้ว

จู่ๆ ฉันเหมยก็หันไปเห็นดอกไม้พันธุ์หนึ่ง ใบหน้าเรียวยาวเล็กขาวซีดในชั้วพริบตา ดวงตาหรือสิ่งเล็กๆน้อยๆพร้อมกับหยดน้ำตาที่ค่อยๆ เอ่อคลอ

หลังจากที่ฉันเหมยตั้งสติได้สักพัก ก็ค่อยๆ สูดลมหายใจเข้าลึกๆ พลังสายน้ำซำๆ เพื่อขับไล่อาการวิงเวียนเมื่อครู่ ก่อนจะลงมือเด็ดดอกไม้ต่อ อีกทั้งยังจำแนกวางไว้ในตะกร้าสานโดยยึดตามความแตกต่างของกลิ่น สรรพคุณ และสายพันธุ์

เมื่อเรียบร้อยแล้วจึงลุกขึ้น เตรียมไปหาสถานที่อื่นต่อ

ทันใดนั้นร่างบางกลับพบว่า มีบุรุษคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหลังนาง ทำเอานางตกใจแทบแย่

“ท่านเป็นใคร” ฉันเหมยรีบก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

“ขอลาแม่นางบ้างว่า... เจ้าละเป็นใคร” ชายหนุ่มกระตุกมุมปาก พร้อมกับหรีดตาเล็กน้อยขณะมองตรงไปที่ฉันเหมย ก่อนจะเหลือบมองดอกไม้ในตะกร้าสานที่นางถือไว้ เฉิงอวินคลี่ยิ้มบาง “ที่แท้แม่นางก็เป็น ‘โจรเด็ดบุปผา’ นี่เอง”

“โจร?” ฉินเหมยขมวดคิ้วแน่น “ท่านพูดจาเหลวไหลเช่นนี้ได้
อย่างไร?”

“แค่ล้อเล่นเท่านั้น แม่นางคิดเล็กคิดน้อยเกินไปหน่อยกระมัง”

“คุณชาย ท่านกับข้าหาได้รู้จักกันไม่ ข้ายังมีเรื่องอื่นต้องทำ ช่วย
หลีกเลี่ยงหน้อยได้หรือไม่” เขาหมวกแบนนี้ยามปกติแทบจะร้างไร้ผู้คน
เหตุใดเขาถึงมาปรากฏตัวที่นี่ได้

ดูจากชุดคลุมตัวยาวทอดด้วยผ้าแพรของเขา กับสายคาดเอวทำจาก
หยกชั้นดีแล้ว เขาย่อมมีฐานะสูงส่งเป็นแน่ เช่นนั้นก็ยิ่งน่าแปลกเข้าไป
ใหญ่

“ถนนเส้นนี้เป็นของแม่นางหรือ” ชายหนุ่มเล็กคิ้วถาม

“แน่นอนว่าไม่ใช่”

“ในเมื่อไม่ใช่แล้วเหตุใดข้าจะต้องหลีกเลี่ยงด้วยล่ะ”

ดวงตาของชายหนุ่มใสกระจ่างเป็นประกาย มุมปากที่กระตุกขึ้น
เป็นรอยยิ้มนั้นยังมีเสน่ห์ชวนให้หลงใหล

ความจริงแล้วฉินเหมยคาดเดาได้ถูกต้อง ฐานะของเขาไม่ธรรมดา
จริงๆ ชายหนุ่มผู้นี้เป็นถึงญาติผู้น้องของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน... เจิงอวิ้น
เป่ย์เล่อ²

สามปีก่อนบิดาของเขาคือชินอ่อง เคอตัวเออร์ ต้องการพามารดาของ
เขาย้ายไปอยู่เจียงหนาน ต้มด่ำกับชีวิตอิสระเสรี บิดาจึงขอราชโองการไป
เฝ้ารักษาชายแดน ป้องกันศัตรูนอกด่านที่คิดจะบุกเข้ามา ในใจก็คิดว่า
ไปครั้งนี้ไม่รู้เมื่อใดถึงจะได้กลับมาจึงขายจวนใหญ่ทิ้ง และเอาเงินทั้งหมด
ที่ได้แบ่งให้บ่าวรับใช้ อีกทั้งยังคืนสัญญาขายชีวิตให้พวกเขา ปล่อยพวก

² เป่ย์เล่อ (贝勒) เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่ 3 ของราชวงศ์ชิง

เขาเป็นอิสระ เงินที่เหลือก็เอาไปบริจาคให้บ้านเรือนที่ยากไร้

ทว่ายังมีบ่าวรับใช้จงรักภักดีส่วนหนึ่งที่ไม่ว่าจะพูดอย่างไรก็ไม่ยอมจากไป ยืนกรานจะรอเคอตัวเอิร์ทกลับมา ไม่ว่าเขาจะพูดจาโหม่น้าวอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ จึงจำต้องซื้อบ้านฟางไว้ให้คนเหล่านั้นได้พำนักกัน

“ท่าน...” ตามนิสัยของฉินเหมยชอบที่จะโต้เถียงให้ได้มาซึ่งความถูกต้อง เพียงแต่หัวหน้าแผนกอันเคยบอกนางว่า พวกคนที่ดูสูงส่งจิตใจดีงามนั้น แท้จริงแล้วนิสัยมักชั่วร้ายมาก การรักษาชีวิตให้อยู่รอดปลอดภัยในวังหลวงนั้นเป็นเรื่องยากมาก ห้ามทำตัวให้เป็นจุดเด่นโดยเด็ดขาด

ที่นี้แม่จะไม่ใช้ในวังหลวง แต่ฐานะของนางก็ยังคงเป็นนางกำนัลอยู่ดี อีกทั้งนางก็ไม่วู้อ้วกว่าอีกฝ่ายมีฐานะใด ระวังตัวดีจึงจะมีชีวิตรอดยืนนาน อดทนข่มโทษเอาไว้จะเป็นการดีกว่า

“ก็ได้ เช่นนั้นเชิญคุณชายก่อน” นางยังมีธุระต้องไปจัดการ ครั้นจะโต้เถียงกับเขาเหมือนกัน

“ขอบคุณแม่ นาง” ฉิงอวี่นก้าวเท้ายวเดินผ่านหน้าของนางไป ทว่าจู่ๆ กลับหยุดฝีเท้าลงกะทันหัน ก่อนจะนั่งลงบนก้อนหินใหญ่ด้านข้างแทน

“ท่าน... ท่านทำไมยังไม่จากไปอีก” คนผู้นี้ช่างน่าสงสัยยิ่งนัก

“อยากอยู่ชมดอกไม้ต่อไป” ฉิงอวี่นใช้พัดกระดาศในมือชี้ไปทางดอกไม้ที่อยู่ด้านหน้า “ยังคงเป็นดอกไม้ป่าที่งดงามกว่า ดูเป็นธรรมชาติกว่า ข้ายังทนทานต่อลมฟ้าฝนฝนด้วย”

เห็นแก่ที่เขามีความคิดเหมือนตน ฉินเหมยจึงไม่ได้ต่อล้อต่อเถียงกับเขาต่อ สถานที่แห่งนี้ก็ไม่ใช่ของนางด้วย นางเองก็ไม่มีสิทธิ์จะไล่เขาขอเพียงเขาไม่มาหาเรื่องนางก่อนก็พอ

“แม่นาง ในป่าเขารกร้างเช่นนี้ บุรุษเช่นข้ามาอยู่ข้างกายเจ้า ทำไมเจ้ากลับไม่กลัวเลยละ อย่างน้อยก็น่าจะตั้งท่าระวังหน่อยมิใช่หรือ” คุณนางลี เห็นบุรุษผู้องอาจหล่อเหลาเช่นนี้เหมือนอากาศธาตุก็มีปาน ทำให้คนรู้สึกหงุดหงิดเสียจริง

“ท่าน!” นั่นลี หากบุรุษผู้นี้คิดไม่ชื่อกับนาง มิใช่เป็นเรื่องอันตรายมากหรอกหรือ!

แต่หน้าแปลกที่จินเหมยกกลับไม่รู้สีกกลัวเขาแม้แต่นิด เพียงพบกันครั้งแรกสัญชาตญาณของนางก็มั่นใจแล้วว่าเขาจะไม่ทำร้ายนาง

“ฮึ! ข้าแค่ล้อเจ้าเล่นเท่านั้น ดูเจ้าลี สีหน้าเปลี่ยนไปเลย” เอ่ยจบ เฉิงอวีนก็ลุกขึ้นยืน ทว่าการกระทำเช่นนี้กลับทำให้จินเหมยรู้สึกกระแวงขึ้นมากะทันหัน รีบก้าวถอยหลังไปหลายก้าว

“เจ้านี่จริงๆ เลย ล้อเล่นแค่นี้ก็ไม่ได้” เฉิงอวีนเอาพัดกระดาษเสียบที่สายคาดเอวหยกของตนก่อนจะสะบัดแขนเสื้อไปด้านหลัง “เช่นนั้นข้าไปละ สถานที่นี้ยกให้แม่นางก็แล้วกัน”

จินเหมยหนึ่งอึ้งขณะมองเขาค่อยๆ เดินจากไป ทว่าจู่ๆ ท้องของนางกลับสร้างรื่องน่าขยหน้า ส่งเสียงร้องโครกครากออกมา

และที่น่าขยหน้ายิ่งกว่าคือเสียงท้องร้องของนางดังจนเฉิงอวีนต้องหยุดฝีเท้า

“แม่นางหิวแล้วหรือ” ก่อนจะแหงนหน้ามองท้องฟ้าเพื่อคำนวณเวลา “เจ้าไม่ได้กินอาหารมื่อกลางวันใช่หรือไม่”

“เรื่องนี้... ไม่จำเป็นต้องให้คุณชายเก็บมาเป็นกังวล ข้าเตรียมของกินมา” จากนั้นจินเหมยก็หยิบเอากระดาษน้ำมันที่ซ่อนไว้ในอกเสื้อออกมาคลี่ให้เขาดู

นี่เป็นถึงเบี่ยงย่างที่ทำจากห้องเครื่องในวังหลวง เพราะนางกับ

เสวียเออร์สนิทสนมกับเสวียผางจื่อและเสวียเต็งจื่อที่ทำงานอยู่ที่นั่นพอสมควร ด้วยเหตุนี้ขอเพียงมีแผ่นแป้งหรือขนมที่ฮ่องเต้หรือพระสนมเสวยเหลือ พวกเขาก็จะเก็บไว้ให้พวกนางด้วย

“โอ้ ดูน่ากินยิ่งนัก แป้งให้ข้าสักแผ่นได้หรือไม่ จากที่นี่เดินกลับไปหาโรงเตี๊ยมสักแห่งในเมืองหลวงเพื่อกินอาหารสักมื้อคงต้องใช้เวลาไม่น้อย ความจริงตอนเช้าเองก็หิวแล้วเหมือนกัน” พุดจวบเขาก็นั่งลงทันที

“ท่านนี้ช่างเสนอดั่งจริง ๆ ข้ายังไม่ได้ตอบรับเลย”

‘มีรูปลักษณะสง่างามหล่อเหลาแท้ ๆ ทำไมถึงได้ไร้มารยาทถึงเพียงนี้’

“แม่นางช่างเป็นคนพูดตรงเสียดจริง ว่ากันตามจริง... ข้าจากปักกิ่งได้สามปีแล้ว กลับมาครั้งนี้ถึงพบว่าที่นี่เปลี่ยนแปลงไปเยอะมาก ถนนหลายสายมีตึกร้านค้าสร้างใหม่ สะพานไม้ที่เคยเบียดแคบก็กว้างขึ้นแน่นอนว่าคนที่เคยรู้จักบางคนที่แยกย้ายจากไปแล้วเช่นกัน” เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้จึงอวinkก็ฉีกยิ้ม

“สิ่งเดียวที่ไม่เปลี่ยนก็คงเป็นเขาหมวกแบนแห่งนี้ ดอกไม้ยังคงงดงามเหมือนเดิม ท้องฟ้ายังคงเป็นสีฟ้าเช่นเดิม ข้าอยากอยู่ที่นี้เพื่อรำลึกความหลัง แต่กลับเห็นแม่นางเสียดก่อน คิดว่ามีวาสนาพานพบจึงเดินมาเพราะอยากทำความรู้จักกับแม่นาง แต่ไม่คิดว่าจะทำให้แม่นางไม่พอใจเสียได้ เฮ้อ!”

ฟังเขาพูดสิ เหมือนว่านางเป็นคนใจคอคับแคบไปได้

จินเหมยหยิบแป้งอย่างแผ่หนึ่งในกระดาดน้ำมันยื่นให้เขา “กินเถิด หากไม่พอตรงนี้ยังมีอีก”

หญิงสาวหาจุดที่สะอาดก่อนจะวางแป้งอย่างลงแล้วเหลือบมองเขาอีกครั้ง “ท่านบอกว่าท่านมาที่นี่เพื่อรำลึกความหลัง?”

“ถูกต้อง”

“ได้ยืมที่ท่านพูด ข้าก็เพิ่งสังเกตว่าเวลาแค่หนึ่งปีที่ผ่านมา ปักกิ่งเปลี่ยนแปลงไปเยอะมากจริงๆ ถ้าแก้กิจการรุ่งโรจน์ อีกทั้งร้านค้ายังครึกครื้นและหรรษามากขึ้น ทว่าเพราะเหตุนี้ทำให้พวกคนจรคนเร่ร่อนมารวมตัวกันเยอะขึ้น เหมือนจะไม่ปลอดภัยเท่าสมัยก่อน พูดจากใจจริงข้ายังคงชอบความเรียบง่ายในอดีตมากกว่า” เอ่ยจบก็อ้าปากกัดแบ่ง่างในมือ นางค่อยๆ ลดความหวาดระแวงที่มีต่อเขาลง แล้วเริ่มชวนพูดคุยเรื่อยเปื่อย

“สวรรค์! คิดไม่ถึงว่าแม่นางพูดแค่สองสามประโยคก็เข้าถึงใจของข้าแล้ว” เฉิงอวิ้นฉีกยิ้ม รอยยิ้มงดงามมีเสน่ห์ยิ่ง

มองรอยยิ้มของเขา จินเหมยเองก็ฉีกยิ้มตามโดยไม่รู้ตัว

ความจริงแค่แวบแรกนางก็สังเกตเห็นแล้วว่า บุรุษผู้นี้ไม่เพียงมีรูปโฉมหล่อเหลาและรูปร่างสูงโปร่ง แต่ยังมีผิวผ่องแผ้วด้วย เรียกได้ว่าบุคลิกงามสง่าองอาจน่านับถือ

มิเช่นนั้นนางเองก็คงไม่ลดความหวาดระแวงที่มีต่อเขาลง

แม้จะสงสัยว่าเขามาจากที่ใด แต่ครุ่นคิดอีกครั้ง นางก็เป็นแค่นางกำนัล ไม่มีโอกาสได้พบกับเขาอีก เช่นนี้แล้วจะรู้ให้มากไปยกั้น

“รอยยิ้มของแม่นางช่างงามนัก” เฉิงอวิ้นกระตุกมุมปากยิ้มอย่างมีเสน่ห์

“เอ่อ...” จินเหมยเริ่มทำตัวไม่ถูก นางมีรูปโฉมงดงามอ่อนหวาน นี้ย่อมไม่ใช่ครั้งแรกที่ได้รับคำชม แต่ถูกบุรุษหล่อเหลาเช่นนี้เอ่ยชม จะไม่ให้นางเขินได้อย่างไร

“แบ่ง่างนี้เชิญคุณชายตามสบาย ข้าขอตัวไปดูตรงโน้นก่อน” เวลาเช่นนี้จินเหมยไม่รู้จะตอบกลับอย่างไร จึงได้แต่เลือกเดินหนีไปทางอื่น

ไหนดเลยจะรู้ว่าเพิ่งก้าวไปได้ไม่กี่ก้าว เฉิงอวี่นก็เอื้อมมือมาคว้าเอา
ของฉินเหมยไว้ ก่อนจะออกแรงกระตุกให้นางมาซบอยู่ในอ้อมอกของเขา

ฉินเหมยสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ดวงตากลมโตประสานกับดวงตา
สีดำนสนิทของเฉิงอวี่น แต่ต่อมานางก็รู้สึกตัวว่าตนตกอยู่ในสถานการณ์
ที่สนิทสนมจนเกินเหตุ จึงรีบยื่นมือไปผลักเขาออก

“ซู่ๆ ฐู” แแรงแค่นี้ไหนดเลยจะผลักเขาออกได้ เฉิงอวี่นยังคงโอบ
กอดนางไว้แน่น

“อ้อ! ฐู?” หลังจากได้ยัดฉินเหมยก็ไม่กล้าขยับตัวอีก มีเพียงดวงตา
ของนางที่มองตามสายตาของเขา

มีฐูกำลังเลื้อยมาทางนางจริงๆ ด้วย!

ฉินเหมยรู้ว่าตนควรหนี ทว่าตอนนี้นางตกใจจนสองขาสิ้น ขณะที่
นางคิดว่าตนจะถูกงูตัวนั้นกัด ฐูๆ บุรุษผู้นี้ก็ตั้งปิ่นไม้ที่เสียบอยู่บนผมนาง
ออกมาแล้วนำไปที่งูทันที ปิ่นยาวแหงทะเลูกกลางหัวงูอย่างแม่นยำ

ตามที่โบราณว่าไว้ ‘ตั้งตุงตีกกลางหัว’ ปิ่นไม้นี้แหงจุดสำคัญพอดี
จึงทำให้นางรอดชีวิตอย่างหวุดหวิด

แต่เมื่อฉินเหมยเห็นว่าปิ่นไม้ของตนแอบเลือดก็เกิดอาการ
พะอืดพะอมขึ้นมา “ปิ่นไม้ของข้า! นั่นเป็นของที่ระลึกชิ้นแรกที่ข้าใช้เงิน
สะสมของตัวเองซื้อมา”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง ไร่ข้าตั้งออกมาล้างคืนเจ้าก็แล้วกัน” เขาก้าว
เท้าไปด้านหลัง

“อย่า!” ฉินเหมยร้อนใจรีบดึงตัวเขาเอาไว้ “ไม่ต้องหรอก ต่อให้ล้าง
ข้าก็ไม่กล้าใช้อีก ทั้งมันไปเถิด ข้า...ข้าควรกลับแล้ว”

หลังจากผ่านเรื่องน่าหวาดเสียนั้นไป นางก็ไม่มีใจอยากอยู่ต่ออีก ดู
จากจำนวนดอกไม้ในตะกร้าสานของตนก็น่าจะเพียงพอแล้ว ส่วนที่เหลือ

ถ้าไม่พอก็คงต้องหาในวังหลวงแทน

“ในเมื่อแม่นางคิดจะไป เช่นนั้นก็ไปด้วยกันเถิด”

“เอ่อ... พวกเราไม่ได้ไปทางเดียวกันเสียหน่อย”

‘จะให้เดินไปพร้อมกับบุรุษแปลกหน้า ไม่แปลกไปหน่อยหรือ’

“อย่างไรเสียก็คงต้องลงเขาทางเดียวกันกระมัง เชิญแม่นางก่อน”

เจิงอวินขยับตัวหลบไปด้านข้าง

จินเหมยเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง รู้ว่าต่อให้ถกเถียงอย่างไรก็ไม่มีทางชนะ อย่างไรก็ตามเสียก็แค่ระยะทางสั้นๆ หลังลงจากเขาก็แยกย้ายกันแล้ว คงไม่มีวันได้พบกันอีก

เมื่อเดินลงมาถึงตีนเขา เวลาที่ล่องเลยมาถึงช่วงพลบค่ำแล้ว ระยะห่างจากกำหนดการกลับวังเหลือเพียงสองชั่วยามเท่านั้น

จินเหมยหันกลับไปพูดกับเจิงอวิน “คุณชาย พวกเราแยกกันตรงนี่เถิด”

“ไม่ทราบว่แม่นางจะมุ่งหน้าไปทางใด ข้าจะเดินไปทางนี้” เขาเอ่ยปากขึ้นก่อน

“อะไรนะ!” ...ทำไมถึงเป็นทางเดียวกับนางเสียได้

“ข้าก็เช่นกัน”

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็เดินด้วยกันอีกสักพักเถิด เจ้าไม่ต้องกลัว ข้าไม่กินเจ้าหรอก” เจิงอวินยื่นกรานจะเดินเคียงไปกับนาง

“คุณชาย ท่านเว้นระยะห่างกับข้าหน่อยได้หรือไม่ ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกัน หากคนอื่นมาเห็นเข้าจะไม่งาม” จินเหมยขยับตัวเบี่ยงไปด้านข้าง

“หือ? เมื่อครู่บนเขาไม่เห็นเจ้าจะขัดขึ้น ยามนั้นมีใช่ชายหญิง

ใกล้ขีดกันแล้วหรือ” เฉิงอวีนเอ่ยหยอก

“ดูจากลักษณะของท่าน ต่อให้ไม่ได้มีความรู้ด้านกายภาพก็ลองเต็มสมอง แต่อย่างน้อยก็น่าจะรู้จักมารยาทบ้างกระมัง เหตุใดถึงเอ่ยเช่นนั้นออกมาได้” ฉินเหมยขมวดคิ้วแน่น “คำพูดล้อเล่นบางเรื่องก็ไม่ตลกแม้เพียงนิด”

จากนั้นฉินเหมยก็เร่งฝีเท้าก้าวไปด้านหน้า แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าว มือเล็กของนางก็ถูกฉิงอวีนคว้าไว้เสียก่อน นางถูกเขาดึงไปหยุดอยู่หน้าร้านค้าแผงลอยร้านหนึ่ง ยังไม่ทันได้ตั้งตัวบนผมของนางก็มีสิ่งของเพิ่มมาชิ้นหนึ่งแล้ว

ฉินเหมยยกมือขึ้นจับเบาๆ ก่อนจะเห็นฉิงอวีนหยิบกระจกทองเหลืองมาส่งหน้านางในเวลาถัดมา

“ดูสิ งามกว่าปืนไม้ชิ้นนั้นมากใช่หรือไม่”

ปืนหยกนี้ทำจากหยกเนื้อดีสีขาว ด้านหน้ามีมุกประดับอยู่สองเม็ด ไม่ได้มีการตกแต่งอะไรเพิ่มเติม แต่กลับดูงามกำลังดี

“สิ่งนี้... ขอภัย ขำรับไว้ไม่ได้” ฉินเหมยดึงมันออกก่อนจะยื่นปืนหยกนี้คืนให้เขา

เขาจิกยิ้มตอบกลับ “ของที่ให้ไปแล้ว โฉนเลยจะรับกลับคืน อีกทั้งข้าเป็นบุรุษ เอาปืนหยกนี้ไปจะมีประโยชน์อันใด”

เมื่อได้ยินเขาพูดเช่นนั้น นางก็อดยิ้มไม่ได้ บุรุษในสมัยซึ่งจำเป็นต้องโกนหัวครึ่งหนึ่ง แน่่อนว่าไม่สามารถใช้ปืนหยกได้

“รอยยิ้มของแม่นางยิ่งมองก็ยิ่งงาม ยิ้มแบบนี้หมายความว่าเจ้ายอมรับแล้วสินะ เช่นนั้นข้าเองก็วางใจ ขอตัวลาได้แล้ว”

ฉิงอวีนพยักหน้าให้นางเล็กน้อย ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป

ฉินเหมยมองแผ่นหลังของเขา ก่อนจะมองปืนหยกในมือของตน

นางไม่รู้จริงๆ ว่าควรรับไว้หรือไม่

แต่ตอนนี้เขาเดินจากไปไกลแล้ว นางจะทำเช่นไรได้ ได้แต่เก็บรักษามันไว้ชั่วคราว รอวันหน้าหากมีวาสนาได้พบกันอีกค่อยคืนเขาก็แล้วกัน

เมื่อกลับมาถึงวังหลวง จินเหมยก็เดินกลับไปแผนกคลังใบชา

ก่อนจะนำดอกไม้ที่เก็บมาจัดเรียงตามสายพันธุ์และประเภทอย่างเรียบร้อย แล้วจึงเดินไปดูดอกไม้ที่นางเด็ดจากอุทยานหลวงซึ่งนำไปตากแห้งในยามบ่าย ในใจก็คิดว่าปริมาณเท่านี้ น่าจะเพียงพอในการทดลองแล้ว ไม่จำเป็นต้องร้อนใจอีก

ไม่นานนักเสวี่ยเอ๋อร์กับอินชิวก็เดินเข้ามาหาจินเหมยในแผนกคลังใบชาพร้อมกัน เมื่อเสวี่ยเอ๋อร์เห็นนางก็ฉีกยิ้มก่อนเอ่ยทัก “พวกเราเพิ่งกลับมาจากลานตากใบชา ได้ยินว่าเจ้ากลับมาแล้วก็รีบตรงมาหาเจ้าเลย”

“ขอบคุณพวกเจ้ามาก ลานตากใบชาจะต้องร้อนมากแน่ มา ดื่มน้ำกันก่อน” เพราะนางถูกส่งให้ไปคิดสูตรปรงซาใหม่ พวกงานยิบย่อยเหล่านี้จึงได้แต่ต้องรบกวนเสวี่ยเอ๋อร์และอินชิวให้ทำแทน เรื่องนี้ทำให้จินเหมยรู้สึกผิดยิ่งนัก

“พี่จินเหมย จะรบกวนท่านรินน้ำให้ได้อย่างไรกัน ให้พวกเราทำเองเถิด” อินชิวรีบเอื้อมมือไปรับถ้วยชามาถือแทน “ตอนที่พี่เสวี่ยเอ๋อร์บอกข้าว่า ท่านยินดีให้ข้าเข้าร่วมการปรงซาสูตรใหม่นี้ ข้าดีใจมากจริงๆ แล้วข้าควรเตรียมตัวอย่างอะไรบ้าง”

จินเหมยหลับตาลงครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งก่อนจะเอ่ย “คืนนี้ข้าจะเขียนตารางเวลาและขั้นตอนการปรงซาขึ้นมาแผ่นหนึ่ง เมื่อถึงเวลาทำก็จะต้องรบกวนพวกเจ้าแล้ว”

“เรื่องนี้ไม่มีปัญหา” ทั้งสองคนตอบกลับประกัน “พวกเราจะช่วย
อย่างสุดความสามารถ”

“อ้อ มีพวกเจ้ามาช่วย งานจะต้องออกมาดีแน่” ฉินเหมยพยักหน้า

“ฉินเหมย ปีนหยกนี้งามเหลือเกิน เจ้าซื้อมาเมื่อใดกัน” จู่ๆ เสวี่ย-
เอ๋อร์ก็เหลือบเห็นปีนหยกประดับมุกที่ฉินเหมยวางทิ้งไว้บนโต๊ะ

“มันไม่ใช่ของข้าหรอก” เมื่อเห็นมันก็พลอยทำให้ฉินเหมยนึกถึง
บุรุษแปลกหน้าผู้นั้นอีกครั้ง

“แล้วเป็นของผู้ใดกัน” อิ้นชีวถามบ้าง

“คุณชายพิลึกท่านหนึ่ง”

“คุณชาย! บุรุษจะมิชื่อของเช่นนี้ได้อย่างไร” เสวี่ยเอ๋อร์มีสีหน้าใคร่รู้
“ฉินเหมย ตอนเจ้าออกไปข้างนอกมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นใช่หรือไม่ อย่าได้
คิดจะปิดบังพวกเรา!”

“คือว่า... ก็ไม่ได้มีเรื่องอะไรหรอก” ไม่ใช่นางคิดจะปิดบัง แต่ไม่รู้
ว่าควรเริ่มเล่าจากตรงไหน

“ไม่ยอมเล่าจริงหรือ อิ้นชีว พวกเราเลย!” หลังจากทีคนทั้งสองยิ้ม
เจ้าเล่ห์ให้กันแล้วก็เริ่มยื่นมือไปจี้จี้ฉินเหมย

“ฮ่าๆๆ เลิกจี้จี้ได้แล้ว เลิกจี้จี้ได้แล้ว ข้ากลัวแล้ว” ฉินเหมย
โบกมือเล็กไปมาไม่หยุด

“ก็รู้ว่าเจ้าบ้าจี้ พวกเราถึงได้ลงมืออย่างไรเล่า” หากฉินเหมยไม่ยอม
สารภาพ พวกนางไม่มีทางหยุดแน่

“ได้ๆ ข้าเล่าก็ได้” ฉินเหมยดันตัวเสวี่ยเอ๋อร์และอิ้นชีวออก หอบ
หายใจอยู่นาน ก่อนจะเล่าเรื่องทั้งหมดที่ตนประสบบนเขาหมวกแบนให้
พวกนางฟัง

เมื่อพวกนางได้ฟังเรื่องทั้งหมดก็รู้สึกประหนึ่งฝันไป คนทั้งสอง

อ้าปากกว้าง ก่อนจะตั้งตารอฟังต่อ

เมื่อฉินเหมยเล่าจบ อินชิวก็รีบพูดขึ้น “ปิ่นหยกนี่ก็เหมือนกับของ
แทนใจ พี่ฉินเหมยรับไว้ก็ถูกต้องแล้ว”

“พูดเหลวไหลอะไรนะ!” ใบหน้าของฉินเหมยขึ้นสีแดงเรื่อ

“เช่นนั้นข้าขอถามเจ้า รูปโฉมเขาเป็นเช่นไร” คิดไม่ถึงว่าเสวี่ยเอ๋อร์
จะพูดแบบนี้ด้วยอีกคน

“อ้อ... เป็น... เป็นบุรุษที่หล่อเหลาที่สุดเท่าที่ข้าเคยพบ” ฉินเหมย
ตอบกลับอย่างเหนียมอาย

“เช่นนั้นก็ถูกแล้วนี่”

“แต่รูปโฉมดีก็ใช่ว่านิสัยจะดีด้วย อีกทั้งเขาเป็นใครข้าเองก็ไม่รู้
ปิ่นหยกนี้เป็นแค่ของที่เขาใช้ชดเชยปิ่นไม้ของข้าเท่านั้น เหตุใดข้าต้องคิด
ให้มากด้วยล่ะ” การพบกันโดยบังเอิญบนเขานั้นประหนึ่งความฝัน ในเมื่อ
เป็นฝันก็ไม่ควรคิดถึงมันอีก เอาเวลาไปตั้งใจทำเรื่องที่เหมาะสมทำถึงจะถูก

“ไม่รู้จริงหรือว่าเขาเป็นใคร เฮ้อ แบบนี้มีใช้ขาดการติดต่อกันแล้ว
หรือ”

“ขาดก็ดี” ที่พูดว่าไม่สนใจนั้นเป็นเรื่องโกหก แต่ใครเล่าจะเอาชนะ
โชคชะตาได้ หากไร้วาสนาก็ต้องเสียดายไปชั่วชีวิต หากมีวาสนา ต่อให้
อยู่ต่างแผ่นดิน สักวันก็ต้องได้พบกันอีก “เพราะฉะนั้นข้าขอร้องพวกเจ้า
ช่วยสงบจิตสงบใจ เอาเวลาตั้งใจทำงานในตอนนี้อย่างเต็มที่”

“ท่านพูดถูกแล้ว พวกเราเองก็จะตั้งใจเหมือนกัน กลัวก็แต่ว่าข้าจะ
ทำให้งานของพี่ฉินเหมยเสียหายล่ะสิ” อินชิวไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง

“ไม่ต้องคิดอะไรให้มาก หลังทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่ว่าจะ
จะได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาทหรือไม่ ข้าจะเลี้ยงอาหารพวกเจ้า
มื้อใหญ่เลย” ฉินเหมยฉีกยิ้มสดใส

“ได้ เรื่องอื่นพวกเราไม่เก่ง แต่เรื่องกินนั้นไม่มีทางยอมใครแน่”
อินชิวยิ้มตอบ

“เจ้าไม่กลัวอ้วนตายหรือ”

“อ้วนตายยังดีกว่าต้องหิวตาย ฮีๆ”

ชั่วขณะหนึ่งในแผนกคลังใบชาที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะใส่กังวาน
ดูจะขำขัน นี่เป็นความหอมสดชื่นที่สุดในแผนกคลังใบชาที่รายล้อมด้วย
กลิ่นชาโบราณแห่งนี้

“นายน้อย ท่านกลับมาแล้วหรือขอรับ”

เมื่อเหล่าจาบารับใช้เห็นเปี้ยเล่อกลับมาก็รีบเดินออกไปต้อนรับ
ทันที “อยากดื่มอะไรหรือไม่ขอรับ ชาอุ่นหลง? ชาปีหลัวซุน?”

“พวกเราชิมชาดอกไม้หรือไม่” จู่ๆ เจิงอวี่ก็เอ่ยถามขึ้น

“ชา...ชาดอกไม้?” เหล่าจาบมวดคิ้วแน่นก่อนตอบ “ได้ยืนยันว่าชา
ดอกไม้เป็นชาที่สตรีดื่มกัน รสชาติและกลิ่นหอมไหนเลยจะเทียบกับชา
เก่าแก่พวกนี้ได้ขอรับ”

“เหล่าจา เจ้าผิดแล้ว สุราน้ำนี้ยิ่งหมักยิ่งหอมก็จริง แต่ชานั้นไม่แน่
อีกอย่าง... กลิ่นหอมของชาดอกไม้ก็เป็นกลิ่นธรรมชาติ ดื่มแล้วจะทิ้งกลิ่น
หอมเอาไว้ในปาก วันหน้าข้าจะมอบให้เจ้าไปลองชิมสักหลายชั่ง”

เมื่อพูดถึงชาดอกไม้ก็ทำให้เขาอดนึกไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบน
เขาหมวกแบนไม่ได้ แม้ตั้งแต่ต้นจนจบจินเหมยจะไม่ได้เอ่ยถึงคำว่า ‘ชา’
แต่เขารู้ตั้งนานแล้วว่านางเป็นใคร มีแค่นางที่ไม่รู้ว่าเขาทราบแล้วก็เท่านั้น

“หลายชั่ง?” เหล่าจានึกในใจว่าเช่นนั้นต้องดื่มไปถึงเมื่อใดกัน ด้วย
เหตุนี้จึงรีบส่ายหน้าปฏิเสธ “อย่าดีกว่าขอรับ ชานี้นายน้อยเก็บไว้ดื่มเอง
เถิด”

“ดูเจ้าสิ ทำหน้าตกใจเสียปานนั้น หรือว่าของที่ข้ามอบให้เจ้าคือ ยาพิษกัน” เฉิงอวิ้นขีดหน้าขึ้นส่งเสียงหัวเราะอย่างสำราญลึกลับ ก่อนจะก้าวเข้าไปในห้อง

นี่เป็นบ้านที่ทำจากฟางหญ้า ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าโถงหลักหรือห้องข้าง มีเพียงด้านหน้าทีเว้นที่เอาไว้เป็นที่พบแขกหรือเท่านั้น นอกจากสวนใหญ่ที่อยู่หน้าบ้านฟางแล้ว ภายในแบ่งออกเป็นหลายห้องเล็ก ล้วนแต่เป็นห้องให้พวกบ่าวไพร่ที่ไม่ยอมจากไปในตอนนั้นได้พักอาศัย

เหล่าจาเดินตามเข้าไปในห้องพักของเฉิงอวิ้น ก่อนจะเห็นว่ากลางห้องนั้นมีเคโต๊ะไม้ตัวหนึ่งที่ใช้เป็นโต๊ะหนังสือ สภาพห้องเช่นนี้ไม่เหมาะกับฐานะเปี้ยเล่อของเฉิงอวิ้นเลย

“นายน้อย ท่านอย่าพักที่นี่เลยขอรับ อย่างน้อยไปพักที่โรงเตี๊ยมด้านนอกก็ยังดีกว่าอยู่ที่นี่มากนัก”

“ไม่เห็นต้องลำบากเลย พักที่นี่ ข้ารู้สึกอิสระดี” พวกโรงเตี๊ยมเหล่านั้นทั้งเสียงดังทั้งนำรำคาญ ไหนเลยที่เขาจะได้อ่านหนังสืออย่างสงบ

“แต่เช่นนี้อย่างไรก็ยังไม่เหมาะอยู่ดีนะขอรับ” เหล่าจาเห็นเปี้ยเล่อมาตั้งแต่เล็ก แม้ท่านอ่องจะไม่ใช้คนฟุ่มเฟือยชอบความหรูหรา และไม่สนใจหน้าตาทางสังคม แต่ก็ไม่เคยปล่อยให้เปี้ยเล่อต้องลำบากเช่นนี้มาก่อน

“เหมาะหรือไม่เหมาะ ล้วนขึ้นอยู่กับความคิดและความรู้สึกของตัวเอง ข้ารู้สึกที่ดีก็หมายความว่าเหมาะสมแล้ว” เฉิงอวิ้นหันไปยิ้มให้เหล่าจา ก่อนจะโบกมือไล่เขา “เจ้าออกไปเถิด”

“ขอรับนายน้อย” เหล่าจាកำลังตั้งท่าเตรียมออกไป แต่จู่ๆ ก็นึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เขาล้วงจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ “นี่เป็นจดหมายที่ส่งมาจากเหอหนาน บ่าวเดาว่าเป็นจดหมายจากแม่นางจีหย่า”

ต้องเผชิญกับความลำบากพอดี ไม่รู้จริงๆ ว่าใจคอของพวกเขาทำด้วยอะไร

“เหล่าจา ชำรู้ว่าเจ้ากำลังคิดอะไรอยู่ เรื่องมันผ่านมาแล้วก็อย่าไปคิดให้มากอีกเลย อย่างไรก็ตามเสียพวกเราก็ถือว่าได้ช่วยคน” มุมปากหญิงอวี้นกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้ม ก่อนเขาจะเบนสายตากลับไปที่หนังสือ

เหล่าจาถอนหายใจเบาๆ พลังครุ่นคิดว่าเปียเล่อเป็นคนดีถึงเพียงนี้ ยามนี้ถึงวัยสมควรแต่งงานมีครอบครัวแล้ว มิรู้ว่าแม่นางบ้านใดจะมีโชคได้มาเป็นคนรู้ใจ

สอง

หลังผ่านความพยายามถึงสามวันเต็ม ตัวอย่างชาดอกไม้สูตรใหม่ก็ปรุงเสร็จ

ฉินเหมยมองผลงานของตนด้วยสีหน้ากึ่งเศร้ากึ่งสุข สุขตรงที่นับตั้งแต่นางเข้ามาทำงานในแผนกคลังใบชานี้ ชาดอกไม้นี้ถือเป็นชาที่นางคิดว่าตนทำออกมาได้ดีที่สุด ทว่าเศร้าใจตรงที่ต่อให้คิดว่าดีเยี่ยม แต่ความโปรดปรานของฮ่องเต้ไหนเลยจะคาดเดาได้

ได้ยินมาว่าเพื่อแย่งอำนาจความโปรดปรานแล้ว เหล่าสนมก็พยายามทุกวิถีทางเพื่อจะสืบเรื่องความโปรดปรานของฮ่องเต้ กระทั่งคนเคียงหมอนยังไม่อาจรู้ได้ นับประสาอะไรกับตนผู้ไม่เคยเห็นแม้แต่พระพักตร์ของฮ่องเต้

“ไม่เลว กลิ่นหอมจางแต่ไม่เลี่ยน ดื่มแล้วลิ้นค่อมมาก” หลังจากที่หัวหน้าแผนกอันลองชิมแล้วก็เอ่ยชมให้กำลังใจนาง

“ข้าเองก็อยากลองชิมบ้าง” พวกพี่น้องแผนกคลังใบชาที่อยู่ด้านข้างต่างร้องขอ

“ได้ ให้พวกเจ้าชิมชาใหม่ที่ฉันหมยผสมเองกับมือ จะได้รู้ว่ารสชาติ
นั้นหอมหวานยิ่งนัก” หัวหน้าแผนกอันยื่นน้ำชาให้พวกนางคนละถ้วย

หลังรับมาแล้ว เสวี่ยเอ๋อร์กับอันชีวกี่สุดดมกลิ่นหอมมาก่อนทันที
กลิ่นหอมลอยปะทะจมูกทำให้พวกนางยกถ้วยชาขึ้นชิมอีกหนึ่ง เมื่อน้ำชา
ไหลผ่านลำคอ ความนุ่มลื่นนั้นก็ทำให้รู้สึกสบาย

“รสชาติอัศจรรย์มาก! ฉันหมย ข้ารับประกันว่าช่องเต๋จะต้องโปรด
แน่” เสวี่ยเอ๋อร์พยักหน้าทันทีหลังดื่มชาหมด

“ข้าก็คิดเช่นกัน” อันชีวเองก็พยักหน้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“อร่อยมาก” เสวี่ยเอ๋อร์นึกอิจฉา “ฉันหมย ฝีมือเจ้าเยี่ยมมากจริงๆ”

“เอาละ พวกเราพูดมากเพียงใดก็เทียบกับรับสั่งประโยคเดียวของ
ฝ่าบาทไม่ได้” หัวหน้าแผนกอันเสนอความคิด “ชาที่รสชาติไม่เลว เอาเข้า
เป็นตัวเลือกชุดแรกก่อน ยังเหลือเวลาอีกหลายวัน เจ้าลองทำสูตรอื่นเพิ่ม
แล้วกัน”

“เจ้าคะ ประเดี๋ยวข้าจะทำเพิ่มอีก”

“อีกเรื่องหนึ่ง... เสวี่ยเอ๋อร์ พวกเจ้าเลือกสายพันธุ์ชาสำหรับชา
ต้นตำรับแล้วหรือยัง”

“ข้ากับชูเฟยอยากเลือกสายพันธุ์ชาที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว อย่าง
หลงจิ่ง อุ๋อี่ หรือไม่กี่เถียนกวนอิมเจ้าคะ แต่ถามความคิดเห็นของฉิน-
หมยแล้ว นางแนะนำให้พวกเราใช้ชาเหมาเซีย แต่แค่ชื่อก็ฟังประหลาด
มากแล้ว ตงฟางหมยเหรินยังจะดีเสียกว่า” เสวี่ยเอ๋อร์ตอบด้วยท่าทาง
ไม่เข้าใจ

ฉินหมยยิ้มก่อนตอบกลับ “ความจริงแล้วเหมาเซียนั้นจัดเป็นชา
ประเภทอุ๋หลง โด่งดังมากทางตอนใต้ พวกชาที่เจ้าว่ามานั้นนิยมปกติ
ฝ่าบาทเสวยเยอะแล้ว เพราะฉะนั้นครั้งนี้ข้าเลยคิดจะถวายสายพันธุ์ชา

ทางตอนใต้แต่ฝ่าบาทให้ทรงลองชิม”

“ฉันเหมยพูดถูกแล้ว ตกลงตามนี้ก็แล้วกัน” หัวหน้าแผนกอันเอง ก็เห็นด้วยกับความคิดของฉันเหมย

เวลานี้นางกำนัลนามว่าฟางฮวาที่ทำงานอยู่ในแผนกคลังใบชาวิ่ง เข้ามาอย่างร้อนรน “หัวหน้าแผนกอัน... หัวหน้าแผนกอันเจ้าคะ”

“ดูเจ้าสิ ร้อนรนถึงเพียงนี้ เกิดเรื่องอะไรขึ้น” หัวหน้าแผนกอัน ชมวดคิ้วแน่น “ยังดีที่อยู่ที่นี่ หากให้คนนอกเห็นเข้า เจ้าจะต้องแยะแน่”

“ขออภัยเจ้าคะหัวหน้าแผนกอัน เพราะว่าจางกงก๋งที่อยู่ประจำ ตำแหน่งช่างขึ้นกำลังเดินมุ่งหน้ามาทางพวกเรา ข้าก็เลยตกใจไปหน่อย เจ้าคะ” ฟางฮวาพูดพร้อมกับหอบหายใจอย่างหนัก

“อะไรนะ! จางกงก๋งมาเช่นนั้นหรือ พวกเรารีบออกไปดูเร็ว” หัวหน้า แผนกอันรีบพาทุกคนเดินออกไปต้อนรับ

นางกำนัลกลุ่มใหญ่ยืนรวมตัวกันอยู่ด้านนอก ไม่นานนักจางกงก๋ง ที่อยู่ประจำตำแหน่งช่างขึ้นก็เดินมาถึง

“หัวหน้าแผนกอัน ข้ามารบกวนเสียแล้ว” จางกงก๋งเอ่ยทักทาย หัวหน้าแผนกอัน

“จางกงก๋ง อย่าได้กล่าวเช่นนั้น วันนี้ท่านมาแผนกคลังใบชาคงต้องมีธุระด่วนแน่ใช่หรือไม่เจ้าคะ”

“เรื่องนั้นย่อมแน่นอน เพราะฝ่าบาททรงรออยู่ ข้าก็ขอพูดตามตรง เลยแล้วกัน” ก่อนกวาดตามองเหล่านางกำนัล “ไม่ทราบว่าคุณครั้งนี้จะ ถวายชาชนิดใหม่แต่ฝ่าบาทคือผู้ใด”

“คือนางเจ้าคะ นางชื่อฉันเหมย” หัวหน้าแผนกอันดึงแขนฉันเหมย ให้ก้าวออกมา

“เช่นนั้นก็ขอเชิญแม่นางฉันเหมยตามเข้าไปตำแหน่งช่างขึ้นด้วย

ฝ่าบาทมีพระประสงค์จะพบเจ้า”

“จางกงก ทานพุดว่าฝ่าบาทมีพระประสงค์จะพบข้าอย่างนั้นหรือ
เจ้าคะ” ฉินเหมยมองไปทางหัวหน้าแผนกอันด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“รีบไปเถิด ในเมื่อฝ่าบาทรับสั่งแล้ว จะให้ฝ่าบาททรงรอนานไม่ได้
หัวหน้าแผนกอันรีบเอ่ยเร่ง

“เจ้าคะ รมกวนจางกงกนำทางด้วย” ฉินเหมยมพยักหน้าให้จาง
กงกด้วยท่าทางนอบน้อมเกรงใจ

“เช่นนั้นก็ตามเข้ามาเถิด”

ฉินเหมยรีบเร่งฝีเท้าเดินตามหลังจางกงกไป นางมาอยู่ในวังตั้ง
นานแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกที่นางจะได้ไปทำหน้าที่ช่างซินเพื่อเข้าเฝ้าฮ่องเต้
ในใจก็รู้สึกวิตกจนพุดไม่ออก

ตลอดทางฉินเหมยก็คอยบอกตัวเองไม่หยุดว่าให้ใจเย็น สุขุม
เพราะความกระวนกระวายมีแต่จะทำให้เสียเรื่องเท่านั้น

“ทูลฝ่าบาท นางกำนัลแผนกคลังใบชามาถึงแล้วพะยะคะ” จาง
กงกเข้าไปในตำหนักเพื่อรายงาน

“ให้เข้ามา” ฮ่องเต้เอ่ย

จากนั้นฉินเหมยก็ก้มศีรษะลงต่ำ ก้าวเท้าเข้าไปในตำหนักอย่าง
กล้าๆ กลัวๆ ก่อนจะย่อกายลงถวายความเคารพฮ่องเต้ “หม่อมฉัน
ฉินเหมยถวายพระพรฝ่าบาท ขอฝ่าบาททรงพระเจริญพะคะ”

“ลุกขึ้นเถิด”

สุรเสียงของฮ่องเต้ราบเรียบมาก คาดเดาไม่ออกจริงๆ ว่ายามนี้
พระองค์ทรงคิดอะไร

“ขอบพระทัยฝ่าบาทพะคะ” แม้ฉินเหมยลุกขึ้นยืนแล้ว แต่ก็ยังคง
ก้มศีรษะลงต่ำอยู่ดี

“ผู้นี้คือเจิงอวีน เปี้ยเล่อแห่งจวนอีซิ่นอ่อง” เมื่อเห็นนางกำนัลน้อย คนนี้ไม่แม่แต่จะเงยหน้าขึ้น ฮ่องเต้ก็จำเป็นต้องบอกนางแทน

“เพคะ” ฉินเหมยย่อตัวถวายความเคารพอีกครั้ง “ถวายพระพร เปี้ยเล่อ”

“ฮ่าๆๆ รีบลุกขึ้นเถิด” ครั้นเห็นฉินเหมยมีท่าทางกังวลเช่นนี้ก็ทำให้เจิงอวีนยิ้มว่า “เหตุใดแม่นางไม่เงยหน้าขึ้นมาแล้ว ฝ่าบาทมิใช่ว่าจะตัดหัวคนโดยไร้สาเหตุเสียหน่อย เจ้าจะกลัวอะไร”

“เพคะ” ในเมื่อเปี้ยเล่อพูดถึงขนาดนี้แล้ว ฉินเหมยก็จำเป็นต้องเงยหน้าขึ้น

และในจังหวะที่เงยหน้าขึ้นมองนั้น นางก็พบว่าเปี้ยเล่อที่อยู่เบื้องหน้าตนคือคุณชายผู้ที่นางได้พบบนเขาหมวกเบนเมื่อหลายวันก่อน

“เห็นเปี้ยเล่อแล้วเหตุใดถึงต้องตกใจถึงเพียงนี้” ฮ่องเต้มีสายตาแหลมคม ลังเกตเห็นถึงความผิดปกติในทันที

“เพราะว่าเปี้ยเล่อคล้ายคนผู้หนึ่งที่หม่อมฉันเคยพบมากเพคะ” เพราะอยู่ค่อนข้างไกล ทำให้นางเองก็ไม่มั่นใจเต็มร้อยว่าใช่เขาหรือไม่

“เจิงอวีน เจ้านี้ใช้ใบหน้าล่อลวงสตรีไปทั่ว คอยดูว่าเราจะลงโทษเจ้าอย่างไร” ฮ่องเต้หยอกญาติพี่น้องของตน

“เสด็จที่ตรัสผิดแล้ว เหตุใดไม่ตรัสว่ากระหม่อมมีใบหน้าเหมือนคนจำนวนมากเล่าพะยะค่ะ” เจิงอวีนเห็นมือเล็กทั้งสองข้างของฉินเหมย ขยุ้มชายเสื้อเอาไว้แน่น จึงรีบอธิบายให้นางฟัง “วันนี้ที่ฝ่าบาททรงเรียกเข้ามาที่ตำหนัก เพราะแค่อยากถามเจ้าเกี่ยวกับเรื่องชาที่จะนำมาถวายไม่ต้องวิตกเกินไปนัก”

“เพคะ”

“ถูกต้อง เราค่อนข้างสนใจกรรมวิธีการผสมปรุงชาสูตรใหม่ครั้งนี้

“ไม่ทราบว่าคุณนี่คือหน้าไปถึงไหนแล้ว” ช่องเต้ถามต่อ

“ตัวอย่างรอบแรกจัดว่าพอใช้ได้เพคะ แต่หม่อมฉันยังอยากปรับปรุงอีกสักเล็กน้อย ขอฝ่าบาททรงอดใจรอก่อนนะเพคะ”

“ฮ่าๆๆ ได้ๆ เช่นนั้นเราจะรออีกแล้วกัน” จู่ๆ ช่องเต้ก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้ “ไม่ทราบว่าคุณจะคิดจะใส่ดอกไม้พันธุ์ใดเข้าไปบ้าง”

“เรื่องนี้... ขอหม่อมฉันเก็บเป็นความลับก่อนได้หรือไม่เพคะ” หากพูดออกมาก็ไม่มีความน่าสนใจแล้วสิ

“ไอ้ นางกำนัลน้อยคนนี่ไม่ธรรมดา ถึงขนาดกล้าปิดเป็นความลับกับเรา”

ฉินเหมยรีบคุกเข่าขอรับผิดทันที “ขอฝ่าบาทพระราชทานอภัยด้วยเพคะ หม่อมฉัน... หม่อมฉัน... เพียงแค่อยากทำให้ฝ่าบาทประหลาดพระทัยเท่านั้น ถึงได้กราบทูลอย่างสามหาวเช่นนี้เพคะ”

“ไอ้ะ!” ช่องเต้เลิกคิ้ว “ได้ เช่นนั้นเราจะรอเรื่องประหลาดใจนี้ของเจ้า”

จากนั้นช่องเต้ก็เหมือนนึกขึ้นมาได้อีกเรื่องจึงเอ่ยต่ออีกครั้ง “จริงสิ เราจำได้ว่าฤดูวสันต์ ดอกจำปีจะผลิบาน น่ารักรยิ่ง ตอนที่สนมหญิงยังมีชีวิตอยู่โปรดปรานดอกไม้ชนิดนี้เป็นอย่างมาก”

“สนมหญิงเสียชีวิตไปหลายปีแล้ว คิดไม่ถึงว่าเสด็จที่ยังคงนึกถึงนางอยู่พะยะค่ะ” ฉิงอวิ้นทราบเรื่องราวที่น่าซาบซึ้งใจระหว่างช่องเต้กับสนมหญิงดี

“จะลืมได้อย่างไรกัน” ช่องเต้ส่ายหน้าก่อนหันไปพูดกับฉินเหมย “เจ้าลุกขึ้นแล้วออกไปก่อนเถิด”

“ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ทรงไว้ชีวิตเพคะ” ฉินเหมยรีบโบกมืออำลากลับพื้นก่อนจะลุกขึ้นก้าวออกจากตำหนักหย่างซิน

หลังจากที่ฉันเหมยจากไปแล้ว ฮ่องเต้ถึงค่อยหัวเราะร่าออกมา ขณะที่เฉิงอวิ้นก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างเหนื่อยใจ

“เสด็จพี่ ที่แท้พระองค์ก็เกล้งหยอกแม่ nang ผู้ นั้นหรือพะยะคะ”

“จะบอกว่าเกล้งหยอกก็ได้” ฮ่องเต้ฉีกยิ้มบาง “ตอนที่สนมหญิงยังมีชีวิตอยู่ชอบดอกจำปีมากจริงๆ แต่ที่เราเอ่ยขึ้นเพราะอยากรู้ว่าแม่ nang ผู้ นั้นจะยอมทำตามใจเรา ตั้งใจใส่มันเข้าไปในชาหรือไม่”

“กระหม่อมเดาว่านางจะไม่ทำเช่นนั้นพะยะคะ” เฉิงอวิ้นตอบด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

“เพราะเหตุใด”

“เพราะกระหม่อมดูแล้ว นางไม่เหมือนคนที่จะยอมเปลี่ยนความคิดตัวเองเพื่อผลประโยชน์พะยะคะ”

“ดูเจ้าสิ พุดเหมือนรู้จักนางดีเชียว” ฮ่องเต้หรีตาลง “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน กล้าเดิมพันกับเราหรือไม่”

“เดิมพันอะไรพะยะคะ”

“หากนางยอมเปลี่ยนความคิดแค่เพื่อตามใจเรา เช่นนั้นก็ถือว่าเราชนะ เจ้าต้องยอมให้เราสร้างจวนใหม่ให้เจ้า อีกทั้งก่อนสร้างเสร็จ เจ้ายังต้องย้ายเข้ามาอยู่ในวังก่อนด้วย” เรื่องนี้ฮ่องเต้เสนอเฉิงอวิ้นอยู่หลายครั้ง แต่ก็ถูกเขาชวนคุยเรื่องอื่นไปเสียทุกครา

“แล้วหากกระหม่อมโชคดีชนะเสด็จพี่เล่าพะยะคะ”

“เช่นนั้นเราก็จะตอบรับข้อเสนอหนึ่งของเจ้า ขอแค่เจ้าเอ่ยปากมาก็พอ” ฮ่องเต้รู้ดีถึงนิสัยของเฉิงอวิ้น ไม่มีทางขอให้ตนทำเรื่องอะไรที่เกินสมควรไปแน่ มิเช่นนั้นเขาเองก็คงไม่ให้คำมั่นสัญญาเช่นนี้ออกมา

“ได้พะยะคะ เช่นนั้นกระหม่อมก็ขอรับอาจเดิมพันกับเสด็จพี่สักตากี้แล้วกัน” เฉิงอวิ้นยกมือขึ้นทำท่ากำนบ ทว่ารอยยิ้มบนใบหน้ากลับแอบ

ซ่อนแผนการบางอย่างเอาไว้

เพราะว่ายากนักที่จะได้เข้ามาส่วนในของวังหลวง ฉินเหมยจึง
เดินเล่นเรียบทางที่มีดอกไม้ใบหญ้า ยามนี้ใจของนางยังคงตื่นตระหนก
กับการเข้าเฝ้าฮ่องเต้เมื่อครู่นี้ ทว่าสายตาก็ยังคงอดไม่ได้ที่จะชมเหล่า
ดอกไม้ข้างทาง กระทั่งผีเท้ายังผ่อนความเร็วลง

ฉินเหมยย่อตัวลงหน้าดอกไม้บัตันที่บ้านเด่น ยกสองมือขึ้นประคอง
แก้มเอาไว้ขณะจ้องมัน จากนั้นก็ค่อยๆ ปิดเปลือกตาสูดดมกลิ่นหอมของ
ดอกไม้บัตัน ช่างเป็นดอกไม้ที่น่าหลงใหลจริงๆ!

ด้วยเหตุนี้จึงมั่นใจว่ามันต้องเป็นดอกไม้สายพันธุ์สูงศักดิ์แน่ แต่ก็
เพราะว่าสูงศักดิ์จึงเหมาะแค่นำมาเซยชม ไม่เหมาะสมที่จะใส่เข้าไปในชา

ฉินเหมยลุกขึ้นทำท่าจะจากไป แต่กลับได้ยินเสียงเรียกนางด้าน
หลังเสียก่อน

“แม่นาง โปรดหยุดก่อน”

ฉินเหมยหันไปมองด้วยความแปลกใจ เมื่อเห็นว่าเป็นเปี้ยเล่อก็รีบ
ย่อตัวแสดงความเคารพทันที “ถวายพระพรเปี้ยเล่อ”

“ไม่ต้องมากพิธี ต่อหน้าข้าไม่ต้องทำเช่นนั้นก็ได้” ฉิงอวิ้นมองนาง
ยิ้มๆ “เป็นอะไรไป เห็นเจ้ามีสีหน้าอมทุกข์”

“บ่าวไม่กล้าเจ้าค่ะ” ฉินเหมยยังคงก้มหน้าลงเช่นเดิม

“โอ้ สีหน้านั้นของเจ้ายิ่งพูดว่าไม่กล้าอีกหรือ” ฉิงอวิ้นใช้พัด
กระดาดเซยคางของฉินเหมยขึ้น ก่อนจะสบประสาณกับดวงตาคู่นั้น
ของนาง

“เปี้ยเล่อ โปรดอย่าทำเช่นนั้นเจ้าค่ะ หากมีคนเห็นเข้าจะดูไม่งาม”
ฉินเหมยรีบถอยไปก้าวหนึ่ง

“เฮอะ รู้หรือไม่ว่าเจ้าที่เป็นเช่นนี้ช่างน่าเบื่อจัง ไม่น่าสนุกเลยแม้แต่นิด” เฉิงอวิ้นยกสองแขนขึ้นกอดคอ ซ้อนตามองใบหน้าเรียวเล็กของฉินเหมย “ยิ้มหน่อยได้หรือไม่”

เมื่อถูกเขามองด้วยสายตาเร้าร้อนเช่นนี้ ใบหน้าของฉินเหมยขึ้นสีแดงระเรื่อ “ป่าวเป็นแค่นางกำนัล อย่าล้อปาวเล่นเช่นนี้ได้หรือไม่เจ้าคะ”

“ขำล้อเจ้าเล่นที่ไหนกัน ตอนเจ้ายิ้มงามมากจริงๆ นะ” เฉิงอวิ้นค้อมตัวลงเล็กน้อยเพื่อมองนางในระยะประชิด “โอ้ หน้าแดงแล้ว! ขำพูดถูกใจ เจ้ากำลังลอบตีใจอยู่สินะ”

“เบ๊ยะเล่อ ท่าน...ท่านอย่าทำเช่นนี้เจ้าคะ ปาวยังมีธุระ ต้องขอตัวก่อน”

นางเพ็งจะหมุนตัวก็ถูกเขาดึงกลับมาอีกครั้ง “บังอาจ! ขำยังพูดไม่จบ เจ้าจะบอกว่าไปก็ไปได้อย่างไร”

“แล้ว...แล้วท่านจะเอาอย่างไรกันแน่เจ้าคะ” ใจของฉินเหมยที่เดิมว่าวุ่น ยามนี้ก็ยิ่งว่าวุ่นขึ้นไปอีก ไม่รู้แล้วว่าตนควรทำเช่นไรดี

เขามียศสูงศักดิ์เป็นถึงเบ๊ยะเล่อ นางเป็นแค่ปาวคนหนึ่ง เหตุการณ์บนเขานั้นเป็นแค่เรื่องบังเอิญ ไม่มีความหมายอะไรทั้งสิ้น สำหรับปิ่นหยกนี่ก็เป็นแค่ของชดใช้ชิ้นหนึ่งก็เท่านั้น

“ว่างหรือไม่ ข้าอยากพาเจ้าไปสถานที่แห่งหนึ่ง”

“ที่ใดเจ้าคะ” ในเมื่อคนทั้งสองไม่มีความเกี่ยวข้องกัน ก็ย่อมไม่มีเหตุผลที่จะเดินทางร่วมกันอีก

“ไม่ต้องถามอะไรให้มาก ตามข้ามาก็พอ” เฉิงอวิ้นพูดจบก็เดินตรงไปทางประตูวังหลวง ฉินเหมยเองก็ได้แต่เดินตามหลังเขาไปอย่างไม่มีทางเลือก

จนกระทั่งใกล้ถึงประตูวัง จู่ๆ ฉินเหมยก็หยุดฝีเท้าลง “เบ๊ยะเล่อ

หากไม่มีป้ายคำสั่งอนุญาตออกจากวัง บ่าวไม่สามารถออกจากวังโดยพลการได้เจ้าคะ”

คำพูดของนางทำให้เฉิงอวิ้นหัวเราะอย่างนึกขัน เขาหยุดฝีเท้าลงก่อนจะหันกลับไปถามนาง “หรือว่าไม่เคยมีเจ้านายคนใดพาเจ้าออกจากวังมาก่อน”

“เจ้านาย? มีเพียงหัวหน้าแผนกอันที่นานๆ ครั้งจะพาข้าออกไปที่เจ้าคะ ถึงกระนั้นก็ยังคงต้องใช้ป้ายคำสั่งอนุญาตออกจากวังอยู่ดี”

“เพราะว่าหัวหน้าแผนกไม่ถือว่าเป็นเจ้านาย” เฉิงอวิ้นเอาพัดจิ้มหน้าผากนางเบาๆ “ไม่ต้องถามอะไรให้มาก ตามข้ามาก็พอ แล้วก็ห้ามขัดคำสั่งด้วย”

“เจ้าคะ” แม้จะเป็นกังวลมากกว่าจะถูกขวาง แต่จินเหมยก็ยังคงเดินตามหลังเขาต่อไป

ตอนที่เดินผ่านประตูวังนั้น จินเหมยคิดว่าจะถูกขวางเอาไว้ ทว่าพวกทหารเฝ้าประตูกลับปล่อยผ่านไปโดยไม่แม้แต่จะแลมอง

นางเพิ่งรู้ว่าบุรุษที่อยู่ข้างกายตนเป็นญาติพี่น้องของฮ่องเต้ ฐานะของเฉิงอวิ้นเป็ยเล่ไม่อาจดูเบาได้เลย ไม่เพียงแต่ฮ่องเต้ที่ให้ความสำคัญแก่เขา กระทั่งบ่าวรับใช้ก็ยังคงเคารพนับถือเขาเป็นอย่างมาก

เฉิงอวิ้นเคยพูดว่าเขาจากปักกิ่งไปได้สามปีมาแล้ว และช่วงเวลานั้นก็เป็นตอนที่จินเหมยเพิ่งเข้าวังพอดี เพราะนางไม่รู้จักเขา จึงไม่รู้ว่าเป็ยเล่ผู้มีนิสัยชอบพูดเล่นผู้นี้ทำคุณความชอบอะไรบ้าง

“รอข้าประเดี๋ยว” เขาหมุนตัวไปขอรถม้าจากทหารเฝ้าประตู “เชิญแม่นาง”

“บ่าวไม่กล้า เชิญเป็ยเล่ขึ้นก่อนดีกว่าเจ้าคะ” จินเหมยไม่กล้าทำผิดพลาดเกินเบื้องสูงอีกแล้ว

“เฮ้อ อย่ามัวแต่ซักซำ ซำมิใช่ฮ่องเต้เสียหน่อย ซำบอกให้เจ้าขึ้นก่อนก็อย่าดี้อ” เฉิงอวิ้นบังคับเงินเหมยโดยดันตัวนางขึ้นรถม้าทันทีที่เอ่ยจบ

เงินเหมยจึงได้แต่นั่งมองเขาที่เดินตามนางขึ้นมาบนรถม้า ทว่าเขากลับขยับมานั่งชิดนาง ทำเอาเงินเหมยตัวสั่น รู้สึกอึดอัดไม่เป็นตัวของตัวเอง

“ดูเจ้าสิ กลัวเพียงนี้เชียว” เฉิงอวิ้นยกมือขึ้นทาบบนไหล่นาง การกระทำที่อาจหาญเช่นนี้ทำให้ใจของนางรู้สึกปั่นป่วนไปหมด “เป่ย์เล่อ โปรดสำรวมด้วยเจ้าค่ะ”

“สำรวม?” คิ้วคมรูปดาบเล็กขึ้นเล็กน้อย ก่อนที่เฉิงอวิ้นจะหัวเราะเสียงดังออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ “เจ้าใกล้จะเป็นคนของซำแล้ว เหตุใดต้องเคร่งครัดเพียงนี้ด้วย”

“อะไรนะเจ้าค่ะ!” คำพูดประโยคนั้นทำให้ดวงตาของเงินเหมยเบิกกว้าง

ทว่าเฉิงอวิ้นกลับโอบไหล่นางเอาไว้แน่นขึ้น กระชับข้างหูพร้อมกับพนมมหายใจเบาๆ ใส่ใบหูนาง “รอดูก็แล้วกัน”

ลมหายใจอุ่นทำให้ร่างกายของเงินเหมยสั่น ชนลุกชูตัวร่าง “อย่า...” เงินเหมยออกแรงผลักเฉิงอวิ้นเบาๆ แต่เขากลับไม่ยอมปล่อยมือ

เพราะถูกเขากักขังอยู่ในอ้อมกอด ทำให้นางไม่สามารถขยับตัวได้ แม้เพียงนิด บรรยากาศเคอะเขินเช่นนี้ทำให้หัวใจของนางไม่เพียงแต่จะเต้นเร็วขึ้น ร่างกายยังร้อนวูบเหมือนถูกไฟเผา ถึงกระนั้นนางก็ยังคงรู้สึกหวาดกลัวมากอยู่ดี

ไม่รู้จริงๆ ว่าเป่ย์เล่อคิดอย่างไรกับนาง ชอบนางจริงๆ หรือแค่คิด

จะหยอกเล่นชั่วครึ่งชั่วครา

นางอยากจะเอ่ยถาม แต่ด้วยฐานะของนางจะให้ถามออกไปได้
อย่างไร ต่อให้เขาแค่หยอกนางเล่นเพราะนี่กสนุกจริงๆ นางเองก็ไม่อาจ
ว่าอะไรได้

แค่ครุ่นคิดเช่นนี้ก็ทำให้น้ำตาของนางไหลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่
เจิงอวินที่จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงสะอื้นเบาๆ ชมวดคิ้วเข้าหากันแน่น เมื่อ
ก้มหน้ามองกลับพบว่านางร้องไห้เสียแล้ว

“เหตุใดอารมณ์ของเจ้าถึงได้แปรปรวนเช่นนี้” เขาบ่นพึมพำเบาๆ
ก่อนจะถือโอกาสจุ่มพิตลงบนหยดน้ำตาของนาง...

ท่าทางสนิทสนมเช่นนี้ทำให้จินเหมยห้วนไห้ว ยามที่ไม่รู้ว่าตนควร
จะทำเช่นไรดีนั้น เขาก็ประจบริมฝีปากลงมาบนริมฝีปากแดงซึ่งกำลังสั่น
ของนางเสียแล้ว

“อ้อ...” จินเหมยรู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่า เกร็งแข็งไปทั้งร่าง
เจิงอวินยังคงโอบกอดนางเอาไว้แน่น ร่างกายแทบจะแนบชิดกัน
เขาตัวดปลายลื่นให้นางเผยอริมฝีปากบาง ก่อนใช้ลิ้นสอดแทรกเข้าไป
ด้านในเพื่อลิ้มรสหอมหวานปานน้ำผึ้งของนางอย่างเหิมเกริม

ความรู้สึกเหมือนโลกหมุนโถมตีจินเหมยในชั่วพริบตา แม้จะเป็น
แค่การเกี่ยวกวัตทางริมฝีปาก แต่สำหรับจินเหมยผู้ไม่ประสีประสากับ
เรื่องเช่นนี้ ก็ถือเป็นการกระทำที่ร้อนแรงดุจเพลิงผลาญแล้ว นางตัดสินใจ
จุ่มตอบ

จู่ๆ ธมภ์ก็หยุดลงกะทันหัน ยามนี้พวกเขาพบว่าธมภ์วิ่งมานาน
มากแล้ว และในช่วงเวลานั้นพวกเขาสองคนต่างเคลิ้มกับจุ่มพิตแรก

“คิดว่าคงถึงแล้ว” เจิงอวินมองไปทางจินเหมย เห็นใบหน้าที่นาง
เหมือนมีผ้าห่าสีผืนหนึ่งทิ้งามสะดูดตาคลุมทับไว้ โน้ใจก็รู้สึกปีติอย่างห้าม

ไม่อยู่ “เหมือนว่าตัวเองก็ชอบจูบนี้เช่นกัน”

“เป๊ยยเล่อ!” ฉินเหมยอับอายมาก แต่ก็ไม่มีหน้าจะพูดแก้ต่างให้ตัวเอง

เมื่อเห็นแก้มทั้งสองข้างของนางแดงฉ่ำเหมือนไฟลุก ฉิงอวี่นก็หัวเราะออกมาเบาๆ “เอาละ ไม่ล้อเจ้าแล้ว พวกเราลงจากรถกันเถิด”

ฉิงอวี่นก้าวลงจากรถม้าไปก่อน จากนั้นก็หมุนตัวมาอุ้มฉินเหมยลงจากรถม้า หน้ากับหูฉินเหมยแดงเรื่ออีกครั้ง ทั้งครั้งนี้สารถึยงเห็นเข้าอีกด้วย

“อยู่แถวนี้แหละ ตามข้ามา” ฉิงอวี่นก้าวเท้าเดินนำไปก่อน

ฉินเหมยพยักหน้าก่อนจะเดินตามเขาไป เดินไปได้ระยะหนึ่งจู่ๆ เขาก็หยุดฝีเท้าลง ชี้นิ้วไปทางเรือนดอกไม้ขนาดเล็กที่อยู่ด้านข้าง “เข้าไปดูกัน”

“เจ้าคะ”

นางก้าวเข้าไปพร้อมกับฉิงอวี่น เมื่อเข้าไปถึงก็พบว่าที่แก้ด้านในเต็มไปด้วยดอกไม้บานาพวรรณ ที่น่าอัศจรรย์ยิ่งกว่าคืออุณหภูมิด้านในอุ่นมาก ดอกไม้ก็บานอย่างงดงาม

“เหตุใดที่นี้ถึงอุ่นมากเจ้าคะ” ฉินเหมยเอ่ยถามอย่างแปลกใจ

“ละแวกนี้เป็นบ่อน้ำพุร้อน โดยรอบยังใช้ขี้ดินน็อกเป็นกำแพงขนาดเตี้ย จึงยังรักษาความอบอุ่นได้ดีเยี่ยม” ฉิงอวี่นเอ้อมมือไปกุมมือของนางเอาไว้ ก่อนจะชี้นิ้วไปทางดอกไม้ด้านข้าง “อยากได้อะไรก็ได้ไปได้เลย”

“ได้หรือเจ้าคะ” ดูจากสถานที่แห่งนี้ซึ่งจัดแต่งได้สวยงามถึงเพียงนี้ นางมั่นใจว่าจะต้องเป็นพื้นที่ของชนชั้นสูงเป็นแน่

“ยอมได้ออยู่แล้ว จะแอบบอกเจ้านะว่าข้าเป็นเจ้าของที่แห่งนี้” มุมปากของเขาระตุกขึ้น เผยให้เห็นรอยยิ้มกว้างพร้อมด้วยฟันขาวเรียงสวย

“เป็น...เป็นของท่านจริงหรือเจ้าคะ”

“ข้าจะหลอกเจ้าไปทำไม ที่แห่งนี้เป็นสถานที่ซึ่งฮ่องเต้พระองค์ก่อน พระราชทานแก่ท่านพ่อของข้า ท่านพ่อข้าไม่สนใจเรื่องดอกไม้ใบหญ้าหรือน้ำพุร้อน จึงให้ข้าเป็นคนดูแลแทน ช่วงที่ไม่ได้อยู่ปักกิ่ง ข้าก็สั่งให้คนมาสร้างเรือนดอกไม้ขึ้น ตอนกลับมาเห็นก็รู้สึกว่าจะสร้างได้ไม่เลวเลย” เฉิงอวี่นโบกพัดกระดาษในมือเบาๆ พลังเอ่ยตอบด้วยท่าทางสบายๆ มาดสง่างามสมกับเป็นคุณชาย

ฉินเหมยมองรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ของเขาจนเคลิ้ม คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเขาจะมีอารมณ์สุนทรีย์เช่นนี้ด้วย คนทั่วไปหากได้ที่แห่งนี้คงสนแต่จะเสพลูซเป็นแน่

“ทำไมมองข้าเช่นนี้ กลัวข้าหลอกเจ้า?” เฉิงอวี่นโบกพัดในมือเบาๆ “หากเจ้าคิดเช่นนี้จริงก็ดูถูกข้าเกินไปแล้ว”

“บ่าวไม่กล้าเจ้าคะ เพียงแต่...” ฉินเหมยส่ายหน้า

“เพียงแต่...?”

“เพียงแต่รู้สึกซาบซึ้งในการกระทำของเปี้ยเล่อเจ้าคะ เชื่อว่าดอกไม้ในเรือนนี้ต้องมีพันธุ์มากกว่าด้านนอกแน่ เดิมบ่าวคิดว่าดอกไม้หลากหลายพันธุ์นั้นมีแต่ต้องไปทางตอนใต้เท่านั้นจึงจะได้เห็น คิดไม่ถึงว่าในปักกิ่งก็มีโอกาสได้เห็นเหมือนกันเจ้าคะ”

“เช่นนั้นก็ดี เจ้าลงมือเด็ดเถิด ข้าจะนั่งดูอยู่ตรงนี้” เฉิงอวี่นเอื้อมมือไปคว้าที่นั่งตัวหนึ่งมานั่งทันที

“ขอบคุณเปี้ยเล่อเจ้าคะ” ยามนี้สถานที่แห่งนี้มีเพียงพวกเขาสองคน ทำให้ฉินเหมยนึกถึงจุ่มพิตเร้าร้อนบนรถม้าขึ้นมา เพราะความเย็นอายนางจึงเลือกที่จะเดินหลบไปทางส่วนลึกของเรือนดอกไม้ที่อยู่ห่างไกลจากเขา

เจิงอวิ้นยิ้มขณะมองแผ่นหลังของจินเหมยที่ค่อยๆ โกลห่างออกไป พอจะเดาได้ว่ายามนี้นางกำลังคิดอะไรอยู่ จึงขยับตัวลุกขึ้นยืนแล้วค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้นาง ก่อนคว้าเอวของจินเหมยเอาไว้จากด้านหลัง ขยับศีรษะเข้าไปใกล้ซอกคอของนางพลาเงยถามเสียงเบา “หลบข้า?”

“บะ...บ่าวไม่กล้าเจ้าค่ะ”

“นี่ยังเรียกว่าไม่กล้าอีกหรือ นี่เรียกว่ากระทำอย่างหาญกล้าชัดๆ” เอ่ยพลาเงยใช้แขนโอบรอบเอวนางให้แน่นขึ้น “ก็ได้ เช่นนั้นเจ้าเดินไปที่ใด ข้าก็จะตามไปด้วย”

เมื่อเจิงอวิ้นกล่าวเช่นนั้นออกมา จินเหมยก็พลันได้ยินเสียงลอบหัวเราะจากบ่าวรับใช้ที่แอบอยู่ในทางลับได้อย่างชัดเจน

ยามนี้นางก็เลยยังมีท่าทางหวั่นกลัวมากขึ้น

จินเหมยหน้าขึ้นสีแดงด้วยความอับอาย ก่อนจะรีบเร่งหนีเท้าเดินหลบไปทางอื่น แสดงกิริยาสนิทสนมต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้ นางเกรงว่าหากเรื่องนี้ถูกแพร่งพรายเข้าไปในวังหลวง นางคงยากจะวางตัวอยู่ในวังได้อีก

ระหว่างที่กำลังก้าวเดินอยู่นั้น จู่ๆ นางก็ถูกดอกเก๊กฮวยสีม่วงจางดอกหนึ่งดึงดูตสายตา แต่ที่แปลกก็คือดอกเก๊กฮวยพันธุ์นี้ไม่ใช่บานเฉพาะช่วงสารทฤดูหรือหรือ ต่อให้บางครั้งฤดูวสันต์จะมีเบ่งบานอยู่บ้าง แต่ก็ไม่มีทางบานเด่นถึงเพียงนี้!

“มันคือดอกจื่อห้วน มีอีกชื่อว่าจื่อเชียนหรือหญ้าคินวิญญาณ”

“หญ้าคินวิญญาณ?”

“อ้อ เพราะว่าเอาไปใช้เป็นยาได้ มีรสเผ็ดขมอมหวาน มีฤทธิ์อุ่น นอกจากช่วยขับปอดชุ่มชื้นและละลายเสมหะแล้ว ยังมีสรรพคุณช่วยไล่ไส้กับทางเดินอาหารด้วย เรียกได้ว่ามีสรรพคุณรักษาโรคนับร้อย จึงถูกขนาน

ฉันเหมยเหมือนกลัวมากกว่าเขาจะทำอะไรไม่ดีกับนาง จึงรีบขยับตัวถอยหลบ เมื่อเจิงอวีนเห็นนางมีท่าทางเช่นนี้ก็โต้แต่หัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะเร่งฝีเท้าไล่ตามนางไป

“เอาละ สาวน้อยอย่างเจ้าอย่าวิ่งเร็วนักสิ หากเป็นอะไรไปข้าจะเสียใจเอานะ” ระหว่างทางเขาก็ร้องตะโกนเรียกให้นางหยุดพร้อมกับส่ายหน้ายิ้มๆ “ข้าจะปล่อยให้เจ้าชมดอกไม้ เลือกดอกไม้เสียๆ ก็แล้วกัน เต็มใจจะไปรอด้านนอก”

“เบ๊ยเล่อ ท่านยังจะกลับมาอีกหรือไม่เจ้าคะ” คงไม่ใช่ที่นางทำให้เขาโกรธ เขาเลยคิดจะทิ้งนางไว้ไม่ยัดอีกกรรมัง

“กลัวว่าข้าจะทิ้งเจ้า? ฮ่าๆๆ วางใจเถิด” เอ่ยจบเขาก็ก้าวออกจากเรือนดอกไม้ ก่อนจากไปยังไม่ลืมที่จะกำชับว่ารับใช้ว่า หากฉันเหมยต้องการอะไรต้องช่วยเหลือนางอย่างเต็มที่

ฉันเหมยมองเขาจากไป ก่อนจะสังเกตเห็นว่าบ่าวรับใช้นั้นนับถือและเคารพเขาจากใจจริง ไม่ใช่ชนอบน้อมเพราะความหวาดกลัว

หากถูกข่มขู่หรือว่าเป็นเพราะความหวาดกลัว ความเคารพนับถือหรือรอยยิ้มที่แสดงออกบนใบหน้าก็คงไม่เป็นเช่นนี้

เมื่อหันกลับไปทางด้านในของเรือน ฉันเหมยกลับเห็นดอกไม้ช่อหนึ่ง แม้จะไม่รู้จัก แต่สีกลีบดอกไม้ขาวเนียนนั้นทำให้นางนึกถึงความสง่างามเปี่ยมเสน่ห์ของเจิงอวีน

หลังจากถามลู่ที่ดูแลสวนแล้ว นางถึงได้รู้ว่ามันคือดอกไม้ห่อวี หรือมีอีกชื่อว่ายอดน้ำกวนนิม มีความน่าย่างามสง่าเหมือนวีรบุรุษ สะอาดบริสุทธิ์แจกเช่นเดียวกับสีของมัน

ดูก็ต้อง ดอกไม้ห่อวีนี้ก็เหมือนกับเจิงอวีน

“ท่านลู่ เบ๊ยเล่อเป็นคนอย่างไรหรือ ดูพวกท่านเคารพเขาเป็นอย่างไร

มาก” ฉินเหมยแอบถาม

“นายน้อยของพวกเราเป็นคนดีมาก อีกทั้งยังเป็นคนตลก บางครั้งก็จะชอบพูดจาหยอกล้อผู้อื่นด้วยขอรับ” เมื่อเอ่ยถึงเจิงอวั้น ลุงผู้นี้ก็ฉีกยิ้มร่า

“คนดี?” ฉินเหมยพยักหน้า “เขาไม่เหมือนคนชั่วจริงๆ เช่นนั้นเขา... เขาชอบบุปผางามหรือไม่?”

“บุปผา? แม่นางหมายถึงนายน้อยชอบพวกดอกไม้ใบหญ้าเหล่านี้ใช่หรือไม่ นายน้อยชื่นชอบพวกมันเป็นอย่างมากขอรับ”

ฉินเหมยก้มหน้าลงอย่างเขินอาย ก่อนจะเอ่ยถามเสียงเบา “ไม่ ข้าไม่ได้หมายถึงดอกไม้เหล่านี้ ข้าหมายถึงสตรี...” ขณะเดียวกันนางก็พบว่าตัวเองช่างกล้านัก เขามียศศักดิ์สูงส่งเป็นถึงเปี้ยเล่อ ไหนเลยจะเป็นคนที่นางซึ่งมีฐานะต่ำต้อยจะถามถึงได้

แต่ว่าจวบที่เร้าร้อนบนรถม้านั้นทำให้ใจของนางปั่นป่วน เกิดความคิดที่ไม่สมควรขึ้น

“สตรี!? ฮ่าๆๆ ข้าไม่มีพรอกขอรับ ควรพูดว่าสตรีที่ชอบนายน้อยนั้น เรียงแถวกันยาวไปถึงสวรรค์ได้ แต่นายน้อยของพวกเรา มีรสนิยมสูง ไม่ถูกใจผู้ใดสักคน แม่นางเป็นสตรีคนแรกที่นายน้อยพามาที่นี่ขอรับ”

เมื่อได้ยินคำตอบของลุงผู้นี้ นางควรจะดีใจหรือควรจะกลัดกลุ้มกัน

คำพูดเหล่านี้ก็แสดงชัดแล้วว่าเขาเป็นคนเย่อหยิ่ง มีรสนิยมสูงมากที่เขาพานางมาที่นี่ก็ไม่ได้มีความหมายใดอื่น แคเพราะนางเป็นนางกำนัลที่ต้องปรงเขาดอกไม้ถวายฮ่องเต้ เขาเห็นแก่ฮ่องเต้จึงยื่นมือเข้าช่วยนางเพื่อจะให้ฮ่องเต้ได้เสวยชาดอกไม้ที่ชุ่มคอมากขึ้น

บุรุษเช่นนี้จะชื่นชอบนางเช่นนั้นหรือ

ฉินเหมยฉีกยิ้มยิงฟัน “ท่านลุงเข้าใจผิดแล้ว เบี้ยเล่อพาเข้ามาที่นี่ เพราะเหตุผลอื่น”

เมื่อเอ่ยแล้วนางก็เพิ่งพบว่าตนอธิบายเกินสมควร จึงอดยกมือขึ้น เขกศีรษะตัวเองแรงๆ อย่างหงุดหงิดไม่ได้ “ข้าอธิบายไปเพื่ออะไรกันนี้”

ลุงผู้นี้อายุมาก ผ่านโลกมาเยอะ แน่หนอนว่าต้องเข้าใจเรื่องทุกอย่าง ดี นางทำเช่นนั้นมิใช่เป็นการสอนจระเข้ให้ว่ายน้ำหรือ

หลังจากพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ สายตาของฉินเหมยก็หยุดอยู่ที่ดอกไม้อู๋ซึ่งมีสีขาวยืนนวดจิมะดอกนั้นอีกครั้ง

อยากจะย้ายมันไปอยู่ในสถานที่ที่พบเห็นได้บ่อยครั้งจริงๆ

บรรทมผ้า ฉินเหมยยิ้มบางขณะมองไม้อู๋ที่ประคองเอาไว้ในมือ
พร้อมกับยกมันขึ้นสูดดมบ่อยครั้ง

“ทำไม ดีใจเพียงนี้เชียว?” เมื่อเจิงอวิ้นเห็นดังนั้น ก็ก็ขมวดเข้าหากันแน่น “ดูเจ้าสิ ดีใจที่เห็นมันเสียยิ่งกว่าเห็นข้าอีก”

“นั่นเป็นเพราะว่า...” ‘...ท่านอยู่ไกลเกินเอื้อม’ หากยังไม่รู้ถึงความคิดของเขา นางไม่มีทางพูดออกมาแน่ เพราะอาจถูกคนหัวเราะเยาะเอาได้

“เพราะว่าอะไร” คำของเจิงอวิ้นเล็กขึ้นขณะเฝ้ารอคำตอบของนาง ทว่านางตอบเพียงประโยคเดียว “เพราะว่าบ่าวชอบมันเจ้าค่ะ”

เจิงอวิ้นกระตุกมุมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มบาง “ชอบก็ดี เช่นนั้นก็หมายความว่าวาระสนิยมของข้ามีความคล้ายคลึงกับเจ้า”

“ดอกไม้ในเรือนดอกไม้เหล่านั้นล้วนแต่เป็นดอกไม้ที่เบี้ยเล่อชอบทั้งหมดหรือเจ้าค่ะ” คำพูดเขาสื่อถึงความหมายเช่นนี้ใช่หรือไม่

“ถูกต้อง”

“ดูเหมือนว่าเบ๊ยเล่เองก็มีควมรู้เกี่ยวกับดอกไม้อยู่ไม่น้อยนะ เจ้าคะ”

“นั่นเป็นเพราะว่าข้ารู้จักกับผู้อาวุโสที่ชอบศึกษาเกี่ยวกับดอกไม้เป็นอย่างมาก ข้าเลยได้รับความรู้จากเขามาไม่น้อย”

“ไม่ว่าอย่างไรบุรุษที่ขึ้นชอบธรรมชาติอย่างเบ๊ยเล่่นั้นหาได้ยากจริงๆ เจ้าคะ” ฉินเหมยพยักหน้าพร้อมกับยิ้มบาง

“ที่เจ้าพูดคือควมรู้สึกจากใจจริงหรือ โปรดเส่นहींใส่ข้าให้หน่อยๆ หน่อย” ฉิงอวินกระตุกมุมปากขึ้น

“ไม่ใช่เจ้าคะ!” ฉินเหมยร้อนใจ รีบยกมือขึ้นทำทำให้สัต์ยสาบาน

“ซู่ๆ” ฉิงอวินคว่่มือของนางมากุมเอาไว้แน่น “ข้าแค่ล้อเจ้าเล่น ดูไม่ออกหรือ ไม่เข้าใจข้าเพียงนี้เชียว ให้ข้าใช้ปากของข้าถ่ายทอดควมคิดข้าอีกครั้งดีหรือไม่”

เขาขยับตัวให้ริมฝีปากอันนั้นเข้าไปใกล้นางมากขึ้น ทำให้นางตกใจ รีบขยับถอยไปด้านหลัง ทำทางเช่นนี้ทำให้ฉิงอวินหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

“เจ้าช่างน่าสนใจจริงๆ”

“เบ๊ยเล่ ท่าน...” ฉินเหมยอับจนในคำพูด

“เอาละ ถึงแล้ว เจ้าเข้าวังเองก็แล้วกัน ข้าต้องกลับแล้ว” ฉิงอวินเปิดฝ้าม่านรถม้าออกก่อนจะหันไปมองทางทหารเฝ้าประตูวัง “แม่นาง ฉินเหมยออกไปกับข้า ตอนนี้นำส่งนางกลับมาแล้ว ให้นางเข้าวังด้วย”

“พะยะค่ะ”

ฉินเหมยรีบก้าวลงจากรถม้า ขณะที่กำลังหันไปแสดงควมเคารพ เขานั้น รถม้าที่อยู่เบื้องหน้านางก็ออกวิ่งไปไกลแล้ว...

หลังจากที่ฉินเหมยเร่งรถกลับไปถึงแผนกคลังใบชา พวกพี่น้อง
ร่วมแผนกเมื่อได้เห็นนางก็รีบถามไถ่ถึงความเป็นไปทันที “เจ้าไม่ใช่ไป
ตำหนักหย่างซินตั้งแต่ช่วงกลางวันหรือทำไหมตอนนี้ถึงเพิ่งกลับมา
พวกเราทุกคนเป็นห่วงเจ้ากันแทบแย่!”

“ข้าไม่เป็นอะไร เพียงแค่ออกจากวังไปถึงได้กลับมาเอาป่านี่”
ฉินเหมยมองพวกนางพร้อมกับฉีกยิ้มบางออกมา “ขอบคุณทุกคนที่เป็น
ห่วงข้า”

ยามนี้หัวหน้าแผนกอันก็ก้าวเข้ามาพอดี “ฝ่าบาททรงเรียกเจ้าไป
ทำไมหรือ”

“เพียงแค่อถามเกี่ยวกับเรื่องชาสูตรใหม่ที่กำลังคิดค้นเท่านั้นเจ้าจะ
ข้าเองก็ตอบกลับไปตามตรง เห็นได้ชัดว่าฝ่าบาททรงคาดหวังเรื่องนี้เป็น
อย่างมาก” ฉินเหมยหันไปพูดกับทุกคนที่เป็นห่วงนาง “ข้าจะพยายามสุด
ความสามารถ จะไม่ให้ทุกคนต้องผิดหวังแน่”

“ดีจ้ะ พยายามสุดความสามารถก็ดี แต่อย่ากดดันตัวเองมากนักนะ”
จู่ๆ หัวหน้าแผนกอันก็มองเห็นดอกไม้สดที่ฉินเหมยถือไว้ในมือ “นี่คือ...?”

“ดอกไม้เหล่านี้งามมากใช่หรือไม่เจ้าคะ” ฉินเหมยอธิบายต่อ “วันนี้
ที่ข้าออกจากวังก็เพื่อไปเด็ดพวกมันกลับมาลองปรุงชาเจ้าคะ”

“ทำไมบางดอกเหมือนไม่ใช่พันธุ์ของแถบนี้” หัวหน้าแผนกอันมี
สายตาแหลมคม มองแวบเดียวก็ดูออกถึงความพิเศษของดอกไม้

“เพราะว่าดอกไม้พวกนี้ล้วนเป็นดอกไม้ที่ถูกเพาะเลี้ยงในเรือน
ดอกไม้ข้างบ่อน้ำพุร้อน พบเห็นได้ยากมากเจ้าคะ”

“สวรรค์! เจ้าไปที่บ่อน้ำพุร้อนด้วยหรือ” เสวี่ยเอ๋อร์มีสีหน้าอิจฉา
“ได้ยินว่าแค่ไปแช่น้ำในบ่อน้ำพุครั้งหนึ่ง โรคภัยนับร้อยก็จะหายเป็นปลิด
ทิ้งเลย!”

“เสวียเออร์คนโง่ ข้าไหนเลยจะมีคุณสมบัติพอได้เซบ่อน้ำพุร้อน ข้าแค่ไปเรือนดอกไม้ด้านข้างเพื่อเด็ดดอกไม้เท่านั้น” ฉินเหมยมองไปทางดอกไม้ที่อยู่ในช่อ ก่อนที่มูมปากจะกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มอย่างห้ามไม่อยู่ “ดอกนี่ข้าอยากจะแยกเอาไว้ปลูก หวังว่ามันจะเติบโตในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ได้”

“ด้านนอกมีกระถาง เต็มยว้ข้าไปเอามาให้” อันชีวีรีบออกไปด้านนอก ก่อนจะหิ้วกระถางสี่เหลี่ยมยกกลับเข้ามา “สินี้เข้ากันพอดี”

“ขอบคุณเจ้ามากอันชีวี กระถางงามมาก เข้ากับดอกไม้จริงๆ” จากนั้นฉินเหมยก็เอาดอกไม้ห่อวีฝรั่งลงในกระถางอย่างระมัดระวัง แล้วค่อยๆ เอาดินกลบทับ “วางไว้บนขอบหน้าต่างในห้องข้าได้พอดี”

“เหมือนว่ามันจะมีความสำคัญต่อเจ้าเป็นพิเศษนะ” เสวียเออร์รู้จักฉินเหมยดี มองออกถึงความรู้สึกที่นางมีต่อดอกไม้ห่อวีนี้

ฉินเหมยหันกลับไปยิ้มให้นาง แต่ไม่ได้เอ่ยอะไร เพราะนางอยากจะเก็บเอาไว้ในใจ และให้ความรู้สึกที่มีต่อเขากลายเป็นความลับส่วนตัว

จู่ๆ หัวหน้าแผนกอันก็หันไปเอ่ยกับนางกำนัลทุกคนที่เหลือ “ในเมื่อฉินเหมยกลับมาอย่างปลอดภัย พวกเราเองก็วางใจได้แล้ว เหลือเวลาอีกไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ให้ฉินเหมยได้ปฐษาสูตรใหม่ หากใครช่วยได้ก็ลงมือช่วย หากช่วยไม่ได้ก็เป็นกำลังใจให้นางก็แล้วกัน”

“พวกเราทราบแล้วเจ้าค่ะหัวหน้าแผนกอัน” ทุกคนขานรับ

“เช่นนั้นก็แยกย้ายกันไปเถิด” หัวหน้าแผนกอันโบกมือเบาๆ ไล่พวกนางออกไป

“เจ้าค่ะ” จากนั้นทุกคนก็ก้าวถอยออกไป

ฉินเหมยประคองกระถางต้นไม้เดินกลับเข้าไปในห้องนอนของตน

หลังจากรดน้ำดอกไม้ให้อวีแล้ว นางก็เดินกลับมาที่โต๊ะไม้แล้วเปิดสมุด
บันทึกที่นางจดเอาไว้เกี่ยวกับชาดอกไม้ ในใจก็เริ่มครุ่นคิดว่าจะปรับปรุง
แก้ไขตรงไหนดี

สาม

ในที่สุดวันที่แผนกคลังใบชาต้องถวายชาแต่ห้องเต๋ก็มาถึง

ฉินเหมยที่เป็นตัวแทนของแผนกคลังใบชามุ่งหน้าไปยังตำหนักจินหลวนพร้อมกับหัวหน้าแผนกอื่น เพื่อถวายชาดอกไม้ที่นางปรุงขึ้นอย่างพิถีพิถัน

“ทูลฝ่าบาท ชานี้เป็นผลงานของฉินเหมย นางกำนัลแผนกคลังใบชาเพคะ ขอพระองค์โปรดดมกลิ่นก่อนเพคะ” หัวหน้าแผนกอื่นนำชาไปถวายแต่ห้องเต๋

หลังจากที่ชั้นที่ซึ่งรับผิดชอบตรวจสอบพิษทำการตรวจสอบแล้ว ก็หันไปพยักหน้าให้จางกงกงที่อยู่ด้านข้างเพื่อแจ้งว่าชานี้สามารถดื่มได้

จางกงกงรับมาถือไว้แล้วจึงนำไปถวายห้องเต๋ ก่อนจะเห็นว่าห้องเต๋ทรงทำเพียงแค่อสูดดมกลิ่นเท่านั้น

กลิ่นหอมของใบชาผสมกับกลิ่นหอมของดอกไม้ลอยปะทะจมูก เขาปิดเปลือกตาลงพร้อมกับสูดดมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อดมกลิ่นหอมนั้นอีกครั้ง “อ้อ... วิเศษยิ่งนัก ชานี้ไม่ได้กลบกลิ่นขมของใบชาดั้งเดิม อีกทั้ง

ยังพसानด้วยกลิ่นเอกลักษณ์ของกลีบดอกไม้แต่ละชนิดได้อย่างเด่นชัดด้วย มีกลิ่นหอมบริสุทธิ์ของดอกไม้ไปหือ กลิ่นหอมมวลของดอกกุจวี กลิ่นหอมมีเสน่ห์ของดอกเสैया แล้วก็...”

“ทุลฝ่าบาท ยังมีดอกไม้สีแแดงเด่นเป็นสง่า กลิ่นหอมใส่กระจางด้วยเพคะ” ฉินเหมยเอ่ยเสริม

“หือ? หรือเจ้าหมายถึงดอกจำปีที่เราบอกเจ้าครั้งก่อน?” ฮ่องเต้เอ่ยด้วยความใครู้

“ดอกจำปีที่ฝ่าบาทตรัสถึงนั้นแม้จะเป็นตัวเลือกที่ไม่เลว สามารถรักษาโรคของสตรี โพรงจุมูกอ๊กเสบ กระทั่งใซ้บาดทาลงบนบาดแผลภายนอกก็ยงได้ แต่ใส่สอดคล้องกับส่วนผสมที่หม่อมฉฉินคิดเอาไว้ก่อนหน้านั้นเพคะ อีกทั้งดอกจำปีเดิมเป็นประเภทที่เหมาะแก่การบรรจุใส่ถุงชาจัดอยูใส่ประเภทเดียวกับชาผลไม้ เพราะกลิ่นหอมฟุ้งจนกินไป หากใส่เข้ามาในชาดอกไม้จะทำให้คนสับสนว่านี่คือชาดอกไม้หรือว่าชาผลไม้เพคะ”

ฉินเหมยรู้ว่าฮ่องเต้ต้องทรงถามคำถามนี้กับนางแน่ จึงได้เตรียมคำตอบไว้รับมือล่วงหน้าแล้ว

“ฮ่าๆๆ คึกษาคั่นคว้ามาคิจจริงด้วย ในเมื่อเจ้าพูดถึงขั้นนี้แล้ว เราก็ยงได้แต่ต้องปล่อยไปตามที่เจ้าว่า” ฮ่องเต้พูดแห่ฉินเหมย

“ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ใส่กล่าวโทษหม่อมฉฉินเพคะ”

เมื่อได้ยงดั่งนี้ ฉินเหมยก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก โชคดีที่ฮ่องเต้ใส่เอาโทษและยงตรัสกับนางด้วยสุรเสียงหยอกล้อ มิเช่นนั้นครั้งนี้นางคยต้องชวยแล้วจริงๆ

แม้ว่าทำเช่นนี้จะเสี่ยงอันตรายมาก แต่นางก็ใส่ลัถย์สาบานกับตัวเองใส่ใจตั้งนานแล้วว่าจะไม่ใส่ใช้ดอกจำปีปรุงชาดอกไม้ใส่อีก ต่อใส่ทำ

เช่นนี้อาจเป็นการล่วงเกินฮ่องเต้ ทว่านางก็ยังคงไม่ยอมก้มค้อมต่อคำสาบานที่ตนเคยให้เอาไว้

“เราจะกล่าวโทษเจ้าได้อย่างไร ในเมื่อภารกิจครั้งนี้เรามอบให้เจ้ารับผิดชอบทั้งหมด ก็ควรจะยอมรับในการตัดสินใจของเจ้า” ฮ่องเต้หันไปพูดกับจางกงก “ไปสั่งให้นางกำนันเอาชาดอกไม้นี้ไปชง เราอยากจะลองชิม มีอีกเรื่อง... เฉิงอวี่นมาถึงแล้วหรือยัง”

“กระหม่อมจะรีบไปตามให้พะยะค่ะ” ตอนที่ยางกงกเดินไปสั่งนางกำนันให้เอาชาไปชงนั้น ก็ชะงัดออกไปนอกตำหนักเพื่อดูว่าเฉิงอวี่นป่วยเล็ดมาแล้วหรือไม่ ในเวลานั้นเองเขาก็เห็นอีกฝ่ายกำลังรีบเร่งเดินมาทางนี้พอดี

“ป่วยเล็ด ท่านช่างซ้านัก ฝ่าบาททรงรอท่านจนร้อนพระทัยแล้ว” จางกงกเอ่ยล้อ

“ขออภัยด้วย ระหว่างทางจู่ๆ รถม้าก็เกิดปัญหาขึ้นนิดหน่อย ข้าจึงต้องเดินเข้ามาแทน”

“โธ... ป่วยเล็ดนี่ก็จริงๆ เลย ตอนที่ฝ่าบาทจะพระราชทานรถม้าพระราชทานจนแต่ท่าน ท่านรีบไปเสียดื้อก็สิ้นเรื่อง เหตุใดต้องปฏิเสธด้วย บางครั้งการปฏิเสธก็ถือเป็นการไม่รักดีอย่างหนึ่งนะพะยะค่ะ” จางกงกพูดชี้แนะเฉิงอวี่น

“ทราบแล้ว ขอขอบคุณกงกที่หวังดี” ก่อนจะรีบเดินเข้าไปในตำหนัก เมื่อจินเหมยเห็นเขา ใจก็กระตุกสั่นอย่างรุนแรง หลายวันมานี้แม้นางจะจดจ่ออยู่กับการปรุงชาดอกไม้ แต่เมื่อถึงยามว่าง คนที่นางคิดถึงกลับมีเพียงเขา!

นางครุ่นคิดว่าจากนี้ไประหว่างนางกับเขาจะสิ้นวาสนากันแล้วหรือ ครุ่นคิดว่าจะมีโอกาสได้พบหน้ากันอีกหรือไม่

บางครั้งยามตึกน้ำตาของนางกีรินไหลขณะมองดอกไม้หัวใจ
ที่ไม่มีโอกาสได้พบหน้าเขาอีก คิดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้พบกันอีกครั้งในที่
แห่งนี้ นางรู้สึกดีใจยิ่งนัก ทว่ากลับไม่สามารถแสดงความรู้สึกออกมาได้
อย่างเปิดเผย

“ถวายบังคมฝ่าบาท กระหม่อมมาช้า ขอฝ่าบาทโปรดอภัยพะยะค่ะ”
เจิงอวินรีบคุกเข่าลงกับพื้นทันที

“รีบลุกขึ้นเร็ว” ฮ่องเต๋มุดขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “เจ้ามาได้เวลาพอดี
ซาเฟิงซงเสร็จ ถือว่าเจ้ามีบุญปากแล้ว”

“เปี่ยเล่อ ถ้าท่านมาช้ากว่านี้ ปล่อยให้ฝ่าบาทเสวยชาของค์เดียวอย่าง
เมื่อหน้าย พวกกระหม่อมจะต้องแย่งแย่งๆ” จางกงกงที่ยืนอยู่ด้านข้างพูด
ต่อด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“จางเต๋อฝู ยามปกติเราให้ท้ายเจ้ามากเกินไปใช่หรือไม่ ยามนี้เจ้า
ถึงได้กล้าพูดเหินแสมเรา” ฮ่องเต๋มองจางกงกงยิ้มๆ

“กระหม่อมไม่กล้าพะยะค่ะ” จางกงกงรีบก้าวถอยไปด้านหลัง

ยามนี้ชาถูกชงเสร็จแล้ว นางกำนัลยกชามถวายผู้เป็นนายทั้งสอง
รองฮ่องเต๋มุดทรงยกถ้วยชาขึ้นดมกลิ่นและลิ้มรสเล็กน้อย เจิงอวินถึงค่อย
ยกถ้วยชาขึ้นดื่มเช่นกัน ทว่าเขาไม่ได้เอ่ยปากวิจารณ์อะไร เพียงรอให้
ฮ่องเต๋มุดรสความรู้สึกออกมาก่อน

“เราเดาว่าชานี้ใช้ชาไปหาว่าอุหลงเป็นฐาน ดูต้นอ่อนเขียวแหลมของ
ไปหาว่านี่ลี ลักษณะภายนอกคล้ายดอกไม้ มีกลิ่นหอมน้ำผึ้งและผลไม้
เด่นชัด ผสมกับบัวตฤติบจากดอกเสैयाและฉูจวี ยิ่งทำให้กลิ่นหอมบริสุทธิ์
ลอยฟุ้งเตะจมูก เมื่อดื่มเข้าไปก็เปี่ยมด้วยรสชาติ ทำให้ลิ้นคนรู้สึกมีชีวิต
ชีวาขึ้น โหลผ่านลำคอยิ่งทำให้รู้สึกหวานชุ่มคอ” ฮ่องเต๋มุดหันตาลงก่อนจะ
ค่อยๆ บรรยายความรู้สึกออกมา

“แม่นางจินเหมย ที่ฝ่าบาทตรัสมานั้นถูกต้องหรือไม่”

“ถูกต้องเพคะ หม่อมฉันใช้ไปหาอยู่หลงเป็นฐานรชชาติของชาตินี้”

จินเหมยยิ้มบางก่อนเอ่ยตอบ

“เยี่ยมๆ ชาติดีแล้วรู้สึกสบายกายจริงๆ”

ดูจากพระพักตร์ที่เบิกบานของฮ่องเต้ก็ทำให้มั่นใจได้ว่าพระองค์พอพระทัยเป็นอย่างมาก

จินเหมยรีบคุกเข่าลง “ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ตรัสชมเพคะ”

“ดี เราจะตรารางวัลให้เจ้าอย่างงาม แล้วก็...” ฮ่องเต้มองไปทางเฉิงอวิ้น “นับแต่่นี้ไปเจ้าถือเป็นคนของเฉิงอวิ้นแล้ว คอยทำหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้เขาให้ดีก็แล้วกัน”

“อะไรนะเพคะ! ฝ่าบาท...”

“เอาละ ครั้งนี้เราเติมพันแพ้เขาเอง เมื่อแพ้แล้วก็ต้องยอมรับ เจ้าถอยออกไปก่อนเถิด” ฮ่องเต้โบกมือเบาๆ ไล่จินเหมยออกไป

จินเหมยยังคงยืนอึ้งอยู่ที่เดิม ไม่รู้ว่าควรดีใจหรือเสียใจดี เหตุใดต้องเติมพันเล่า เช่นนั้นนางถือเป็นอะไรกัน

“หัวหน้าแผนกอัน แม่นางจินเหมย พวกเจ้ายังไม่รีบขอบพระทัยพระเมตตาของฝ่าบาทแล้วถอยไปอีก” จางกงกงเอ่ยเร่ง

“ขอบพระทัยในพระเมตตาของฝ่าบาทเพคะ” จินเหมยเงยหน้าขึ้นอีกครั้งพร้อมกับใช้แววตาเจ็บปวดเหลือบมองเฉิงอวิ้น ก่อนจะก้มหน้าลงแล้วก้าวถอยออกไป

“ฝ่าบาท พระองค์ตรัสเรื่องเติมพันได้อย่างไรกันพะยะค่ะ” เฉิงอวิ้นมีสีหน้าเศร้าใจ

“พูดไม่ได้หรอกหรือ” ฮ่องเต้กลับแสรังโง้งขึ้นมากะทันหัน

ยามนั้นเองเฉิงอวิ้นก็รู้เลยว่าฮ่องเต้ตั้งใจ เห็นได้ชัดว่าไม่ยินดี

ยอมรับความพ่ายแพ้ในครั้งนี้

“ถ้าไม่พูดได้ก็จะเป็นการดี ครั้งนี้นางจะต้องโกรธกระหม่อมแน่เลยพะยะค่ะ” ช่างเถิด ไม่คิดเรื่องอื่นแล้ว จดจ่อกับการตีมาตุลีดีกว่า

“เจ้าเป็นถึงเบี้ยเล่ ญาติพี่น้องของเรา เบี้ยเล่ผู้เป็นบุตรชายที่กำเนิดจากพระชายาของอี่ชินอ่อง ยังต้องกลัวสวามิภักดิ์ด้วยหรือ ช่างน่าขายหน้าเสียจริง” ฮ่องเต๋ยกถ้วยชาขึ้น “ทว่าน้อยนักที่จะเห็นเจ้ากระวนกระวายใจเพราะสตรีคนหนึ่ง ช่างน่าสนุกยิ่งนัก เห็นแก่หน้าเจ้าเราก็เลยไม่ได้แย่งนางมา มิเช่นนั้นสตรีที่ใครเห็นใครก็รักอย่างฉันทาย เราไม่ปล่อยไปแน่”

เมื่อฮ่องเต๋เอ่ยเช่นนี้ เจิงอวี่นก็รีบคุกเข่าทันที “ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ทรงส่งเสริมพะยะค่ะ”

“ดูเจ้าสิ ยอมตายได้ใบต้นงาม เป็นผีก็มีหัววัน ขอเพียงได้สวามิภักดิ์จริงๆ” ฮ่องเต๋โบกมือเบาๆ เป็นสัญญาณบอกเขาว่าไม่ต้องมาพิธ “น้อยนักจะมีชาติเช่นนี้ พวกเราตีกันอีกสักหน่อยเถิด”

“กระหม่อมรับพระบัญชา”

หลังจากกลับมาถึงแผนกคลังใบชาแล้ว ฉันทายก็เดินกลับ

ห้องพักของตัวเองด้วยท่าทางอ่อนแรงเหมือนวิญญูณออกจากร่าง

หัวหน้าแผนกอันเรียกนางหลายครั้ง แต่นางก็ไม่ได้ยิน ท่าทางเช่นนี้ยิ่งทำให้คนรู้สึกเป็นห่วง

เสวี่ยเอ๋อร์ร้อนใจ คิดอยากวิ่งตามไปถามไถ่ ทว่าหัวหน้าแผนกอันที่อยู่ในเหตุการณ์กับนางเมื่อครู่กลับห้ามเอาไว้ก่อน “ช่างเถิด ในเมื่อนางไม่ยินดีจะพูดก็อย่าถามไถ่ให้มากเลย เจ้ากับอี่ชินอ่องไปจัดการเรื่องอื่นก่อนเถิด”

“เจ้าค่ะ”

รจนพวกนางจากไปแล้ว หัวหน้าแผนกอันจึงเดินไปดูฉินเหมยที่ซ่อนตัวอยู่ในห้องอีกครั้ง ก่อนจะส่ายหน้าซ้าๆ นางเดินกลับไปนั่งที่ห้องโถงใหญ่ ค่อยๆ ย้อนนึกถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นที่ตำหนักใหญ่เมื่อครู่

ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็เหมือนว่าฉินเหมยกับเปี้ยเล่อรู้จักกันมาก่อน แต่เหตุใดจู่ๆ ช่องเต้ถึงออกกราชโองการเช่นนั้นเสียได้

หลังเวลาผ่านไปราวครึ่งชั่วยาม เสวี่ยเอ๋อร์กับอินชิวก็รีบก้าวเข้าไปยังห้องโถงใหญ่พร้อมกับพูดขึ้น “เมื่อครู่ตอนที่พวกเรานำซาไปถวายพระสนมเหอ ก็ได้ยินมาว่าฝ่าบาทพอพระทัยชามาก เหมือนว่าจะตกวางวัลใหญ่แก่ฉินเหมยด้วย นี่ควรจะเป็นเรื่องที่น่ายินดีถึงจะถูก เหตุใดนางถึงไม่พูดไม่จา ทำสีหน้าอมทุกข์เสียได้ ไม่เข้าใจเลยจริงๆ”

“ข้าบอกแล้วมิใช่หรือว่าหากนางอยากพูดก็จะพูดเอง พวกเจ้าร้อนใจกังวลใจแทบตายก็ไม่มีประโยชน์”

“หัวหน้าแผนกอันเหมือนทราบสาเหตุของเรื่อง เหตุใดมิเอ่ยออกมาเล่า พวกเราล้วนแต่เป็นสหายคนสนิทของพี่ฉินเหมย เห็นนางเป็นทุกข์ก็รู้สึกเป็นห่วงยิ่งนักเจ้าค่ะ” อินชิวเอ่ยต่อ

“เรื่องนี้...”

ขณะที่หัวหน้าแผนกอันกำลังทำตัวไม่ถูกนั้นก็กลับได้ยินเสียงรายงานด้านนอกว่า จางกงกงกำลังนำราชโองการมาที่นี่ จึงรีบให้เสวี่ยเอ๋อร์ไปเรียกฉินเหมยออกมารับราชโองการในทันที

เมื่อฉินเหมยทราบเรื่องก็เร่งรุดมาที่ห้องโถงใหญ่ ประจวบเหมาะ กับเวลาที่จางกงกงมาถึงพอดี

จางกงกงเอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “ซาดอกไม้ที่แม่นางคิดค้นขึ้นครั้งนี้ถูกพระทัยฝ่าบาทยิ่งนัก ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ชำนักราชโองการมาตกวางวัล

แก่แม่นาง กุหลิวฉินหมยเตรียมรับราชโองการ”

ทุกคนในแผนกคลังใบชาคุกเข่าลงพร้อมกันเพื่อรอฟังราชโองการ
จางกงกงเปิดราชโองการในผ้าสีเหลืองอร่ามก่อนจะเริ่มอ่าน “ด้วย
โองการแห่งฟ้า ช่่งเต้จึงมีพระบัญชา... นางกำนัลแผนกคลังใบชากุหลิว-
ฉินหมยมีฝีมือปรุงชาเป็นเลิศ ชาที่นำมาถวายครั้งนี้เป็นที่พอใจของเรายิ่ง
นัก ด้วยเหตุนี้จึงให้ผ้าปักลายจำนวนหนึ่งหีบ ผ้าแพรห่ม้วน สร้อยมุก
สิบสองเส้นเพื่อเป็นกำลังใจ ทั้งยังให้ทองคำยี่สิบตำลึงและผ้าเนื้อดีสีแดง
สดแก่แผนกคลังใบชาเพื่อเป็นรางวัลอีกด้วย

“ให้กุหลิวฉินหมยย้ายไปรับหน้าที่บ่าวประจำจวนอ๋อชิงอ๋อง ดูแลรับ
ใช้เงินอวิ้นเปี้ยเล่อโดยเฉพาะนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป หลังจากรับ
ราชโองการนี้แล้ว วันรุ่งขึ้นต้องมุ่งหน้าไปที่จวนอ๋องทันที จบราชโองการ”

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” เมื่อหัวหน้าแผนกอันเห็นฉินหมยนั่งอึ้งอยู่
ตรงนั้น ก็ร้องตะโกนเสียงดังออกไปก่อนเพื่อเรียกสติฉินหมยให้ออกไป
รับราชโองการ

ฉินหมยรีบไปรับราชโองการ จางกงกงเอ่ยกำชับอีกไม่กี่ประโยค
ก็เดินจากไป ยามนี้ทุกคนรีบวิ่งมาล้อมนางเอาไว้

“ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ได้ เจ้าจะไปจากพวกเราแล้วอย่างนั้นหรือ”

ขอบตาของฉินหมยขึ้นสีแดงจางๆ สำหรับเรื่องนี้ไม่ว่านางจะคิด
เท่าไรก็ยังไม่อาจเข้าใจได้อยู่ดี

“ที่แท้ก็เรื่องนี้เองที่ทำให้เจ้ากลับมาแล้วไม่ยอมพุดยอมจา”
เสวี่ยเอ๋อร์เองก็อ้าปากมาก “ทำไมถึงกลายเป็นเช่นนี้ได้ เกิดเรื่องอะไร
ขึ้นกันแน่”

“เพราะว่าการเดิมพัน ไม่รู้ว่าเป็นเปี้ยเล่อเดิมพันอะไรกับฝ่าบาท ฝ่าบาท
ทรงแพ้ เลยทรงอนุมัติคำขอของเปี้ยเล่อ” ฉินหมยตอบด้วยน้ำเสียง

อ่อนแรง

“อะไรรนะ! เดิมพัน!” ทุกคนตะโกนออกมาพร้อมกัน

“อ้อ เป็นเช่นนี้แหละ” ฉินเหมยเก็บซ่อนความกังวลไว้ในส่วนลึกของหัวใจ พยายามฝืนยิ้มออกมา “หัวหน้าแผนกอื่น พี่น้องทั้งหลาย ข้าไม่เป็นอะไร เพียงแค่รู้สึกทำใจไม่ได้ที่ต้องจากทุกคนไปก็เท่านั้น”

“ถ้าเช่นนั้นพวกเราไปขอร้องเปี้ยเล่าด้วยกัน มิให้พาเจ้าไปดีหรือไม่” ซูเฟยเอ่ยขึ้น

“อย่าเด็ดขาด” จู่ๆ เสวี่ยเอ๋อร์กลับมีความคิดอื่นขึ้นมา “เปี้ยเล่าต้องการให้ฉินเหมยไปรับใช้ บางทีอาจเป็นเพราะชื่นชอบนาง พวกเราไม่เข้าใจจุดประสงค์ หากไปป่วนแล้วทำให้เสียเรื่องดีไปจะทำเช่นไร”

“เสวี่ยเอ๋อร์ อย่าพูดเหลวไหล เรื่องไม่ได้เป็นเช่นนี้” ในอดีตนางก็ไม่กล้าคาดหวังให้เขามาชื่นชอบนาง ตอนนี้นางยังไม่กล้าเพื่อฝัน

“ไม่ว่าอย่างไรต้องไปก่อนถึงจะรู้ได้” เสวี่ยเอ๋อร์กุมมือของฉินเหมยเอาไว้แน่น “ออกจากที่นี่อย่างน้อยก็มีโอกาสได้เซิดหน้าซุตาสักวัน อยู่ที่นี้ได้แต่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับไบซาไปชั่ววันรินด์ร์”

“เด็กโง่ เป็นบ่าวไหนเลยจะมีวันได้เซิดหน้าซุตา ข้าเพียงแต่หวังว่าจะมีโอกาสได้กลับมาอีก เมื่อถึงเวลานั้นพวกเจ้าอย่าแสรังทำเป็นไม่รู้จักข้านะ”

“จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร พวกเราจะต้องต้อนรับพี่ฉินเหมยเป็นอย่างดีแน่นอน” หางตาของอินชิวี่สะท้อนประกายของหยาดน้ำตา

“เช่นนั้นก็ดี ราชโองการแจ้งว่าให้ข้าออกเดินทางวันพรุ่ง เช่นนั้นข้าขอตัวไปจัดเตรียมของก่อน” ฉินเหมยสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้หัวหน้าแผนกอื่นและพี่น้องที่เหลือซ้าๆ แล้วจึงเดินกลับห้องของตนไป

จินเหมยมองของที่จัดวางอยู่ภายในห้อง นี่เป็นของชิ้นเล็กชิ้นน้อย ที่ช่วงนี้ไม่ว่านางหรือพี่น้องคนใดในแผนกออกจากวังไปก็จักฝากซื้อกลับมา ของหนึ่งชิ้น สองชิ้น สามชิ้น... สะสมมาเรื่อยๆ ก่อนที่จินเหมยจะมองไปทางกระถางดอกใ้ห่อวี่ที่วางอยู่บนขอบหน้าต่างอีกครั้ง จนถึงตอนนี้มันก็ยังบานเด่นหน้าเซยชมอยู่ ดอกสีขาวยาวบริสุทธิ์ ดูอ่อนโยนเหมือนกับเขาที่ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็โดดเด่นเป็นสง่า มีเสน่ห์น่าดึงดูดเช่นนั้นเสมอ

จินเหมยไม่คิดจะพามันไปด้วย นางตั้งใจจะเอามันไปปลูกลงดินที่สวนดอกไม้เล็กในแผนกแทน นางต้องการบอกตัวเองว่าให้เก็บงำความรักใคร่ที่มีต่อเขาไว้

เพียงแต่เขาเอานางไปเติมพันเพื่ออะไรนั้น นางอยากรู้จริงๆ

แม้ว่าของจะมีไม่มาก แต่จินเหมยก็ต้องใช้เวลาถึงหนึ่งวันเต็มในการจัดเก็บ

ช่วงบ่ายวันที่สองนางถึงไปรายงานตัว และมุ่งหน้าตรงไปที่จวน อี้ชินอ่อง

ฉีกงกที่รับผิดชอบดูแลฝ่ายในรีบสั่งคนให้ไปเตรียมรถม้าไปส่งนาง แต่เมื่อไปถึงที่นางกลับไม่เชื่อสายตาตัวเองว่ากระท่อมที่อยู่เบื้องหน้าตานั้นจะเป็นจวนอี้ชินอ่อง!

“มีทราบที่นั่นคือ...?” จินเหมยไม่รู้ว่าจะควรถามเช่นไรดีจึงได้แต่อ้อๆ อึ้งๆ

ทว่าสารถึกลับเข้าใจในความหมายของนาง เอ่ยตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “แม่นาง เป็นที่นี้ไม่ผิดแน่ สามปีก่อนหลังจากที่อี้ชินอ่องพาพระชายามุ่งหน้าไปตั้งรกรากที่เจียงหนานแล้ว ยามที่เปียเล่ากำลังจะไปออกรบก็ได้ขายจวนของตนทิ้งแล้วเอาเงินทั้งหมดที่ได้บริจาคให้แก่ผู้ยากไร้ อีก

ทั้งยังคืนสัญญาขายตัวเป็นทาสให้บ่าวรับใช้ทุกคนด้วย ทว่าก็ยังมิบ่าวรับใช้กลุ่มหนึ่งไม่จากไป เปี้ยเล่จึงซื้อบ้านฟางเหล่านี้ไว้ชั่วคราวเพื่อให้พวกเขาได้มีที่อยู่อาศัย เรื่องนี้ทุกคนในปึกกิ่งต่างก็รับรู้กันโดยทั่ว”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ ขอบคุณท่านมาก” ฉินเหมยเพิ่งคิดอยากจะลืมเขา แต่จู่ๆ กลับต้องมารู้ข่าวที่ชวนให้นางยิ่งรู้สึกนับถือเขามากขึ้น

ฉินเหมยส่ายหน้าพร้อมกับถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะจ่ายเงินให้สารถึแล้วก้าวลงจากรถ จนกระทั่งรถม้าวิ่งจากไปไกลจนถึงหมุนตัวก้าวเข้าไปในบ้านฟาง

เพียงย่างเข้าบ้านได้ไม่นาน ฉินเหมยก็ได้ยินเสียงปรบมือดังสนั่น ทำเอานางตกใจแทบแย้

“ท่านคือแม่ฉินเหมยสินะ ข้าชื่อเหล่าจา เป็นพ่อบ้านของที่นี่ ยินดีต้อนรับ” เหล่าจานำทุกคนเอ่ยต้อนรับฉินเหมย

“เรียกข้าว่าป้ารองหลิว ข้ารับผิดชอบดูแลห้องครัว” หญิงวัยกลางคนอายุประมาณสี่สิบกว่าผู้หนึ่งเอ่ยต่อด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ข้าชื่อเสี่ยวจู้ รับผิดชอบด้านซื้อของ”

“ข้าชื่ออาเต๋อ เป็นผู้ช่วยของพ่อบ้าน”

“ข้าชื่อเสี่ยวซุน เป็นผู้ช่วยของป้ารอง”

เมื่อเห็นพวกเขาขึ้นเรียงกันเป็นสองแถวอย่างเป็นระเบียบ พร้อมกับเอ่ยแนะนำตัวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม และท่าทางที่ทั้งเป็นมิตรทั้งอบอุ่นนั้นก็ทำให้ใจที่เดิมเป็นกังวลของฉินเหมยสงบลงไม่น้อย

“ขอบ...ขอบคุณทุกคน ข้าชื่อฉินเหมย ก่อนหน้านี้ทำงานอยู่ที่แผนกคลังใบชา รู้แค่วิธีการชงชา เพาะใบชา ตากใบชา และปิ้งชาเท่านั้น ไม่รู้เรื่องอื่นนอกจากนี้เลย เพราะฉะนั้นต่อจากนี้ข้าควรทำอะไรบ้างก็ขอทุกคนโปรดชี้แนะข้าด้วย” นางหันไปค้อมศีรษะให้พวกเขาทีละคนเป็นการ

ทักทาย

“ชี้แนะอะไรกันเจ้าคะ ท่านมาอยู่ที่นี้ในฐานะแขกของบ้านฟางเจ้าคะ” เสี่ยวซุนก้าวเท้าไปด้านหน้าพลงเอ่ยต่อ “แม่นางจินเหมย เชิญตามข้าไปดูห้องของท่านเถิดเจ้าคะ”

“นี่...นี่คือ...”

“เร็วเข้าสิเจ้าคะ” เสี่ยวซุนพาจินเหมยเข้าไปในห้องเล็กห้องหนึ่ง แม้ว่าห้องนี้จะไม่ได้ใหญ่กว่าห้องพักของนางในแผนกคลังใบชา แต่ข้าวของเครื่องใช้นั้นมีครบ โดยรอบยังมีช่อดอกไม้ประดับเต็มไปหมด ดูอบอุ่นยิ่ง

เหนือสิ่งอื่นใด สายตาของนางก็ถูกกระถางดอกไม้ให้อวี่ที่วางติดหน้าต่างดึงดูดเข้าอย่างจัง มัน... ดอกไม้นี้ทำไมถึงเหมือนดอกไม้นางปลูกไว้ในแผนกคลังใบชาเหลือเกินล่ะ

แต่นางทิ้งมันไว้ที่นั่นแล้วมิใช่หรือ

เมื่อเสี่ยวซุนเห็นเบียดเอากลักลับมาแล้วก็ค่อยๆ ถอยออกไปด้วยสัญญาณมือที่เขาส่งมา จินเหมยที่หม่นตัวตั้งท่าจะพบกับเสี่ยวซุนกลับหันไปเห็นเจิงอวินแทน ก็เกิดอาการตกใจจนพูดไม่ออกเลยทีเดียว

“เป็นอะไรไป ทำไมตกใจถึงเพียงนี้” เจิงอวินหรือตาลงสังเกตลีหน้าของจินเหมย

“ดอกไม้ที่นั่น...?” นางชี้นิ้วไปทางหน้าต่าง

“อ้อ เจ้าชอบมิใช่หรือหรือ ข้าเลยไปหากระถางมา แล้วเอาดอกไม้หน้าตาดคล้ายดอกไม้เจ้าเอาไปมาปลูกไว้ให้” เจิงอวินเอ่ยตอบด้วยท่าที่ไม่ใส่ใจ

‘สวรรค์! บุรุษผู้นี้ จะให้ข้าไม่สนใจเขาได้อย่างไร จะให้ลืมได้อย่างไร ทุกคำพูดทุกการกระทำของเขาล้วนสลักลึกลงไปໃใจ มิเพียงดั่ง

ไม่ออก แต่ยังหยิ่งลึกมากขึ้นเรื่อยๆ...

เมื่อเห็นว่าฉินเหมยมีสีหน้าจะสุขก็ไม่ใช่จะทุกข์ก็ไม่เชิง ฉิงอวิ้นก็
หรีตาลงเล็กน้อย ก่อนเอ่ยถามอย่างนึกสงสัย “ทำไม มีเรื่องในใจ?”

“ไม่มีเจ้าคะ” นางสาวหน้า

ฉิงอวิ้นยืนขวางทางนางเอาไว้ ใช้นิ้วขีดคางนางขึ้นเพื่อไม่ให้นาง
เบนสายตาไปทางอื่นได้อีก ก่อนจะจ้องนางนิ่งพลางเอ่ยถาม “ยังจะพูดว่า
ไม่มีอีก หากไม่ใช่เพราะรู้สึกไม่สบายตัว ก็ต้องเป็นเพราะขุนเคื่องขำแน่
เลยใช่หรือไม่”

คิดไม่ถึงว่าเขาจะเดาความคิดของนางถูก ฉินเหมยรู้สึกแปลกใจ
แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกโกรธเขามากขึ้นด้วย “ในเมื่อรู้แล้วว่าบ่าวต้องเคื่อง
ท่าน ทำไมยังต้องทำเช่นนี้อีกเจ้าคะ”

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าหากข้าไม่ใช้วิธีเช่นนี้ ไหนเลยฝ่าบาทจะยอมปล่อยให้
คนโดยง่าย” สาวน้อยผู้นี้คิดตื่นเกินไปแล้ว

“ได้ เช่นนั้นท่านบอกมาได้หรือไม่ว่า ท่านเดิมพันอะไรกับฝ่าบาท
กันแน่เจ้าคะ” นางอยากรู้จริงๆ

“อยากรู้เช่นนั้นหรือ”

“เจ้าคะ” ฉินเหมยพยักหน้าแรงๆ

“แต่ข้าไม่ยอมบอก รอให้ถึงเวลาที่เหมาะสมแล้วข้าค่อยบอกเจ้า”
เห็นได้ชัดว่าสาวน้อยผู้นี้สงสัยในความรู้สึกของเขา ต่อให้เขาพูดจนปาก
ฉีกก็ไร้ประโยชน์

“ท่าน... ช่างเถิด ในเมื่อเป็นแค่บ่าวคนหนึ่ง บังคับอะไรท่านไม่ได้
อยู่แล้วเจ้าคะ” ฉินเหมยโกรธจนแก้มป่อง หว่างคิ้วมวดเข้าหากันเล็กน้อย

“ดูเจ้าสิ จริงๆ เลย ถือว่าข้ากลัวเจ้าแล้ว” ทันใดนั้นเขาก็ต้อนนาง

เข้าไปที่มุมผนัง “อย่าลืมนะว่าตอนนี้เจ้าเป็นคนของข้าแล้ว”

“บ่าวรู้ตัวดี เพราะฉะนั้นมีเรื่องอะไรเชิญเปี้ยเล่อร์รับสั่งมาได้เจ้าคะ”

จินเหมยย่อตัวลงทำความเคารพขณะตอบ

“เจ้าไม่เข้าใจจริงๆ หรือว่าแกลังโง่กันแน่ ความหมายของข้าคือข้าต้องการให้เจ้ามาเป็นสตรีของข้า” เฉิงอวิ้นโน้มตัวไปด้านหน้า ขณะก้มหน้าลงมองใบหน้าเรียวเล็กขาวอมชมพู

“บ่าว...บ่าวไม่มีคุณสมบัติพอเจ้าคะ”

“...เป็นสตรีของเขาคือหมายความว่าอย่างไร ซายา? อนุ? หรือว่าแค่ของเล่น?”

“อะไรนะ! ไม่มีคุณสมบัติพอ!” คิ้วของเฉิงอวิ้นขมวดเข้าหากันเป็นปม

การหลบเลียงบ้ายเปียงของนางทำให้เขารู้สึกหงุดหงิดยิ่งนัก “ใช่ เจ้าไม่มีคุณสมบัติพอ รู้หรือไม่ว่าสตรีที่ข้ารักคือผู้ใด เป็นสาวน้อยที่ข้าบังเอิญได้รู้จักเมื่อหกปีก่อน แต่ตอนนี้นางจากข้าไปไกลแล้ว ไม่รู้ว่าเมื่อใดถึงจะกลับมาอยู่ข้างกายข้าอีกครั้ง”

หกปีก่อน?

คำพูดนี้ของเขาทำให้ใจของจินเหมยเจ็บแปลบ เช่นนี้ก็หมายความว่าสตรีผู้นั้นสลักลึกอยู่ในใจเขามาโดยตลอด แล้วนางเล่า

“เช่นนั้นบ่าวขอภาวนาให้เปี้ยเล่อร์หานางพบในเร็ววันก็แล้วกัน เจ้าคะ” จินเหมยกัดริมฝีปากแน่น คิ้วขมวดเข้าหากันก่อนจะเอ่ยถามต่อ “มิทราบว่ตอนนี้บ่าวควรทำอะไรหรือเจ้าคะ”

“รอฟังคำสั่งข้า” เอ่ยทิ้งไว้ก่อนที่เขาจะก้าวออกจากห้องไป พร้อมกับพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ

“ข้าทำอะไรลงไป! เหตุใดต้องไปทะเลาะกับนางด้วย”

นางเพิ่งออกจากวังมาใช้ชีวิตอยู่ข้างนอก เดิมนางก็ไม่คุ้นชินอยู่แล้ว นางต้องจากแผนกคลังไปหาที่นางชื่นชอบ ย่อมมีอารมณ์ขุ่นมัวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว บวกกับเรื่องที่เขาเดิมพันกับฮ่องเต้อีก เช่นนี้จะให้นางมีสีหน้าเบิกบานใจได้อย่างไรกัน

ไม่ง่ายเลยกว่าจะรอจนถึงเวลาอาหารเย็น ฉินเหมยที่ได้รับคำสั่ง
จากเหล่าจาก็นำอาหารเย็นมาส่งที่ห้องของเฉิงอวั้น

ฉินเหมยนำอาหารมาวางไว้บนโต๊ะ ก่อนจะมองห้องนอนที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายเหมือนห้องของตน ความจริงนางรู้สึกนับถือเขาจากใจจริง จะมีคุณชายยศดาบรรดาคักดิ์สูงผู้ใดยินยอมทิ้งชีวิตอันแสนสุขของตน มาพำนักอยู่ที่บ้านฟางแสนอัศจรรย์เช่นนี้ คนที่ทำเช่นนี้ได้คงมีแต่เขาคนเดียวกระมัง

ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าฐานะของตนไม่อาจจะโกรธเคืองเขาได้ แต่บางทีอาจเป็นเพราะใส่ใจมากเกินไป ความขุ่นเคืองในใจจึงยิ่งมีมากกว่าปกติ คำพูดที่เอ่ยออกไปก็ยังไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเอง

“ซ้าก่อน!” เฉิงอวั้นตะโกนร้องนาง

“เบ๊ยเล่อ มีอะไรจะรับสั่งหรือเจ้าคะ” ฉินเหมยหยุดฝีเท้าลง หมุนตัวกลับมาอย่างนอบน้อมเชื้อฟัง

“ซ้าสงสัย...” คิ้วของเฉิงอวั้นขมวดเข้าหากันแน่น ไม่นานก็เอ่ยปากต่อ “เจ้าจะฟังซ้าพูดดีๆ บ้างไม่ได้หรือ”

“เชิญพูดมาเจ้าคะ”

“แท้จริงแล้วเจ้ายินดีจะติดตามซ้าหรือไม่” เฉิงอวั้นกำหมัดแน่น เอ่ยถามด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“ในเมื่อป่าวได้รับราชโองการให้มาติดตามเบ๊ยเล่อแล้ว ก็ย่อม

ติดตามท่านแน่เจ้าคะ เรื่องนี้ท่านมิต้องเป็นห่วง” ฉินเหมยหลุบตาลงต่ำ
เอ่ยด้วยท่าทางนอบน้อม

“มิต้องเป็นห่วง ความหมายก็คือหากไม่ใช่เพราะช่องเต็มี่ราชโองการ
ข้าก็ต้องเก็บเป็นกังวลเช่นนั้นสิ!”

‘สตรีผู้นี้ทำไมถึงได้ดื้อ ไม่ยอมรับฟังผู้อื่นถึงเพียงนี้หนอ’

เจิงอวิ้นหลุบตาลง สุตลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามฝืนตัวเองให้
ฉีกยิ้ม “เป็นเพราะไม่สามารถกลับแผนกคลังใบชาไปทำเรื่องที่ชอบ
เลยรู้สึกแสบใจหรือไม่”

เมื่อเห็นสีหน้ายิ้มแยมของเขา ฉินเหมยก็เริ่มรู้สึกหัวไหว แต่นาง
ไม่อยากจะให้อภัยเขาเร็วถึงเพียงนี้ ต่อให้ฐานะไม่ทัดเทียมกัน แต่
คุณธรรมความเป็นมนุษย์ก็สำคัญเช่นกัน นางต้องจำจุดนี้ไว้ให้ดี

“นิดหน่อยเจ้าคะ” ฉินเหมยตอบกลับไปตามตรง

“ได้ เช่นนั้นข้าอนุญาตให้เจ้าค้นคว้าปรุรงชาต่อได้ เช่นนี้เป็นอย่างไร”
ถือว่าเขายอมถอยให้ก้าวหนึ่ง ขอเพียงได้ยลรอยยิ้มของสาวงามก็แล้วกัน

“ต่อให้เปียแฉะไม่อนุญาต บ่าก็ใช้เวลาส่วนตัวค้นคว้าได้อยู่ดี
เจ้าคะ ในเมื่อชาที่บ่าปรุรงเป็นที่โปรดปรานของฝ่าบาท ฝ่าบาทต้อง
สนับสนุนอยู่แล้ว” คิดว่าเขาทำเช่นนี้แล้วถือเป็นการเมตตานางมากอย่าง
นั้นหรือ นางที่ยังมีโศสะอยู่ย่อมอดพุดจาเหินบแนมเขาไม่ได้ จะทำให้เขา
ได้ใจไปมากกว่านี้ไม่ได้

สุดยอด! ไม่เลวเลย โชคดีที่ไม่มีคนอื่นอยู่ มิเช่นนั้นแม่สาวน้อย
คนนี้จะต้องกลายเป็นตัวอย่างเด่นชัดของผู้ที่พุดจาล่วงเกินหาเรื่องผู้เป็น
นายแน่นอน!

“กุหลิวฉินเหมย เจ้ารู้หรือไม่ว่าตอนนี้ข้ายอมให้เจ้าอยู่ เจ้า... เจ้า...”
จบกัน ภูเขาไฟแห่งโศสะของเขาที่สงบมาเป็นเวลานานกลับตั้งท่าจะปะทุ

ขึ้นเสียแล้ว

“ท่านรู้สึกที่ท่านอดสู่ว่าไว้หน้าบ่าวแล้ว แต่บ่าวกลับไม่รู้จักสำนึก บุญคุณท่านใช่หรือไม่เจ้าคะ” ฉินเหมยเงยหน้าขึ้น ดวงตาใสกระจ่างของนางจ้องประสานกับดวงตาที่ถลิ่งจ้องมาของเขา

“คิดไม่ถึงว่าเจ้าล่วงเกินเจ้านายแล้วยังพูดต่อได้อย่างไม่ทุกร้อน เช่นนี้อีก”

“บ่าวแค่คาดเดาคำความคิดของเปี้ยเล่อเท่านั้นเจ้าคะ และก็บังเอิญเสียเหลือเกินที่เดาได้ถูกต้อง มิอาจทำให้เปี้ยเล่อสุขได้ โปรดอภัยด้วยเจ้าคะ”

“ข้าจะให้โอกาสเจ้าอีกครั้ง บอกข้ามาตามตรง เจ้ายินยอมพร้อมใจจะติดตามข้าหรือไม่” ดวงตาของฉิงอวิ้นมีความคาดหวังแฝงอยู่

ทว่าฉินเหมยกลับเบือนหน้าไปทางอื่น ไม่ยอมพูดอะไรออกมาอีก

“สรุปแล้วที่ไกรธเป็นเพราะการเดิมพันนั้นใช่หรือไม่”

“บ่าวเป็นเพียงหมากตัวหนึ่งในกระดานเดิมพันของท่านกับฝ่าบาทเท่านั้น อย่างมากก็เป็นของรางวัล คนฐานะต่ำต้อยอย่างบาวนั้นไม่มีสิทธิ์พูดอะไรอยู่แล้วเจ้าคะ” ฉินเหมยเอ่ยเน้นย้ำออกไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบสีหน้านิ่งเฉย

“ของรางวัล?” คิดไปถึงการที่เขาวางแผนแทบตายเพื่อนาง คิดไม่ถึงว่ายามนี้กลับถูกคำนี้ของนางโจมตีจนไม่เหลือชิ้นดี “เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าการจะเป็นของรางวัลนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องให้อีกฝ่ายชื่นชอบ อยากรได้มาครอง มีความต้องการเสียก่อน มิเช่นนั้นจะเอาแมวหมาตัวไหนมาเป็นของรางวัลก็ได้ ไม่มีคุณค่าอะไรแล้ว”

ใบหน้าที่ยังประดับด้วยรอยยิ้มไม่ถ้อสาของเขานั้น บัดนี้ถูกความดี้อริ้นของนางทำลายทิ้งไปเสียแล้ว

“เช่นนั้นเหตุใดไม่ให้สตรีที่ท่านทะนุถนอมขึ้นชอบผู้นั้นมาเป็นของรางวัลของท่านกันล่ะเจ้าคะ จะได้คุ้มค่า” เพราะอารมณ์ชั่ววูบทำให้นางพูดออกไปโดยไม่ทันยั้งคิด เมื่อเห็นสีหน้าของเขาเปลี่ยนไปในชั่วพริบตา ถึงตระหนักได้ว่าตนพลั้งปากพูดสิ่งที่ไม่สมควรไปเสียแล้ว

ฉินเหมยรีบคุกเข่าลงทันที “โปรดอภัยที่บ่าวพูดโพล่งออกไปตามใจคิดด้วยเจ้าค่ะ”

“ดีๆ เป็นบ่าวที่ดีของข้าจริงๆ ช่างเถิด แล้วแต่เจ้าจะพอใจเลย” ฉิงอวี่นชี้นิ้วไปทางประตู “ข้าจะกินข้าวแล้ว เจ้าออกไปเสีย”

“เชิญท่านบ่ย์เล่อกินให้อร่อยเจ้าค่ะ” ฉินเหมยลุกขึ้นแสดงความเคารพก่อนจะรีบถอยออกไปทันที ยามนี้แวตาทาที่เดิมเป็นประกายสว่างของนางก็มีตกลง ความผิดหวังเสียใจค่อยๆ เข้ามาแทนที่ความสดใสที่เคยมี

หลายวันต่อมา ช่องเต็กกีมีราชโองการเรียกฉิงอวี่นเข้าวัง

“หลังมอบสตรีให้เจ้าแล้ว แม้แต่วังหลวงยังคร้านจะมาเลยหรืออยากหาคนมาเดินหมากด้วยยังต้องสั่งให้จางกงส่งคนไปเชิญ เจ้าช่างไม่รู้ใจเราเสียจริง”

“ช่วงนี้กระหม่อมยุ่ง ไหนเลยจะตั้งใจไม่เข้าวังมาเข้าเฝ้าเสด็จที่เรื่องนี้ก็มีอันใดเกี่ยวข้องกับสตรีเลยพะยะค่ะ” หลายวันมานี้ฉินเหมยมักจะเลี่ยงไม่พบหน้าเขา หากหลบไม่พ้นก็จะมองเขาด้วยสีหน้าเย็นชา วันหนึ่งในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่าเมื่อใดที่สตรีแองอนั้นเอาใจยากเสียยิ่งกว่าช่องเต็กกีอีก

จู่ๆ ช่องเต็กกียื่นหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้าฉิงอวี่น “น่าแปลกจริงๆ ดูเจ้าสิ แสดงสีหน้าอะไรออกมา ทำอย่างกับถูกสตรีเอาเปรียบเสียอย่างนั้น”

“เสด็จพีติดมากไปแล้ว มิใช่จะเดินหมากหรือพะยะค่ะ”
 เฉิงอวีนชี้นิ้วไปที่กระดานหมาก “พระองค์หรือกระหม่อมเดินก่อน
 พะยะค่ะ”

“ช้าก่อน” ตอนนีเหมือนว่าเรื่องในใจของเฉิงอวีนจะน่าสนใจยิ่งกว่า
 การเดินหมาก “บ่าวที่ซื้อฉินหมยผู้นั้นล้วงเกินเจ้าหรือ”

“นางมิได้ล้วงเกินกระหม่อม เพียงแค่...เพียงแค่เข้าใจผิดกันเล็ก
 น้อยพะยะค่ะ” เรื่องนี้พูดไปก็ยากจะอธิบายได้ เฉิงอวีนเลยตอบปิดไป
 แทน

“เจ้ากล้าหลอกเรา?”

“กระหม่อมมิกล้าพะยะค่ะ” เฉิงอวีนรีบลุกขึ้นก่อนจะคุกเข่าลงกับ
 พื้นข้างหนึ่ง

“รีบลุกขึ้นมา เราแค่พูดไปอย่างนั้นเอง ดูเจ้าสิ ตกใจไปได้” ฮ่องเต้
 สายหน้าก่อนจะกลับเข้าประเด็นหลัก “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ในเมื่อเจ้ายาก
 จะเล่าออกมาได้ เราก็คจะไม่ถามให้มากความอีก เราขอถามแค่ประโยค
 เดียวพอ”

“เชิญเสด็จพีถามมาเลยพะยะค่ะ”

“เจ้ารู้จักแม่นางผู้นั้นมาก่อนแล้วใช่ไหม” ฮ่องเต้เหลือบมองญาติ
 ผู้น้องที่มีใบหน้าหล่อเหลา มาต้องอาจและมีอายุน้อยกว่าตนสิบปีผู้นี้
 หลายปีมานี้มีตระกูลใหญ่จำนวนมากไม่น้อยคิดอยากขอพระราชทานสมรส
 แก่บุตรสาวของตนกับเฉิงอวีน แต่เขาก็ไม่เคยอนุมัติเพียงเพราะว่าเขาไม่
 เคยเห็นเฉิงอวีนแสดงท่าที่ขึ้นชอบสตรีใดเลย หากจู่ๆ พระราชทานคู่สมรส
 ก็เกรงว่าจะเป็นการทำลายความสุขชั่วชีวิตของญาติผู้น้อง

พวกขุนนางตระกูลใหญ่เหล่านั้นหาวิธีไม่ว่าเขาให้ความสำคัญแก่
 ญาติผู้น้องผู้นี้มากเพียงใด

“เอ่อ...” คิดอยากจะปฏิเสธ แต่ก็ทำไม่ได้เพราะไม่สามารถโกหก
ผู้เป็นฮ่องเต้ได้ “เรื่องทุกอย่างบนโลกใบนี้ล้วนไม่อาจรอดผ่านสาย
พระเนตรของเสด็จพี่ไปได้จริงๆ นะพะยะค่ะ”

“ฮ่าๆ คิดไม่ถึงว่าเราจะพุดถูก เช่นนั้นก็ง่ายเลย” ฮ่องเต้มีแผนการ
ในใจอยู่ก่อนแล้ว

“ความหมายของฝ่าบาทคือ...?”

“ผ่านไปอีกสักพักเจ้าก็จะรู้เอง อย่าเพิ่งร้อนใจไป” จู่ๆ ฮ่องเต้ก็
หยิบเม็ดยามากขึ้นมา แล้วเดินมากตาแรกลงบนกระดาน “สาวน้อยที่ชื่อ
ฉินเหมยผู้นั้นใช่ชาวแมนจูหรือไม่”

ในแวตาที่ปราดเบรื่องของฮ่องเต้นั้นมีแผนการหนึ่งกำลังปรากฏ
อยู่

“พะยะค่ะ เป็นชาวแมนจู” ฉิงอวิ้นมองไปทางฮ่องเต้ด้วยสีหน้า
งุนงง ยามปกติเขาพอจะเดาความคิดของฮ่องเต้ได้บ้าง เหตุใดวันนี้เมื่อ
ใจของเขาว่าวุ่น กระทั่งความคิดของฮ่องเต้ยังเดาไม่ออกเลยแม้แต่ชนิด

“มาตั้งใจเดินหมากกันดีกว่า เรื่องอื่นไม่ต้องเก็บไปคิดให้มาก” ใน
ขณะที่ฮ่องเต้พุดอยู่นั้น มือก็ได้วางเม็ดยามากลงไปด้วยท่าที่สบายๆ อีก
เม็ดหนึ่งพร้อมไปกับกระตุกมุมปากอย่างมีเลศนัย

เจ้าหนูฉิงอวิ้น ไม่ว่าจะไปรู้จักใครก็มักมาบอกเขาเสมอ เรื่องนำ
ชายหน้าอย่างมีสตรีมาไล่ตามจับก็ยิ่งเล่าออกมาจนหมด แต่กลับไม่เคย
เอ่ยถึงสตรีผู้นั้นมาก่อน เห็นได้ชัดว่าสตรีผู้นี้สำคัญในใจอีกฝ่ายเพียงใด

แม้ว่าหลายปีก่อนเขาจะเคยพุดว่า หากยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม
จะไม่แต่งงานมีภรรยา แต่ไม่ว่าเรื่องอะไรก็อาจเปลี่ยนแปลงได้มิใช่หรือ
ฮ่าๆ

ช่วงนี้ฉันเหมยมีสีหน้าทุกข์ใจตลอด แม้ว่าหลายวันมานี้นางจะคอยเลี้ยงไม่พบหน้าเปี้ยล่อ แต่คำพูดประโยคนั้นของเขากลับดังก้องไม่หยุด

“เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าการจะเป็นของรางวัลนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องให้อีกฝ่ายชื่นชอบ อยากได้มาครอง มีความต้องการเสียก่อน มิเช่นนั้นจะเอาแมวหมาตัวไหนมาเป็นของรางวัลก็ได้ ไม่มีคุณค่าอะไรแล้ว”

คำพูดนี้เขากล่าวได้ไม่ผิด ที่เขาทำเช่นนี้ก็เพราะสนใจนาง มิเช่นนั้นเขาสามารถขอแก้วแหวนเงินทองและชื่อเสียงเกียรติยศก็ได้ แต่เขากลับไม่เอาสิ่งเหล่านั้น ขอเพียงแค่นาง...

เรื่องนี้ทำให้นางสุขใจและรู้สึกอบอุ่นมาก ทว่าหลังจากที่ฉันเหมยเลิกโกรธเรื่องเดิมพันแล้ว นางถึงเริ่มคิดว่าควรชดเชยความผิดนี้กับเขาอย่างไร และเพราะไม่รู้ว่าจะควรพูดออกไปอย่างไรดี เกรงว่าตอนพบหน้ากันจะรู้สึกอึดอัด นางถึงได้เลือกที่จะหลบเขา

สองวันก่อนได้ยืมว่าฮ่งเต๋มีรับสั่งเรียกเขาเข้าวัง ภายหลังเขาก็ซัง

ตัวเองอยู่ในห้องหนังสือมาโดยตลอด อาหารสามมื้อก็สั่งให้เหล่าจ่านำเข้าไปส่ง เห็นได้ชัดว่านางกำลังหลบ เขาเลยตั้งใจไม่พบนางเช่นกันสินะ

ฉินเหมยเดินวนอยู่นอกประตูห้องเขามาระยะหนึ่ง จู่ๆ ก็เห็นเหล่าจ่านำดอกไม้มาแต่ไกล นางจึงรีบไปแอบอยู่หลังต้นฉัตร เพราะไม่ทันระวังเลยไปเตะโดนกระถางดอกไม้ และมันก็บังเอิญประจวบเหมาะกำลังไปขวางเบื้องหน้าเหล่าจางพอดี

เหล่าจางเลิกคิ้วมองกระถางใบนั้น จากนั้นก็หันไปเห็นเงาด้านหลังต้นฉัตร มุมปากก็กระตุกขึ้นอย่างอดไม่ได้ ก่อนจะตัดสินใจก้าวไปหยุดอยู่หน้าต้นฉัตรแล้วเอ่ยถาม “แม่นางฉินเหมยหรือ”

“ใช่...” ฉินเหมยก้าวเดินออกมาจากหลังต้นไม้อย่างกระดากอาย

“ท่านจริงด้วย พอดีเลย!” เหล่าจางลอกตา จู่ๆ ก็ยกมือขึ้นทาบหลัง ถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะเอ่ยต่อ “ข้าอายุมากแล้ว ช่วงนี้อากาศเปลี่ยนแปลงกะทันหัน ทำเอาข้าปวดเมื่อยตัวไปหมด หัวเข่าก็ชา”

“เช่นนั้นทำอย่างไรดี ให้ข้าปวดให้ท่านดีหรือไม่” ฉินเหมยรีบไปพยุงตัวเหล่าจางไว้

“ไม่เป็นไร ข้ากลับไปนอนพักสักหน่อยก็คงดีขึ้น แต่ว่าอาหารนี้... ข้ากลัวว่าข้าจะป็นบันไดหน้าประตูนั้นไม่ไหว”

“ร้ายแรงขนาดนี้เลยหรือ ได้ เช่นนั้นข้าช่วยท่านเอง ท่านรีบกลับไปพักผ่อนเถิด” ก่อนจะรับอาหารที่เหล่าจางประคองไว้ในมือมาถืออย่างระมัดระวัง “วางใจเถิด ข้าจะประคองมันเข้าไปอย่างระวัง”

“เช่นนั้นก็ดี ผากท่านด้วยนะ” เหล่าจางพยักหน้ายิ้มๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป

ฉินเหมยมองอาหารในมือ ก่อนจะมองประตูที่ปิดสนิทนั้นอีกครั้ง รอคอยสักพักก่อนจะเคาะประตูเสียงเบา “เป่ย์เล่อ บ่าวเอง บ่าวมาส่งอาหาร

เย็นเจ้าคะ”

เมื่อเจิ้งอวี่นที่กำลังอ่านหนังสือในห้องได้ยินเสียงนางก็รีบยกหน้าขึ้นทันที ทว่ารออยู่สักพักถึงค่อยตอบ “เข้ามา”

ฉินเหมยยก้าวเข้ามาในห้อง ก่อนวางอาหารเย็นลงเบื้องหน้าเขา “เป่ย์เล่อ เชิญเจ้าคะ”

เขาเงยหน้าขึ้นมองนาง “ทำไมเจ้าดูผอมลงไปไม่น้อยเลย”

“ผอมหรือเจ้าคะ” ฉินเหมยยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเอง

“รอให้ผ่านไปอีกสักพัก หากเจ้าอยากกลับแผนกคลังใบชา ข้าก็จะให้เจ้ากลับไปทำงานที่เจ้าชอบทำ อย่าทำให้ตัวเองต้องลำบาก ข้าก็จะต้องกินนะ”

“อะไรนะเจ้าคะ!” คำพูดของเจิ้งอวี่นทำให้นางเกิดอาการนิ่งอึ้ง หรือว่าเขาคิดจะไล่นางกลับไป

ในขณะที่ฉินเหมยกำลังคิดอยากถามให้ชัดเจนนั้น จู่ๆ ด้านนอกกลับมีเสียงของเหล่าจาดังชัดขึ้นมาก่อน “นายน้อย ฝ่า...ฝ่าบาทเสด็จมาแล้วขอรับ”

“อะไรนะ! เสด็จพี่!?” เจิ้งอวี่นลุกพรืด ก้าวเท้ายาวๆ เดินไปที่ห้องโถงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเห็นฮ่องเต้ในชุดล่าลองกำลังเดินมาทางนี้ “เสด็จพี่ จะมาทำไมไม่ให้คนมาแจ้งก่อนพะยะค่ะ กระหม่อมจะได้เดินออกไปต้อนรับ อีกทั้งที่นี่ก็กั้นดาร์น...”

“กั้นดาร์อะไรกัน จวนที่เราเตรียมให้เจ้าก็ไม่ยอมมารับ จะพักที่นี่ให้ได้ เช่นนั้นเราก็เลยได้แต่มาที่นี่” วันนี้เขาไม่อยากจะยินคำพูดไร้สาระอะไรนัก “ตั้งแต่เข้ามิดเราก็มารับตรวจความเป็นอยู่ของราษฎรในปักกิ่ง ตอนนี้นิ่งเห็น้อยทั้งกระหาย ว่าแต่ฉินเหมยล่ะ”

“ฉินเหมยอยู่ที่นี่เพคะ” ยามนี้บ่าวไพร่ทุกคนล้วนออกมาคุกเข่ารับ

เสด็จฮ่องเต้ แน่แน่นอนนางเองก็เช่นกัน

“เราอยากดื่มชา เอาชามาให้เราดื่มที”

“เพคะ” ฉินเหมยรีบไปห้องเล็กด้านหลังห้องครัว เพื่อเอาชาดอกไม้
ที่หลายวันมานี้ นางเพิ่งคิดสูตรปรุงขึ้นใหม่มาชง ก่อนจะยกนำมาถวาย
ฮ่องเต้ที่ประทับในห้องโถง

“นี่คือ...?”

“น้ำค้ำดอกชิงชวาเพคะ”

“เยี่ยม น้ำค้ำดอกชิงชวาใช่หรือไม่ เอามาให้เราลองดื่มสักถ้วย”

จางกงกริบแก้วไปด้านหน้า รินน้ำชาลงในถ้วยชาสองใบ ใบหนึ่ง
นำไปถวายฮ่องเต้ อีกใบมอบให้เฉิงอวี่น

“หม่อมฉันทูลลาเพคะ”

ขณะที่ฉินเหมยกำลังจะเดินจากไปนั้น ฮ่องเต้กลับเอ่ยร้องเอาไว้ก่อน
“อย่าเพิ่งรีบร้อนไปสิ เรายังมีอะไรอยากจะพูดอีก แต่เราดื่มชาถ้วยนี้
หมดเสียก่อน”

“เพคะ” ฉินเหมยจึงยืนรอรอยู่ด้านข้าง

ฮ่องเต้ดื่มชาหมดถ้วยแล้วจึงเงยหน้าขึ้นเอ่ยต่อ “วันนี้ที่เรามา...
ไม่ใช่แค่ผ่านทางมาเท่านั้น แต่เรายังมีราชโองการให้เจ้ากับเฉิงอวี่นด้วย”

“ฝ่าบาท พระองค์มีราชโองการอะไรหรือพะย่ะค่ะ” เฉิงอวี่นเห็น
ฮ่องเต้ทรงมีรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏบนพระพักตร์ก็อดรู้สึกวิตกไม่ได้

“อย่าเพิ่งร้อนใจ ขอเราดื่มอีกถ้วยก่อน”

“กระหม่อมเอง” เฉิงอวี่นยกกาน้ำชามารินถวายฮ่องเต้แทน “เชิญ
เสด็จที”

หลังดื่มอีกถ้วยแล้ว ฮ่องเต้ถึงเอ่ยต่อ “เรามามอบการสมรส เฉิง-
อวี่น ปีนีเจ้าอายุเท่าไรแล้ว”

“ฝ่าบาท!” เฉิงอวินเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง

“รีบตอบมา”

“เอ่อ... กระทบ่อมผ่านวัยสวมกวน³ มาแล้ว ปีนี้อายุยี่สิบสาม พะยะคะ” เฉิงอวินตอบอย่างตะกุกตะกัก ไม่รู้จริงๆ ว่าฮ่องเต้ทรงคิดจะทำอะไรกันแน่

“โอหยา! หากมีไข้เพราะเมื่อคืนเราฝน เราก็เกือบล้มไปแล้วว่าเจ้าอายุถึงวัยวิวาห์แล้ว” ฮ่องเต้ยกถ้วยชาขึ้นดื่มอีกอึก

“กระทบ่อมไม่รีบร้อนแต่งงานพะยะคะ” เฉิงอวินรีบพูดขึ้น

“เจ้าไม่รีบ แต่เรารีบนี้ เจ้าเป็นคนเปี่ยมความรู้มากปัญญา รอบรู้ ทั้งนุ่นนู้ เป็นเสาหลักของแคว้น เราจะเพิกเฉยต่อเจ้าได้อย่างไรกัน” ฮ่องเต้ฉีกยิ้ม ก่อนเหลือบมองฉินเหมยที่ยืนนิ่งไม่พูดไม่จาแวบหนึ่ง “สตรีแซ่ กู่ลวี่ นามฉินเหมย ปีนี้อายุสิบแปดปีพอดี มัจฉาจมวาริ ปักซีตกนภา รูปโฉมงามหยดย้อย คนทั้งสองเรียกว่าสมกันดั่งกิ่งทองใบหยก เจ้าว่าจริงหรือไม่”

“ฝ่าบาท!” ในที่สุดเฉิงอวินก็เข้าใจความหมายของฮ่องเต้ จึงรีบคุกเข่าลงทันที “ขอบพระทัยฝ่าบาทที่เมตตาพะยะคะ”

“ฉินเหมย เจ้าล่ะ” ฮ่องเต้เอ่ยถามออกมาอีกครั่ง

“ขอบ...ขอบพระทัยฝ่าบาทเพคะ” ฉินเหมยเองก็รีบคุกเข่าลงพร้อมกับเอ่ยตอบ ทว่าใจของนางกลับเต้นแรงไม่หยุด

“ฮ่าๆ เช่นนั้นก็ดียิ่งนัก! รู้สึกว่าชานี้หอมหวานขึ้นกว่าเมื่อครู่เสียอีก” ฮ่องเต้ลุกขึ้น “แต่มีเรื่องหนึ่งที่เราต้องรับปากเรา”

³ วัยสวมกวน คือช่วงอายุครบยี่สิบปีเต็ม เมื่อนุระอายุครบยี่สิบปีจะมีการจัดพิธีสวมกวนขึ้น หลังผ่านพิธีก็จะถือว่านุระผู้นั้นบรรลุนิติภาวะ โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว

“เชิญเสด็จพี่ตรัสมาได้เลยพะยะค่ะ”

“ในเมื่อเจ้าจะแต่งภรรยาแล้ว ก็ไม่สามารถพำนักในสถานที่เช่นนี้ต่อไปได้อีก ชีวิตในวังหลวงเราคิดว่าก็คงไม่เหมาะกับเจ้า ผู้บัญชาการแปดกองธงนั้นคุ้นเคยกับบักกิงเป็นอย่างดี เราให้เขาหาจวนที่อยู่ไม่ไกลจากวังหลวงให้เจ้าแล้ว หากเจ้ามีเวลาว่างก็ไปดูเสียหน่อย มีอะไรขาดก็เพิ่มได้เลย”

“เรื่องนี้...” คิดไม่ถึงว่าฮ่องเต้จะทรงลงมือเร็วถึงเพียงนี้ กระทั่งจวนยังเตรียมไว้ให้เขาพร้อมแล้ว

“หากยังปฏิเสธอีก เราจะเรียกคืนราชโองการเมื่อครู่ทันที และให้ฉินเหมยแต่งงานกับคนอื่นแทน” รับมือกับเจ้าเด็กนี่มีแต่ต้องใช้วิธีข่มขู่เท่านั้น

“พะยะค่ะ กระหม่อมจะทำตามที่เสด็จพี่ว่าก็แล้วกัน” เขารู้สึกว่าบ้านพางนี้ไม่มีอะไรไม่ดีจริงๆ นะ

“ฮ่าๆ สองฝ่ายต่างก็มีความสุข ไม่ใช่เรื่องที่ดีกว่าหรือ” ฮ่องเต้เอ่ยประโยคนี้ทิ้งเอาไว้ ก่อนจะก้าวออกไปจากห้องโถงด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“น้อมส่งฝ่าบาท”

หลังจากที่ทุกคนเห็นฮ่องเต้เสด็จกลับไปจากสายตาแล้ว เหล่าจาก็เริ่มเอ่ยปากขึ้นก่อน “ยินดีกับเปี้ยเล่อ ยินดีกับแม่นางฉิน... ไม่สิ พวกเราควรเรียกท่านว่าพระชายาน้อยแล้ว”

“อย่าได้พูดเช่นนั้น ตอนนี้อย่างมีนอยู่เลย” จนถึงตอนนี้ฉินเหมยยังไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ไม่เข้าใจว่าจู่ๆ ทำไมเรื่องถึงกลายเป็นเช่นนี้ได้

นางกำลังจะแต่งงาน อีกทั้งยังแต่งให้ฉิงอวิ้นเปี้ยเล่อที่นางมีใจให้อีกด้วย!

แต่เมื่อหันไปมองเขา กลับเห็นว่าเขาปกปิดสีหน้าตัวเองได้ดีมาก มองไม่ออกเลยแม้แต่คิดว่ากำลังสุขหรือทุกข์ หรือว่า... เขาไม่ได้ยินดีกับงานวิวาห์ครั้งนี้?

“ข้ายังมีธุระต้องจัดการ ขอกลับห้องก่อนนะ” เอ่ยจบเชิงอวีนก็เดินกลับห้องพักไปในทันที

ตอนนี้เขากำลังหงุดหงิด อีกทั้งยังหงุดหงิดมากด้วย ไม่ใช่ว่าเขาไม่ยินดีจะแต่งงานกับจินเหมย เขาชอบนางนานถึงเพียงนี้ เฝ้ารอวันที่นางโตเป็นผู้ใหญ่ วันที่นางจะเข้าใจเขาเสียที แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าพอนางโตขึ้นแล้วกลับไม่เคยเข้าใจเขาเลย หากพวกเขาสองคนแต่งงานกันเช่นนี้ นางจะกล่าวโทษเขาหรือไม่

เหตุใดฝ่าบาทต้องใช้วิธีเช่นนี้ด้วย ดูจากภายนอกนั้นเหมือนเป็นการช่วยเขา แต่ความจริงแล้วกลับทำให้เขาตกอยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก!

ในที่สุดวันวิวาห์ก็มาถึง

เพราะว่าบิดามารดาของจินเหมยล้วนสิ้นชีวิตไปแล้ว เหลือเพียงป้าของนางคนเดียว เฉิงอวีนเลยเชิญกุ่ลวี่ตำหลาน ป้าของนางมาที่บ้านฟางแทน

เพราะว่างานวิวาห์ครั้งนี้ ฮ่องเต้เป็นผู้พระราชทานและเป็นเจ้าภาพจัดงาน ลินสอดกล่องแล้วกล่องเล่าจึงถูกยกเข้ามาในบ้านฟาง ทั้งยังตั้งดูตสายตาใคร่ของชาวบ้านจำนวนนับไม่ถ้วนมาตลอดทาง

พวกเขาเด็กๆ นั้นยิ่งกรูกันมาดู เมื่อเห็นว่ากล่องไม้ที่ยกมานั้นทำจากไม้ชั้นดี ก็รู้ว่าข้าวของด้านในกล่องจะต้องมีมูลค่ามหาศาลแน่

เฉิงอวีนนั่งบนหลังม้าตัวใหญ่ ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม บุคลิก

งามสง่า งามอาจไร้ผู้เทียบเทียม

เมื่อพวกหญิงสาวที่ยืนอยู่ริมฝั่งถนนเห็นเจ้าบ่าวหล่อเหลา มีท่วงท่า งามสง่าเช่นนี้ก็ลอบถนอหายใจด้วยความอิจฉา ยามที่ได้รู้ถึงฐานะของ เจ้าสาวนั้นก็ยิ่งโอดครวญกันอย่างนึกเสียดาย “อะไรนี่ เป็นแค่นางกำนัล แพนกคลั่งใบชา ข้าเองก็ไม่ได้ด้อยไปกว่านาง ซาติก่อนนางทำบุญมาด้วย อะไรกัน ถึงได้มีวาสนาต่างกับบุรุษเช่นนี้”

แม้ว่าใบหน้าเจ้าบ่าวจะประดับด้วยรอยยิ้ม ทว่าในใจเขากลับรู้สึก ว่าวุ่นยิ่งนัก

หลายวันมานี้แม้ว่าที่จวนจะตึกคักกับการเตรียมงานมงคล ทว่าเขากลับไม่เห็นฉินหมยมาหาเขาเพื่อพูดคุยเลย หากไม่ยินดีจะแต่งงานก็ควร จะมาชี้แจงให้เขารู้ หากยินดีแล้วเหตุใดเขาถึงไม่เคยเห็นนางแสดงสีหน้า ดีใจออกมาเลยเล่า

บางทีนางอาจจะกำลังโกรธเขาอยู่ ไม่สิ น่าจะโกรธมากกว่าเดิมแล้ว เสียงปี่แตรบรรเลงอย่างสนุกสนาน เสียงฉาบกลองดังก้องสนั่นฟ้า ขณะที่ขบวนเจ้าบ่าวค่อยๆ ก้าวเข้าไปใกล้บ้านฟางที่ละนิดๆ

ฉินหมยที่รออยู่ด้านในบ้านฟาง จิตใจก็ว่าวุ่นยากสงบเช่นกัน ต้อง แต่งให้บุรุษมากความสามารถอย่างเฉิงอวี่นั้น ไหนเลยนางจะไม่รู้สึกมีความ สุข

เพียงแต่เขาเหมือนไม่ได้มีความสุขกับเรื่องนี้ นับตั้งแต่วันที่ช่องเต้ ออกราชโองการพระราชทานสมรสนั้น เฉิงอวี่ก็เอาแต่ขังตัวเองอยู่ในห้อง ต่อให้ออกมาด้านนอกก็เดินจากไปเงียบๆ คนเดียว ตอนกลับมาก็พาเข้าไป ยามตึกเสียแล้ว

หลายครั้งที่อยากเข้าไปพบเขาในห้อง ทว่าก็กลัวเขาจะพูดว่าตน เสียใจหรือไม่ยินดีกับงานวิวาห์นี้ แต่ก็ยิ่งกังวลว่าหากเขาจะบอกเหตุผล

ที่ช่วงนี้กลัดกลุ้ม เป็นเพราะเขาอยากให้เห็นแก่ปรนนิบัติ แต่ไม่ได้หวังจะ
แต่งงานกับนาง

กังวลว่าเหตุผลนั้นเป็นเพียงเพราะว่า... เขาไม่ได้รักนาง

ความวิตกบวกกับความกังวลทำให้จินเหมยใช้มือขยุ้มชายเสื้อของ
ตนเอาไว้แน่น เวลานั้นผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุดนางก็ได้ยินเสียงกลองเสียง
แตรเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ

ไม่นานนักเสี่ยวซุนก็ยกมือขึ้นเคาะประตู ก่อนจะก้าวเท้าเข้ามาด้าน
ใน “พระชายน้อย ควรไปที่ห้องโถงได้แล้วเจ้าคะ เปี้ยเล่อมาถึงแล้ว...
นั่งอยู่บนอาสาทัวใหญ่สีขาว สง่างามมาก หล่อเหลามากเลยเจ้าคะ!”

“อย่างนั้นหรือ” จินเหมยยิ้มบาง ก่อนจะลุกขึ้นก้าวออกไปจากห้อง
พร้อมกับเสี่ยวซุน “อยากเห็นเขาในมาดนั้นจัง”

“เปี้ยเล่อมาถึงแล้ว อีกประเดี๋ยวท่านก็จะได้เห็นแล้วเจ้าคะ” เสี่ยว-
ซุนดีใจยิ่งนัก สมัยก่อนนางกลัวมากเมื่อคิดว่าเปี้ยเล่อจะแต่งงาน เพราะ
นางกลัวพระชายาจะมีนิสัยหยิ่งทะนงและเอาใจยาก แต่เมื่อนางจินเหมย
นั้นทั้งมีรูปโฉมงดงาม นิสัยอ่อนโยน มีพระชายน้อยเช่นนี้อยู่ข้างกาย
เปี้ยเล่อ มิเพียงถือเป็นความสุขของเปี้ยเล่อ แต่ก็ถือเป็นโชคของพวกนาง
บ่าวไพร่ด้วย

เอ่ยจบคนทั้งสองก็ก้าวไปถึงด้านในห้องโถง พร้อมกับเสียงปี่กลอง
ที่หยุดลงแทบจะในทันที ไม่นานนักก็เห็นเปี้ยเล่อก้าวเข้ามา

เจิงอวิ้นจุงจินเหมยไปคารวะบ่าวของนางด้วยกัน จากนั้นแม่สื่อก็รีบ
ยื่นเชือกทำจากผ้าสีแดงให้ผู้เป็นเจ้าบ่าว เอ่ยคำอวยพรชุดใหญ่ด้วยสีหน้า
ยิ้มแย้ม ก่อนจะพาตัวเจ้าสาวส่งขึ้นเกี้ยว

สำหรับจินเหมยที่ไม่คุ้นเคยกับพิธีรีตองมากมายเช่นนี้มาก่อน ก็ได้
แต่ปฏิบัติตามคำของแม่สื่อ หลังเสร็จพิธีนั้นแล้วก็ขึ้นเกี้ยวไป

เสียงดนตรีดังขึ้นอีกครั้ง จินเหมยแอบเลิกลายผ้าคลุมหน้าสีแดงของตนขึ้นเล็กน้อย เหลือบเห็นแผ่นหลังของเจิงอวี่นที่นั่งบนหลังม้าผ่านช่องว่างระหว่างผ้าม่านกับหน้าต่างกลม

เป็นดังที่เสียชุนว่าไว้ เขาในยามนี้นั่งสง่าบนหลังม้า ดูหล่อเหลามากจริงๆ แต่งให้บุรุษเช่นนี้ถือเป็นโชคของนาง แต่ไม่รู้ว่าเขาจะรู้สึกเช่นเดียวกับนางหรือไม่

สายตาของนางจับจ้องมองแผ่นหลังของเขาเช่นนั้นไปจนถึงจวนใหม่ ประตูดใหญ่ของจวนใหม่แปะคำว่า ‘มงคล’ สีแดงสดที่เป็นลายพระหัตถ์ของฮ่องเต้ ยิ่งแสดงให้เห็นถึงความอลังการและทรงเกียรติของงานวิวาห์ครั้งนี้

อี่ซินอ่องกับพระชายาเร่งรุดเดินทางกลับมาถึงจวนได้เมื่อสามวันก่อน ต่างก็เฝ้ารอให้วันนี้มาถึง

เมื่อพวกเขาได้รับข่าวที่รีบเร่งเดินทางจากเจียงหนานกลับมาเมืองหลวง ตลอดทางยังกังวลว่าสตรีที่ฮ่องเต้พระราชทานนี้ไม่รู้อันตรายเป็นอย่างไร แต่คิดไม่ถึงว่าหลังพบหน้ากันแล้วกลับพบว่านางน่ารักน่าเอ็นดูต่อให้ฐานะจะต่ำต้อยไปหน่อย แต่พวกเขาเพียงหวังว่าเด็กสองคนจะมีความสุข เรื่องอื่นล้วนไม่ถือสา

หลังคุกเข่าแสดงความเคารพครบสามครั้งแล้ว เจ้าสาวก็ถูกพาตัวส่งไปยังห้องหอ

จินเหมยนั่งอยู่บนเตียงที่แปะอักษรมงคลเอาไว้ ก็มองปลายนิ้วอย่างเป็นกังวล จู่ๆ เสียชุนที่ทำหน้าที่รับใช้นางก็ยื่นมือออกมาดทับมือของนางเอาไว้ แล้วเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มบาง “ไม่ต้องกังวลเจ้าค่ะ พระชายาน้อยจะต้องมีความสุขแน่”

“ขบใจเจ้ามากเสียวชุน”

ตอนนั้นนางเองก็คิดเช่นนี้ แต่น่าเสียดายที่ความจริงไม่เหมือนที่ปรารถนา รอคจนตึกตื่นก็ยังไม่เห็นเขาเข้ามาในห้อง

เสียวชุนร้อนใจ รีบเดินไปแอบส่องดูสถานการณ์ที่ห้องโถงด้านหน้า ก่อนจะรีบกลับมาอธิบายให้ฉินเหมยฟัง “พระชายน้อย ท่านไม่ต้องคิดมากนะเจ้าคะ วันนี้เป็นวันมงคลของเปี้ยเล่อ อีกทั้งยังเป็นงานสมรสพระราชทาน แยกหรือที่มาอวยพรนั้นมีจำนวนมาก บางคนก็ถือตนว่ามีฐานะพอสมควร เข้าชี้ให้เปี้ยเล่อตีมสุรา คิดจะห้ามก็ห้ามไม่อยู่เจ้าคะ”

“เป็นเช่นนี้หรือ” แรกเริ่มนางเองก็คิดเช่นนี้ เพียงแต่นิสัยของฉิงอวั้นนั้นนางเองก็พอจะรู้มาบ้าง เขาไม่ใช่คนที่จะทำอะไรตามใจผู้อื่น

หากเขาคิดอยากกลับห้องคงกลับมานานแล้ว เรื่องถูกแยกหรือรังไวนั้นเป็นแค่ข้ออ้างเท่านั้น

จนกระทั่งดวงอาทิตย์โพล่พ้นขอบฟ้าแล้ว เขาถึงเดินกลับมาด้วย

ท่าทางเมามาย หยิบเอาคันทังเงินมาเลิกผ้าคลุมหน้าสีแดงของนางออก หรีตาทที่พร่าเลือนด้วยฤทธิ์สุราลงเล็กน้อยเพื่อพ่วงพินิจดูโฉมหน้าของฉินเหมย

“ภรรยาของข้าช่างงามนัก ไม่ยิ้มก็ยังมีงาม” เขาถึงกับเอ่ยวาจาเช่นนี้ต่อหน้าป่าวไพร่

“ท่านพี่ ท่านเมามากแล้ว รีบมานอนลงก่อนเจ้าคะ” ฉินเหมยรีบพยุงเขามานอนบนเตียง ในใจก็คิดว่าตนเฝ้ารออยู่ในห้องหอบตลอดคืน สุดท้ายกลับรพบรวงคลังกลืนสุราของเขาแทน

“เปี้ยเล่อ ทำไมท่านถึงตีมากขนาดนี้เจ้าคะ” เสียวชุนเองก็รอเป็นเพื่อนฉินเหมยทั้งคืน ยามนี้ก็อ้าปากทวาดออย่างห้ามไม่อยู่

“อย่าเพิ่งพูดเลย เลี้ยวซุน เจ้ารีบไปเอาน้ำแกงสร้างเมามาก่อนเร็ว”
ฉินเหมยสั่ง

“เจ้าคะ” เลี้ยวซุนรีบเดินเข้าไปในห้องครัว ก่อนจะเห็นท่านป้ารอง
หลิวที่ยู่กับงานในห้องครัวเพิ่งเสร็จได้ไม่นาน “เร็วเข้า ป้าเอ๋อได้เตรียม
น้ำแกงสร้างเมามาเอาไว้หรือไม่”

“เตรียมไว้หม้อหนึ่งนานแล้ว เมื่อคืนทุกคนดื่มจนเมามากไปหมด
เปี้ยเล่อเล่า” ป้าเอ๋อเอ่ยถามพลางคว้าชามมาตักน้ำแกง

“ไม่ต่างกัน เพิ่งกลับถึงห้องเอง”

“ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ได้ เช่นนั้น... คืนเข้าหอนี้ต้อง...”

“อย่ามัวแต่พูดถึงเข้าหอนเลย ยามนี้ได้แต่ต้องให้สร้างเมาสี้อย่างก่อน”
เลี้ยวซุนรีบยื่นมือออกไปรับชามน้ำแกงสร้างเม “เช่นนั้นข้ากลับห้องหอน
ก่อนนะ”

เลี้ยวซุนยกชามน้ำแกงสร้างเมากลับไปยังห้องหอน ฉินเหมยรับมา
ถือเอาไว้ก่อนจะยกขึ้นป้อนหญิงสาวที่ละนิด ทว่าเขาดื่มไปได้ครึ่งชามก็
ยกมือขึ้นปิดมือนางออก

“ข้างวังแล้ว”

เมื่อถูกเขาปิดมือเช่นนี้ก็ทำให้น้ำแกงกระฉอกใส่ชุดวิเวกของฉิน-
เหมย นางก้มดูสภาพที่เอนจอนาถของตน ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ

“เลี้ยวซุน เจ้าเองก็เหนื่อยแล้ว ไปพักผ่อนเถิด”

“แล้วพระชาน้อยล่ะเจ้าคะ”

“ฟ้าสางแล้ว ประเดี๋ยวข้าเปลี่ยนชุดแล้วจะไปห้องโถงคารวะท่าน
พ่อท่านแม่เลย” แม่ว่าน้ำเสียงที่นางตอบจะราบเรียบมาก ฟังไม่รู้ว่าอารมณ์
สุขหรือทุกข์ ทว่าในใจนั้นกลับน้ำตาเอ่อนองไปนานแล้ว

“เช่นนั้น... เลี้ยวซุนไปกับพระชาน้อยด้วยดีกว่าเจ้าคะ” เลี้ยวซุน

ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเปียเล่อก็ารู้จักมารยาทมาโดยตลอดถึงกลายเป็นเช่นนี้ได้ “ท่านเองก็อย่าโทษเปียเล่อกเลยเจ้าค่ะ เปียเล่อกไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน บางทีอาจเพราะเมื่อวานดีใจเกินไปเลยดี้มมากไปหน่อย”

ฉินเหมยยิ้มบางตอบกลับเสี่ยวซุน “ขอบใจนะ ข้าเข้าใจ ไม่เก็บไปคิดมากหรอก”

กลายเป็นคนของจวนอี่ชินอ่องแล้ว นางยังจะคิดมากได้อีกหรือ

“เปียเล่อกหลับไปแล้ว เสี่ยวซุนช่วยท่านผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าก็แล้วกัน เจ้าค่ะ” เมื่อเห็นพระชายาน้อยที่แสนอ่อนโยนผู้นี้ต้องเผชิญกับเรื่องเช่นนี้ในวันวิวาร์ห์ เสี่ยวซุนก็รู้สึกสงสารยิ่งนัก

“ขอบใจเจ้ามากเสี่ยวซุน” ฉินเหมยนั่งลงหน้ากระຈก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่นางฝืนยิ้ม และบอกตัวเองว่าต่อให้ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากกว่านี้ก็ต้องผ่านไปให้ได้ นางจะต้องไม่เป็นอะไร

เพราะว่าฉินเหมยช่วยปิดบัง บอกเพียงว่าเมื่อคืนเจิงอวี่นดี้มสุรา มากเกินไป ยามเช้าจึงรู้สึกปวดท้อง ดีมน้ำแกงสร้างเมาไปแล้วก็นอนหลับไปอีกครั้ง ผู้อาวุโสทั้งสองที่ไม่ได้สนใจว่าเมื่อคืนงานเลี้ยงที่ห้องโถงยึดเยื่อไปถึงเวลาใด จึงเชื่อในคำพูดของฉินเหมย

จนกระทั่งเจิงอวี่นตื่นแล้วไปตรวจระบิดามารดาของตน อี่ชินอ่องถึงได้เอ่ยกับเขา “วันหน้าเจ้าก็ดี้มให้น้อยหน่อย หากเคยปวดท้องแล้ว ครั้งหนึ่งวันหน้าก็จะเป็นอีก”

“ข้า...” เจิงอวี่นไม่เข้าใจความหมายของพวกเขา

“ท่านพ่อ ท่านแม่ พวกท่านอย่ากังวลไปเลย วันหน้าข้าจะช่วยดูเขาเองเจ้าค่ะ” ฉินเหมยรีบแย่งตอบก่อนที่เจิงอวี่นจะพูดอะไรออกไป

เวลานี้เจิงอวี่นถึงได้รู้ว่าฉินเหมยช่วยพูดให้เขา โดยอ้างว่าเขาปวด

ห้อง เมื่อเข้าจึงมาไม่ได้

“เช่นนั้นก็ดี มีภรรยาเช่นนี้อยู่ข้างกายเจ้า ข้าก็สบายใจขึ้นไม่น้อย”
ท่านอ่องหันมองไปทางพระชายา ก่อนที่พระชายาจะเอ่ยต่อ

“ข้ากับท่านพ่อของพวกเจ้ามีแผนจะเดินทางกลับเจียงหนานวันพรุ่ง
ยามเช้า”

“เร็วเพียงนี้เชี่ยวชาญหรือเจ้าคะ!” ฉินเหมยส่ายหน้า “ข้ายังไม่ได้ใช้เวลา
อยู่กับท่านพ่อท่านแม่เลยเจ้าคะ”

“วันหน้าก็แล้วกัน บางทีอีกไม่นานพวกเราอาจจะกลับมาเยี่ยมพวก
เจ้าอีกครั้ง หวังว่าตอนนั้นเจ้าจะมีข่าวดีแล้ว” พระชายาตอบกลับยิ้มๆ

“เอ่อ...” ฉินเหมยพูดไม่ออก เมื่อคิดว่าตอนนี้นางยังเป็นหญิง
พรหมจรรย์อยู่เลย อีกทั้งไม่รู้ด้วยว่าเจียงอวี่รักนางหรือไม่ ข่าวดีนี้ไม่รู้
ว่าต้องรออีกนานเพียงใดถึงจะมี

“เพราะฉะนั้นที่ควรเตรียมก็ไปเตรียมเถิด วันพรุ่งพวกเราจะออก
เดินทางแล้ว” ท่านอ่องตัดสินใจแล้ว

“ไม่อยู่ต่ออีกหน่อยจริงหรือเจ้าคะ” นางรู้สึกอาลัย ไม่อยากให้พวก
เขาไปเลย

“อือ” ท่านอ่องยืนกรานในคำตอบ

“เช่นนั้นฉินเหมยจะไปสั่งห้องครัวให้เตรียมอาหารแห้งไว้ให้มาก
หน่อย และก็ให้สารธินำไปทำความสะอาดให้เรียบร้อยด้วยเจ้าคะ” ครั้น
เห็นพ่อแม่สามีของนางหันไปมองกันด้วยแววตารักใคร่ก็ทำให้นางรู้สึก
อิจฉายิ่งนัก

หลังจากที่ฉินเหมยเดินทางไปแล้ว พระชายาจึงลุกขึ้นเดินไปหา
เจียงอวี่ “เมื่อคืนเจ้าไม่ได้กลับห้องหอเลยทั้งคืน ฟังเสียงถึงเพิ่งกลับไป
ใช้หรือไม่”

“ท่านแม่!”

“ฉันเหมยไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น เพียงแต่ตอนเช้าข้าเห็นสีหน้านาง ผิดปกติ แม้ว่าจะยิ้มอยู่ตลอด แต่ก็มองออกกว่าเป็นรอยยิ้มฝืน ข้าเลยไป เรียกเสี่ยวจู้และเสี่ยวซุนมาถามถึงได้รู้”

“เพราะว่าแขกเหรี้อรังข้าไว้ขอรับ” ฉิงอวิ้นอ้าง

“นี่เป็นเพียงข้ออ้างของเจ้า” ท่านอ๋องเองก็ลุกขึ้นเดินมาตบไหล่ ฉิงอวิ้นเบาๆ “แม่จะไม่รู้ว่าเจ้ากำลังคิดอะไรอยู่ พวกเราเองก็รู้จักกับ ลูกสะใภ้ไม่นานนัก แต่ถึงกระนั้นก็มองออกว่านางเป็นเด็กดีมีมารยาท คนหนึ่ง”

“ลูกจู้ขอรับ ลูกจะทะนุถนอมนางให้ดี” เพราะว่าทะนุถนอมมากเกินไป จึงได้กลัวจะสูญเสียนาง เมื่อคืนเขาถึงได้ตัดสติใจไม่เข้าห้องหอ ให้ทั้งสองฝ่ายใจเย็นลงก่อน และก็ให้เวลานางคุ้นชินกับฐานะใหม่ด้วย

“เช่นนั้นก็ดี ไปเถิด... ไปหานาง” เพราะเป็นสตรีเหมือนกัน พระชายาย่อมมองออกถึงความหมองเศร้าของฉินเหมย ตอนนั้นไม่ว่าใครจะพูดอะไร ปล่อยให้ใจอย่างไรก็ไม่มียุติธรรม มีเพียงฉิงอวิ้นเท่านั้นที่เป็น ยารักษาแผลใจของนางได้

“ลูกจะไปเดี๋ยวนี้ขอรับ” ฉิงอวิ้นค้อมตัวแสดงความเคารพบิดา มารดาของตน ก่อนจะออกไปตามหาฉินเหมย

สุดท้ายเขาก็พบนางอยู่ในสวนดอกไม้ เห็นนางหยุดยืนอยู่หน้า ดอกกล้วยไม้ดอกหนึ่ง

“มองอะไรอยู่” ฉิงอวิ้นเดินเข้าไปใกล้นางจนประชิด ก่อนเอ่ยถาม เสียงเบา

เมื่อได้ยินเสียง ฉินเหมยก็มีท่าที่ตกใจ ก่อนจะส่ายหน้าตอบกลับ

ก้าวเท้าขยับวันระยะห่างระหว่างคนทั้งสอง “ไม่ได้มองอะไรเจ้าคะ”

“ยังจะบอกว่าไม่อีก นั่นอะไรนะ” เขาชี้ไปที่ดอกกล้วยไม้ที่เมื่อครู่
นางจ้องมองตาไม่กะพริบ

“มันชื่อว่าเสวียหลาน ชอบมันหรือ”

“เจ้าคะ เพราะว่ามันเหมือนข้า”

“โอ๊ะ!” เฉิงอวีนหันไปจ้องนางด้วยสีหน้าจริงจังอีกครั้ง ก่อนจะก้ม
มองดอกไม้ในมือ “ก็จริง งามเหมือนกัน”

“คนเราชอบตัดสินกันที่เปลือกนอกเจ้าคะ” ฉินเหมยเหน็บแนม

“ข้าตัดสินที่เปลือกนอก!? แล้วเจ้าหมายถึงอะไรละ” เพราะรู้ว่า
ตนมีความผิด การที่นางพูดจากถากถำกลับมานั้นเขาจึงไม่คิดถือสา

“เพราะว่ามันมีความทะนง ไม่กลัวความลำบาก และรู้จักรักตัวเอง
เจ้าคะ” นี่มิใช่ นางในตอนนี้อหอกหรือ นางไม่อาจหวาดกลัว ไม่อาจชี้ขาด
ได้แต่ต้องแข็งแกร่งขึ้นถึงจะไม่ถูกคนดูถูก

“เมื่อคืนข้าดื่มจนเมาจริงๆ เจ้าโทษข้าหรือ” เฉิงอวีนออกแรงดึงนาง
ให้หันมาเผชิญหน้ากับตน

ทว่าฉินเหมยกลับยื่นมือไปผลักเขาออก “ไม่โทษเจ้าคะ ในเมื่อ
ท่านพี่ไม่มีใจให้ข้า โทษไปแล้วจะอย่างไร เหตุใดไม่ไปกราบทูลฝ่าบาท
ขอหย่าละเจ้าคะ”

นางรู้ดีว่าใจเขามีคนอื่น หากฝืนใจอยู่ด้วยกัน ต่อให้นางรักเขาก็ยัง
คงรู้สึกเจ็บปวดอยู่ดี

“หย่า?” สีหน้าฉิงอวีนเปลี่ยนไปในทันที

“ใช่ ท่านก็ไปคิดดูนะเจ้าคะ” ฉินเหมยเดินอ้อมเขา ตั้งท่าจะจาก
ไป

“ช้าก่อน” เขาก้าวเท้าขยับไปด้านข้างก้าวหนึ่งเพื่อขวางนางเอาไว้

“ท่านพ่อกับท่านแม่ยังอยู่ที่นี้ เจ้าพูดเช่นนั้นออกมาไม่กลัวพวกท่านจะเสียใจหรือ”

“เสียใจ?” ฉินเหมยยิ้มเย้น “หากท่านเป็นกังวลเรื่องนี้ล่ะก็... คงไม่จำเป็นนัก อย่าคิดว่าท่านพ่อท่านแม่ไม่รู้ความจริงเรื่องเมื่อคืน ข้ามองออกว่าพวกท่านทราบดีเจ้าค่ะ”

“ที่พูดมาทั้งหมดนี้ สรุปแล้วก็คือเจ้ากำลังโกรธข้าที่เมื่อคืนไม่กลับห้อง?”

“เจ้าค่ะ ข้าโกรธ ในเมื่อท่านไม่ชอบข้า แล้วเหตุใดโดยังจะแต่งกับข้าอีก ในเมื่อท่านไม่อยากแต่งกับข้า เหตุใดให้ข้ามารับใช้ ท่าน... ท่าน...” ฉินเหมยมีคำพูดมากมายเอ่ย และคิดไม่ถึงว่าเมื่อได้เอ่ยปากพูด คำพูดก็พรุ้งพรูออกมาไม่หยุด ไม่เพียงฟังไม่ค่อยได้ศัพท์นัก ยังทำให้ใจของนางปั่นป่วนตามไปด้วย

“ฉินเหมย!” เมื่อได้ยินนางเอ่ยเช่นนั้น เขาก็รู้สึกใจชื้นขึ้นมา การที่นางพูดตัดพ้อเช่นนั้น ก็หมายความว่าได้เพียงอย่างเดียวว่าในใจของนางมีเขาอยู่!

“เพราะฉะนั้นรอท่านพ่อท่านแม่จากไปแล้ว ท่านก็เข้าวังไปกราบทูลฝ่าบาทเถิดเจ้าค่ะ” ใช้เรื่องฐานะไม่เหมาะสมมาเป็นข้ออ้าง เช่นนี้ยังไม่ได้ อีกหรือ

“เพื่อเจ้าไปใหญ่แล้ว” ฉิงอวิ้นยกสองมือขึ้นกอดอก มองนางยิ้มๆ “ไม่ได้หรือเจ้าค่ะ”

“สมรสที่ฮ่องเต้พระราชทานไหนเลยจะมาเป็นเรื่องตกลงได้ ต่อให้เจ้าไม่ยินดีเพียงใดก็ต้องอยู่กับข้าไปชั่วชีวิต ได้ยินหรือไม่” ในเมื่อรู้ความคิดของนางแล้ว ความกังวลทั้งหมดที่เขาเคยมีก็มลายไปจนหมดสิ้น ตอนนี้เพียงคิดอยากแห่นางเล่นเพื่อหาความสุขเท่านั้น

“เรื่องนี้... จัดการได้ยากเพียงนี้เชียวหรือเจ้าคะ” เช่นนี้ก็หมายความว่าเขาคงต้องทนนางตลอดชีวิต และก็ต้องพลอยเกลียดนางไปชั่วชีวิตด้วย เช่นนั้นสิ

“ถูกต้อง ฮื่อ... จัดการได้ยากยิ่งนัก” เจิงอวินโน้มตัวไปด้านหน้า ดวงตาจ้องประสานกับดวงตาของนาง ที่เหมือนมีเมฆหมอกบางปกคลุมอยู่ “ทำไม เจ้าดูทุกซี้ใจมาก? เกลียดข้าเพียงนี้เชียวหรือ”

“ใช่ เกลียดมาก เกลียดที่สุด” ขณะที่กำลังพูดอยู่นั้น หยดน้ำตาของนางก็รินไหลลงมาด้วย

ทำไมเวลาพูดคำพูดที่ตรงข้ามกับใจถึงได้รู้สึกเจ็บปวดเพียงนี้ ทรมาณถึงเพียงนี้ด้วย แต่เพื่อที่จะไม่สร้างความกดดันให้เขา นางก็ได้แต่ต้องทำเช่นนั้นเท่านั้น

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เมื่อวานที่ข้าดื่มสุราจนเมาเจ้าก็น่าจะมีความสุขสิ เหตุใดต้องโกรธเพียงนี้ด้วย” เจิงอวินถามยิ้มๆ

“ข้า... ข้าไม่ได้โกรธ ข้าดีใจยิ่งนักเจ้าคะ” ฉินเหมยกัดริมฝีปากล่างแน่น รู้สึกตกใจยิ่งนัก ลืมกระทั่งว่าน้ำตาเอ่อคลอที่หางตา

“ดีใจ? จริงหรือ” เจิงอวินเดินขยับเข้าไปใกล้นางก้าวหนึ่ง

“แน่... แน่แน่นอน...”

“เช่นนั้นแล้วสิ่งนี้คืออะไร” นิ้วโป้งยกขึ้นปิดเบาๆ ทำให้หยดน้ำตาเป็นละอองกระจายเบื้องหน้านาง

ฉินเหมยสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ดวงตาจ้องมองเขาอย่างตระหนก นิ่งเงียบอยู่เนิ่นนาน มีเพียงหยดน้ำตาที่รินไหลลงมาไม่หยุด

“โถ ทำไมไม่ร้องให้อีกแล้ว” เจิงอวินดึงนางเข้ามาโอบไว้หลวมๆ พร้อมกับแตะไหล่นางเบาๆ “มิน่าคนเขาถึงพูดกันว่าร่างกายผู้หญิงทำมาจากน้ำ⁴ ทำไมถึงได้อ่อนแอเพียงนี้”

เมื่อได้ยินคำพูดของเขา ฉินเหมยก็ร้องไห้หนักขึ้นไปอีก

“ไม่โกรธช้านะ คินนี่ข้าจะกลับห้องตรงเวลาแน่นอน”

เดิมฉินเหมยคิดว่าเมื่อเขาพูดเช่นนี้ ฉินเหมยจะต้องดีใจแน่ คิดไม่ถึงว่านางกลับรีบเงยหน้าขึ้น ถลึงต่าจ้องเขา “ไม่จำเป็น จากนั้นไปทำไม่จำเป็นต้องกลับเข้าห้องอีกเจ้าคะ!”

“น้องหญิง!”

“น้องหญิงอะไร ไม่จำเป็นต้องเรียกด้วยคำสนิทสนมเช่นนี้ คำเรียกนี้เอาไว้เรียกคนอื่นเถิดเจ้าคะ” ไม่เรียกยังไม่เป็นไร เมื่อได้ยินเขาเรียกกลับทำให้ใจของนางยิ่งเจ็บ

ฉินเหมยใช้แรงที่มีผลึกเขา ก่อนจะรีบร้อนวิ่งหนีออกจากสวนดอกไม้กลับเข้าไปยังห้องของตน

ฉินเหมยมองดูแผ่นหลังบางของนาง ใบหน้าคมคายมีรอยยิ้มทรงเสน่ห์ปรากฏขึ้น ในเมื่อรู้แล้วว่าใจนางมีเขา เขาจะค่อยๆ รอนางเสนอดัวกลับเข้าสู่อ้อมกอดของเขา

⁴ ‘ผู้หญิงทำมาจากน้ำ’ มักเป็นคำพูดของบุรุษ เปรียบเปรยว่าผู้หญิงยามดีใจ เสียใจ กลัดกลุ้ม หรือตื่นเต้น ก็มักจะร้องไห้ออกมา เป็นสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอ ต้องทะนุถนอมให้ดี